

Nhật Vy

Người Yêu Dấu

Chương 1

Đông Hà dỗi mắt nhìn ánh trăng lung linh, nó đủ cho cô nhận rõ ánh mắt của Kiến Quốc đang chiếu vào cô. Mái tóc mềm mại của cô đổ dài xuống phần lưng thon nhỏ. Đông Hà rất đẹp, một nét đẹp trời ban thật mơ màng, lẫn ngọt ngào đã lôi cuốn ánh mắt nhìn của bao người, nó như một loại trái cây ngon vừa chín tới.

Nhìn vầng trăng lơ lửng trên trời cao Đông Hà khẽ cất giọng dịu dàng nói với anh :

– Trăng rằm đêm nay sáng quá phải không Kiến Quốc ? Hà rất thích nhìn ngắm những đêm trăng sáng thế này.

Quốc chột đùa :

– Ngắm trăng, Đông Hà phải biết làm thơ ca ngợi vầng trăng đấy nhé !

Hà nhìn anh bĩu môi cười :

– Rất tiếc là Hà không phải là một nhà thơ, nên chẳng có khiếu về việc ấy đâu.

Quốc cười nhẹ, nheo ánh mắt nhìn cô nói, trong giọng ngập ngừng thay đổi :

– Có thể ... Anh làm ra câu đầu,sau đó Đông Hà tiếp tục câu sau.
Một chút băng khuâng xao động với tiếng “anh” phát ra từ miệng Kiến Quốc, mà từ lâu nay đây là lần đầu cô nghe anh xưng hô với cô. Đông

Hà vội nhìn đi nơi khác, cô nói nhỏ :

– Thôi ... thôi đi ... Hà không biết làm thơ. Hà không làm được đâu.

Anh chợt hỏi :

– Sao vậy Hà ? Anh biết Hà là cô bé rất giỏi Văn kia mà.

Giọng Đông Hà càng nhỏ hơn, dỗi hờn :

– Không phải như anh nói đâu. Hà đã nói rồi, Hà không biết mà ...

Kiến Quốc nhìn cô giọng trầm âm :

– Nếu Hà không muốn vậy thì thôi. Đừng có ý giận anh như thế !

Hà quay lại nhìn thẳng vào mắt Quốc,cô bấu môi cong cớn :

– Chắc ...Anh Quốc thích Đông Hà giận anh lắm hả ?

Quốc lắc đầu vội nói :

– Không có đâu. Anh rất sợ Hà giận anh.

Giọng cô dăm dăng :

– Ủ. Thế thì không được trêu chọc Đông Hà nữa nhé.

Nhận rõ được cái bấu môi dễ yêu của Hà, Quốc nói giọng nhẹ nhàng :

– Lời anh nói rất chân tình, Hà nên hiểu mà tin lấy lời anh nói.

Nghiêng đầu,Hà nói trống :

– Nhưng Hà hỏng tin !

Giọng anh trầm âm :

– Hay là Hà cứ tin anh một lần đi,được không Hà ?

Hà cười nói, giọng đùa vui :

– Đông Hà chưa tin anh được. Làm sao có thể anh Quốc được chứ hả ?

Quốc gãi gãi đầu,nhẹ cười :

– Thôi thì anh xin chịu thua Đông Hà vậy !

Hà cong môi,bướng bỉnh :

– Phải vậy Hà mới chịu !

Họ dừng lại nơi chiếc băng đá. Quốc nói với cô :

– Ngồi đi Đông Hà, nơi đây thật thú vị, thoáng mát vô cùng. Lâu lắm rồi anh mới tới đây !

Liếc sang Quốc, Hà ngồi xuống ghế thật nhẹ nhàng. Giọng anh trầm trầm vang lên bên tai cô :

– Đông Hà ! Có phải Hà đang thắc mắc về thái độ của anh hôm nay rất nhiều,đúng không ?

Cô đáp giọng ngập ngừng lẫn bối rối :

– Kiến Quốc !... Anh nói ...

Hà vội lảng tránh ánh mắt nhìn của anh say đắm dành cho cô. Lời nói của Hà cũng thay đổi bởi ánh mắt ấy như đang thu hút hết cả tâm trí của Đông Hà trong lúc này.

Quốc ngăn lời cô bé bằng cái khoát tay :

– Hà hãy để anh nói hết. Hà ngạc nhiên về sự thay đổi khác lạ của anh hôm nay phải không ? Hà ơi,vì tâm tư và cả con tim anh đã không còn kềm nén được niềm khao khát trong lòng, có lẽ Đông Hà đã hiểu vì sao ? Đã từ lâu rồi em biết rõ là ...

Hà cười khúc khích :

– Anh Quốc sao vậy ? Thật đúng là hôm nay anh khác lạ hơn mọi ngày khi gặp Đông Hà. Anh đã trở thành nhà văn khi nào mà diễn tả nhiều vậy hả ?

Nhìn vào ánh mắt long lanh của Hà, anh khẽ giọng :

– Nhà văn chắc hẳn không phải là anh đâu Hà ạ. Nhưng mà khơi gợi đến cũng làm lòng anh băng khuâng, nhất là trước ánh mắt của Đông Hà.

Hà nhẹ cắn bờ môi, ngẩng nhìn Quốc. Ánh mắt cô có vẻ suy tư sâu lắng

- Quốc nói tiếp :

– Đông Hà ! Anh tiếc rằng lâu nay Hà đã rõ lòng anh đối với Hà thế nào, nhưng Hà lại cố tình làm như không hiểu. Đúng không ?

Hà ngó nhìn nơi khác, cố giấu đi sự bối rối trên gương mặt :

– Anh nói gì vậy ? Hà đây không hiểu gì cả ?

Kiến Quốc bạo dạn hơn, anh nắm bàn tay Hà, rồi siết nhẹ :

– Đông Hà ! Hà có nghĩ đến anh không ? Hà có biết là từ lâu lắm rồi, lúc nào anh cũng để tâm nhớ đến Hà không ?

Cô khẽ giọng đáp :

– Hà không biết !

Anh buông giọng :

– Hà phải biết, chính vì muốn cả hai đổ vào đại học, nên anh không bao giờ nói lên tình cảm của mình lúc đến trường, anh chỉ sợ Hà xao lãng việc học.

Nhưng bây giờ thì anh không thể chờ đợi và tự dối lòng mình được nữa, anh phải nói lên tình cảm của anh dành cho Hà. Anh mong rằng

Hà hãy chờ đợi anh.

Khi chúng mình ra trường, được không Hà ? Không lâu lắm đâu !

Hà đáp lời anh vẫn câu nói vớ vẩn :

– Hà không biết.

Đưa tay chặn lấy môi, Quốc thở dài buồn giọng :

– Đông Hà ! Có phải anh không xứng đáng với Hà phải không ? Anh
xin hỏi ...

Giọng Hà thật nhỏ nhẹ ?

– Không phải thế đâu, anh Quốc.

Anh hỏi lại, giọng sâu lắng :

– Thế tại sao Hà không trả lời anh, mà chỉ bảo là không biết chứ ?

Cô đáp thật nhỏ :

– Hà còn phải học ...

Vuốt mái tóc ra sau, Kiến Quốc nói :

– Anh đã nói là chúng mình hãy chờ đợi nhau Đông Hà ạ ! Được không
?

Hà không đáp lời, chỉ im lặng bên Kiến Quốc :

– !

Anh nhìn Hà chờ đợi, một chút anh cúi đầu nhìn xuống với ánh mắt không vui. Hai chiếc bóng nghiêng nghiêng bên nhau trong thinh lặng. Anh muốn hôm nay Hà nói lên những lời nói có cùng chung ước muốn giống như anh, bởi vì anh không muốn anh và Hà như hình với bóng, mà phải là hiện thực anh cảm nhận được Đông Hà là của riêng anh. Kiến Quốc không muốn cả hai cứ lấp lửng trong lời nói, cứ xa cách, cứ mãi lảng tránh nhau. Anh chỉ muốn được hiểu sự thật Hà có thương yêu anh, nghĩ đến anh, như chính anh đang muốn được gần Hà trong nhịp tim rung động Hà dành cho anh.

Một tiếng thở ra dài của Kiến Quốc, nhưng không phải là tiếng thở dài chán nản, mà là sự giải tỏa nỗi ngậm ngùi đang đè nặng trong lòng.

Quốc chột chăm chăm ánh mắt nhìn Hà đầy vẻ trù mến :

– Đông Hà ! Tại sao em cứ tránh né tình cảm của anh cho em như thế ?
Nếu không chấp nhận hãy nói thẳng ra với anh đi Hà ! Anh sẽ vĩnh viễn
rời xa em ,không dám làm phiền đến Hà phút giây nào nữa hết. Hay là
em còn nghi ngờ hay đang lựa chọn và cho rằng anh không chân thật
trong tình cảm dành cho Hà ?

Hà cúi đầu khổ sở :

– Không phải thế đâu Kiến Quốc, Hà không nghi ngờ hay lựa chọn gì
cả. Hà hiểu rõ được tất cả những gì anh dành cho Hà rất chân tình. Sở
dĩ em trốn tránh không dám tiếp nhận, bởi do một lý do riêng ...

Quốc nôn nao hỏi :

– Cho anh biết có được không, Đông Hà ?

Cô chớp nhẹ hàng mi dài nói :

– Chuyện không quan trọng, làm gì anh lại khấn trương quá như vậy ?

Giọng Quốc tha thiết :

– Với em nó không quan trọng. Nhưng đối với anh, nó rất quan trọng
Đông Hà à.

Đôi bàn chân Hà dí dí trên thảm cỏ,cô đáp :

– Chẳng qua Hà thấy tuổi còn quá ngu ngơ, khờ dại vướng vào tình
cảm yêu đương không còn tâm trí đâu để học. Nếu như tình cảm êm
đềm không nói gì, lỡ gặp ngang trái phũ phàng chắc chắn lúc ấy Hà sẽ
không gượng nổi vì đau khổ.

Quốc khẽ giọng nói :

– Hai mươi tuổi còn nhỏ sao Đông Hà ? Vả lại anh đâu buộc chúng ta
phải thành đôi ngay lúc còn đi học đâu, chờ đợi nhau đến ra trường kia

mà. Lý do em nói ra không chính đáng ! Anh nghi có lý do nào khác,

Hà ạ.

Hà tròn mắt nhìn anh:

– Anh nghi ngờ Đông Hà ?

Kiến Quốc nhấn mạnh lời nói :

– Tình cảm nơi em đang dành cho người nào khác ngoài anh, nên mới có ý từ chối khéo anh như thế.

Hà nhăn mặt, vẻ giận dỗi :

– Anh nghĩ về Đông Hà thế sao ?

Bộ tướng được người ta để mắt tới dễ dàng lắm hả ? Hừ ... Hà chẳng thèm đâu.

Hà chợt cúi đầu rung rung nước mắt, cô bé hay có nước mắt rơi đã làm cho Kiến Quốc hốt hoảng, anh thật sự bối rối trước sự bất ngờ này của Hà. Tại sao cô lại mau nước mắt thế kia ? Quốc nhìn quanh như sợ có ai đó nhìn thấy.

Khẽ nhích lại gần cô thêm chút nữa, đôi bàn tay siết nhẹ bờ vai cô, anh năn nỉ:

– Đông Hà ! Nín đi em, em đừng như thế. Anh xin lỗi.

Bàn tay cô vẫn che lấy mặt, không trả lời anh :

– !

Vuốt tóc Hà, anh cố năn nỉ :

– Đừng khóc mà ,cho anh xin lỗi.

Gạt tay anh ra, cô nhè giọng :

– Tránh ra đi, không cần đâu.

Anh vẫn năn nỉ :

– Anh lỡ lời mà. Anh không có nghĩ xấu cho em đâu. Anh xin lỗi.

Cô giận dữ :

– Đừng nói nữa. Anh không chịu hiểu cho người ta.

Quốc trầm giọng :

– Hiểu rồi, anh hiểu em nhiều lắm, Đông Hà !

Giọng cô còn thút thít :

– Anh hiểu gì người ta chứ ?

Quốc nhăn mặt thiếu nǎo :

– Anh biết mình nói bậy, nói không đúng sự thật, đáng bị em trừng phạt phải không Hà. Anh hiểu điều đó, em muốn trừng trị anh thế nào, cứ mặc tình, anh xin chấp nhận hình phạt.

Cô dùng dằng :

– Em không cần, không trừng trị ai hết ! Em đi về.

Hà ngẩng nhìn lên, lệ còn ứa bờ mi. Ôi ! Những giọt nước mắt ấy làm đau lòng anh lắm, làm sao anh chịu nổi hử Đông Hà. Đừng giận anh ngàn lần anh xin lỗi, anh nǎn nỉ em, Hà ơi ...

Chậm rãi bước đến cánh cổng sắt mở khóa, Đông Hà nghe lòng băng khuâng, cô lững thững bước vào nhà trong đầu óc cô lại nhớ đến anh.

Rồi thầm hỏi chính mình, không biết hôm nay Kiên Quốc đã về đến nhà chưa ? Anh đã hứa với cô, chiều nay sẽ lại nhà đón cô và đưa cô đi chơi phố.

Kiên Quốc xa cô chỉ một tuần thế mà cô thấy thời gian dài vô tận. Cô nhớ anh đến quay quắt, nhớ đến quên ăn, mất ngủ.

Bây giờ Đông Hà mới thấm thía thế nào là nỗi trống vắng, buồn nhớ người yêu ra sao ? Hà ước gì giá như bây giờ có anh bên cạnh, còn gì

sung sướng hơn?

Kiến Quốc ! Anh về với Hà, sẽ đưa em đi chơi chiều nay phải không ?

– Đông Hà ! Con tìm kiếm cái gì mà nhìn mãi xuống đất vậy ?

Giật mình, Hà ngẩng lên bật thốt :

–Ồ. Dì út hả ? Con có tìm gì đâu !

Dì út nhẹ nở nụ cười trêu cháu gái :

– Đừng giấu, dì út biết hết rồi !

Cô dám đăng hỏi :

– Dì út nói biết hết cả, mà biết gì chứ ?

Nắm tay cháu gái, dì Thu Trâm nói :

– Cháu đang mơ tưởng đến cậu nào nên buồn thế phải không ?

Hà cười lảng tránh :

– A. Dì út này nói kỳ. À, dì lên bao giờ vậy ? Ngoại mạnh hả dì ?

Siết nhẹ vai Hà, dì cười nói :

–Ừ, ngoại mạnh, bà cứ nhắc con luôn ! Sao bao giờ thì lấy chồng đây
cô nhỏ?

Hà mắc cỡ phụng phịu :

– Dì út cứ trêu con hoài ...

Nghiêm nét mặt, dì Trâm hỏi cháu :

– Dì nghe nói có cậu Kiến Quốc gì đó đang để ý đến cháu, phải thế
không ?

Hà nhìn dì khẽ nói :

– Vâng ! Ai nói với dì út vậy ? Có phải mẹ con không ?

Trâm nhìn cô cháu gái đầy yêu thương.

– Một người bạn của dì biết Kiến Quốc, và chị ấy còn nói với dì là cậu

ấy là một người chân thật ! Cậu ấy học ngành xây dựng, đúng không Hà ?

Hà nhìn dì, khẽ giọng :

– Vâng. Con cũng nhận thấy Kiến Quốc như thế. Anh ấy nói với con, sau khi học xong cả hai chúng con tính đến việc xây dựng gia đình.

Trâm trâm giọng nhìn cháu nói như tâm sự :

– Đông Hà ! Con cũng biết tình đầu bao giờ cũng đẹp. Con hãy thận trọng giữ gìn đừng để điều không vui xảy ra. Có hối tiếc cũng muộn đấy con ạ.

Ngẩng nhìn ánh mắt vương nét buồn sâu lắng của dì, Hà nói :

– Dì út này, dì có thể nói cho con nghe về chuyện tình cảm của dì và chú Nhiên. Lý do nào dì và chú ấy chia tay ?

Ánh mắt Thu Trâm trở nên buồn sâu lắng :

– Cũng không có gì gọi là quan trọng và khó giải quyết, chỉ vì hiểu lầm nhau thôi. Dì thì luôn cố chấp gần bướng, không chịu nghe lời giải thích của người mình yêu. Kết cuộc là chia tay nhau vĩnh viễn.

Hà lại hỏi :

– Rồi sau đó thì sao ? Chú Nhiên có đau khổ ?

Thu Trâm buồn giọng kể tiếp :

– Sau đó dì lên xe hoa về nhà chồng, chú Nhiên đau khổ nhiều lắm, ngày dì lên xe hoa, Nhiên đứng bên đường nhìn theo mãi bóng của dì, lúc ấy dì vẫn còn đặc thẳng lắm, và chẳng chút thương hại cho Nhiên, luôi cho rằng như thế là đáng tội, đáng bị dì trừng trị.

Ngừng lời một thoáng, Trâm thở dài chán nản, cô nói tiếp :

– Nhưng con có biết không lấy người không yêu không bao giờ có

được hạnh phúc con ạ. Đó là một sai lầm lớn vì muốn trả thù, nên dì không còn cứu vãn nổi trong cuộc sống bất hạnh của mình, Đông Hà ơi

!

Đông Hà lại hỏi :

– Dường như chú Nhiên vẫn còn yêu dì út ?

Ánh mắt Trâm buồn mênh mông :

– Dì không còn nghĩ đến, dì đã chán tất cả, chỉ muốn yên phận mà thôi.

Hà nhìn dì, khẽ nói :

– Theo con thấy, dì đâu còn ràng buộc bởi gia đình. Chú Nhiên vẫn chờ đợi dì, tại sao cả hai người không nghĩ đến việc lo cho nhau ?

Thu Trâm lắc đầu :

– Dì không muốn thế, dì và chú Nhiên xem nhau như bạn. Cháu đừng nói bậy đó ghen, không nên như thế đâu.

Cô ngẩng nhìn dì út nói :

– Con nghe mẹ nói, chú Nhiên muốn xây dựng gia đình với dì kia mà ? Không muốn kéo dài câu chuyện với đứa cháu gái, Trâm nghiêm giọng nói với Hà :

– Hà không được nói nhiều nữa nhé.

Lo rửa mặt còn ăn cơm. Cả nhà đang chờ con đấy.

Dứt lời Trâm quay đi vào trong, Hà rùn vai mỉm cười nhìn theo dì út của mình ...

Những cơn gió mát dịu thổi qua trong trời chiều đầy khoáng đảng dễ chịu với bao người. .. Tỳ tay lên thành lan can, Phúc Hạo đắm đắm nhìn xuống phía dưới vườn hoa. Nơi đó có hai cô gái đang đấu cô vua. Tiếng cười thanh thoát của hai cô gái thỉnh thoảng lại vọng lên, hòa tan

trong buổi chiều nhạt nắng. Minh Phương, em họ của Phúc Hạo đang say mê với ván cờ trên mặt bàn.

Cô bé kia đối diện cùng Minh Phương cũng say mê chăm chú ! Cô bé có mái tóc dài khác hẳn với Phương, mái tóc dài gason như con trai chẳng khác.

Hạo nhận ra cả gương mặt đẹp, dáng trẻ trung đầy sức sống tươi khỏe của cô gái.

Minh Phương có vẻ đối lại khá vất vả với sự suy tính trong đầu óc. Hạo tự thâm nhủ :

– Phải vậy, gặp một đối thủ tuyệt chiêu về cờ vua lợi hại như cô bé kia : chắc chắn Minh Phương chẳng còn dám huyênh hoang mỗi khi đấu với anh nữa.

Phương chợt rít giọng khi con cờ vừa đi tới đã thua :

– Thật là đáng tiếc.

Đứng trên này nhìn hành động của Phương. Hạo thấy tức cười. Chắc hẳn là con bé Phương đang tức lồng lên trong ngực. Hạo vẫn thản nhiên nhìn cả hai xếp lại bàn cờ, tiếp tục cuộc chơi.

Uống một chút nước. Minh Phương ngược nhìn lên đã thấy Phúc Hạo, miệng cô chợt réo gọi.

– Anh. Hạo, làm gì trên đó vậy ? Xuống đấu cờ với tụi em đi.

Hạo đáp vọng xuống :

– Anh làm sao đấu lại hai cô chứ hả ?

Minh Phương hất mặt nói :

– Anh đứng đó làm gì, xuống đây nhập cuộc cho vui đi !

Hạo đáp tỉnh bơ :

– Anh đang bận ngắm hoa trong vườn rồi Nói cho có nói để trêu ghẹo hai cô gái, chứ Hạo cũng xoay bước đi xuống dưới vườn hoa.

Ngước mắt nhìn lên với nụ cười tươi, cô bé nói :

– Xuống đấu với bọn này đi nhé, anh Hạo !

Hạo đáp lên bằng cái phẩy tay, anh bước dọc hành lang, nhanh nhẹ xuống lầu.

Vừa lúc Hạo ra đến vườn hoa, cũng là lúc cô bé nói lời từ giã Minh Phương – Đông Hà về nghe Phương Hạo cười mỉm nhìn cô gái nói :

– A. Biết được tên rồi, Đông Hà ! Cái tên nghe hay hay và dễ thương quá đi chứ.

Nhìn xoáy vào ánh mắt cô bé Phúc Hạo hỏi :

– Không đấu cờ tiếp sao lại về ?

Nở nụ cười thật duyên trên môi, cô nhỏ nhẹ trả lời :

– Chiều rồi Hà phải về thôi, anh Hạo ạ ?

Tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, Hạo kêu lên :

– Ủa ? lại biết cả tên tôi nữa à !

Thêm một nụ cười nữa nở trên môi. Hạo thầm nghĩ. Cô bé nhanh miệng thật :

– Có gì đáng để anh Hạo phải ngạc nhiên thế đâu, vì khi nãy Phương đã gọi anh xuống đấu cờ, Hà nghe nên biết được đó thôi.

Hạo bật cười hiểu ra :

– À. Tôi nhớ ra rồi.

Đông Hà lại nói :

– Thật ra Hà thường nghe Minh Phương nhắc nhở đến anh luôn đó.

Nhướng mắt nhìn cô em họ. Hạo hỏi khẽ :

– Nhắc nhở gì anh vậy Phương ? Chắc là em tố khổ anh đủ thứ hết rồi phải không ?

Phương cong môi đáp :

– Em tố khổ đủ thứ về anh là sao ?

Khoa tay Hạo giải thích :

– Tỉ như là em nói này, nói nọ, nhỏ nói xấu gì gì anh vậy đó mà ...

Hà nói thay bạn :

– Phương chỉ nói với Hà là có ông anh ở thành phố tên là Phúc Hạo, rất ư là đẹp trai, lại là một giám đốc kinh doanh giỏi. Chỉ có thể thôi.

Lườm anh, Minh Phương cao giọng :

– Nghe rõ chưa ông anh ? Làm như em nhiều chuyện về anh lắm vậy ?

Hạo vẫn tỉnh bơ nói :

– Anh không tin là em nói có bao nhiêu đâu, tại Hà muốn giấu vì sợ em giận đó thôi.

Hà nhẹ cười nói :

– Anh Hạo có quyền không tin, nhưng anh có cho phép Hà hỏi anh ?

Hạo gật đầu nhanh nói :

– Ừ, thì cô bé cứ hỏi, anh đây sẽ trả lời :

Về tình nghịch hiện ra trong mắt , Đông Hà hỏi :

– Anh Hạo có làm chuyện gì xấu không ?

Hạo lia miệng :

– Không bao giờ. Không đời nào có.

Hà chun môi :

– Thế sao lại sợ người khác nói xấu chứ ?

Hạo ậm ừ :

Minh Phương thì che miệng cười khúc khích, vẻ lém lỉnh :

– Sao hả ông anh? Trả lời không được ư ?

Hạo ngập ngừng :

– Ủ ... thì ... anh ...

Phương nhe răng cười trêu chọc Phúc Hạo :

– Ủ ... thì ... là ... anh trả lời không được cùng bạn em. Nói đại ra cho rồi.

Dứ dứ nắm đấm vào phía em họ, Hạo mím môi trừng mắt hăm dọa em gái :

– Chọc quê hả ? Coi chừng anh Rùn vai rứt cổ, cô dài giọng :

– Coi chừng gì, người lớn như anh, ai mà bắt cóc được !

Phương liếc sang bạn :

– Đông Hà, nhỏ nghĩ có buồn cười cho anh Hạo của mình không.?

Đông Hà không biết trả lời sao chỉ biết ngoảnh mặt giấu đi nụ cười hóm hỉnh của mình.

– !

Hạo lắc đầu nhìn em gái :

– Anh chịu thua em rồi đó ?

Điểm ngón tay trước ngực anh, Phương nhấn mạnh :

– Thua thì phải khao tụi em một chầu gì đây ?

Tươi nét mặt, Hạo đáp nhanh :

– Được, anh rất sẵn sàng !

Nhìn Hà, Hạo hỏi :

– Thế nào ? Cô bé Hà muốn anh khao gì đây ?

Hà chớp mắt nhìn Hạo :

– Hà không biết. đó là ở Phương. Mong anh đừng hiểu lầm.

Hạo chợt nghe lòng băng khuâng xao xuyến lạ. Trước vẻ bối rối vô cùng của cô bé. Anh nói trong tiếng cười :

– Anh hiểu ! Thật ra là anh có ý mời hết cả hai cô bé đây.

Hà ngượng ngập, hỏi nhỏ:

– Sao lại nhờ Hà ?

Hạo trừng mắt, cốc lên đầu cô em gái nói:

– Chọc tức anh đó hả? Anh đổi ý bây giờ.

Phương rụt cổ :

– Nghe chưa Hà ? Cơ hội tốt đó. Đi há ?

Hà dè dặt :

– Bây giờ ư ?

Phương gật đầu :

– Ừ. Đi ngay. Nếu không anh Hạo đổi ý uống lăm nhỏ.

Đông Hà từ chối :

– Không được đâu Phương !

Phương tròn xoe mắt nói :

– Sao lại không chứ?

Hà đáp khẽ :

– Hà còn phải đi học thêm mà.

Phương nhăn mặt ra lệnh :

– Nghỉ học.

Hạo xen lời :

Nghỉ một buổi thôi Hà ?

Cô bé mỉm cười :

– Nghỉ một buổi cũng đủ thua kém người khác rồi.

Hạo cười nói :

– Hà chăm học quá nhỉ !

Đôi mắt đẹp nhìn anh không nói :

Hạo lại tiếp lời :

– Thông minh như cô bé, nghỉ một buổi học chắc không ảnh hưởng gì lắm đâu!

Hà nhả mặt trước câu nói của anh.

Cô nói :

– Thôi. Đông Hà về !

Hạo gấp rút hỏi :

– Sao lại về ?

Phương nắm vội tay Hà kéo lại :

– Không đi. Phương không cho về.

Hà khó xử :

– Anh Hạo và nhỏ thông cảm, cho Đông Hà hẹn lại khi khác. , Phương nóng giận :

– Khi khác là bao giờ ?

Hà ngập ngừng :

– Chiều mai đi !

Phương lắc đầu :

– Sáng mai anh Hạo đã về lại thành phố rồi.

Hà đưa mắt nhìn Hạo như ngẫm hỏi.

Anh gật đầu :

– Phương nói đúng. Sáng mai anh trở về thành phố rồi.

Phương thúc hồi :

– Tính sao Đông Hà ?

Cẩn môi Hà nói :

– Nhưng Hà không thể làm khác đi được Phương cao giọng :

– Hà nhất định từ chối ?

Cúi nhìn xuống, Hà gật đầu :

– Phương hiểu cho Hà !

Khoát tay, Phương cao giọng :

– Được thôi ! Không nói nữa, Hà cứ ra về.

Phương quay lưng, Hà gọi theo bạn :

– Minh Phương ! Minh Phương.

Phương đáp cộc lốc :

– Không nghe !

Hà than thở :

– Hở chút là giận rồi !

Hạo cảm thông an ủi :

– Tánh Phương hay hờn mát, nhưng không lâu, ngày mai đâu sẽ vào đây.

Hà buồn buồn nói :

– Biết vậy, nhưng Hà vẫn thấy khó chịu.

Hạo nhìn cô, hỏi cho có chuyện :

– Hà và Phương học chung ?

– Dạ.

Hà nhìn Hạo, nói khẽ :

– Hà về sợ trễ giờ, sẽ bị mẹ rầy.

Hạo luyến tiếc hỏi :

– Hà không đi thật sao ?

– Vâng. Hà không thể đi được.

Hạo khẽ hỏi :

– Anh có thể đưa Hà về ?

Hà lắc đầu :

– Cảm ơn anh, Hà tự về được, không dám phiền anh Hạo đâu.

Đứng lên cô mở khóa chiếc xe đạp Trung Quốc, Hạo đành đưa Hà ra cổng.

Nhìn cô, Hạo ướm lời :

– Nếu lần sau gặp lại nơi đây, Hà có cho phép anh đến nhà thăm Hà không ?

Cô nở nụ cười nói :

– Nếu như có cả Minh Phương đi cùng với anh Hạo.

Hạo cười nói :

– Phải như vậy, anh sẽ nhờ Minh Phương dẫn dắt đến đó chứ ?

– Hà về nghe anh Hạo. Cho Hà gửi lời chào Phương.

Hạo gật đầu :

– Hà an tâm, anh sẽ nói lại.

Cô bé vẫy tay chào :

– Chúc anh về thành phố vui vẻ.

– Cảm ơn Đông Hà.

Chiếc xe Hà đã mất hút, Hạo vẫn thần thờ trông theo...

Chương 2

Minh Phương gõ nhẹ vào cánh cửa, cô nép mình vào vách, hướng mắt qua song cửa sổ. Bất chợt Hà từ trong nhìn ra thấy Phương, cô reo lên :

– Nhỏ Phương hả? Tưởng giận Hà không đến rồi chứ ?

Phương liếc bạn :

– Đến để hỏi tội nhỏ chứ không phải làm hòa đâu nhé ?

Đưa tay chặn ngực, Hà vờ sợ sệt :

– Ghê quá ! Muốn rơi tim ra ngoài rồi đây nhỏ. .

Phương nghiêm giọng :

– Nghe ta hỏi tội nhỏ đây nè ?

Hà ngơ ngác :

– Hà có tội tình gì Phương nhượng mày :

– Tội của nhỏ, mà lại không biết sao hả ?

Hà buông lời :

– Ủ, Hà không biết thật mà.

Phương phì cười :

– Vậy thì nhỏ nghe đây !

Hà cười tươi :

– Nói đi, Xem Hà tội gì ?

Phương nhấn mạnh :

– Đông Hà đã làm cho ông anh mình mất hết tâm trí, nhỏ có biết không ?

Hà ngớ ngẩn :

– Phương bảo ai chứ ?

Phương hừ giọng :

– Đừng có làm bộ. Ta không thích đâu nhé cô bạn.

Hà ngúng nguẩy nói :

– Phương này. Hà hỏi nhỏ thật chứ bộ.

Phương cong môi :

– Anh Hạo đó, còn ai nữa ?

Hà vò trán nói :

– Ồ, Hà quên mất.

Phương tủm tỉm :

– Nhỏ làm bộ không biết, hay lắm.

Hà cười khúc khích :

– Lạ thật. À. anh Hạo nói gì mà nhỏ bảo là quan tâm đến Hà ?

Phương bĩu môi dài giọng :

– Chiều hôm đó khi Hà về rồi Phúc Hạo cứ theo tra vấn mình hoài, làm

Phương bực mình vô cùng vì anh ta.

Hà tròn mắt, hỏi :

– Về việc gì chứ ?

– Phương chặc lưỡi :

– Thì hỏi thăm về nhỏ, chứ gì nữa !

Hà thắc mắc :

– Hỏi thăm Hà ? Sao lại hỏi thăm Hà là sao ?

Phương gật đầu:

– Ủ, hỏi thăm Hà mới có chuyện để Phương nói nè.

Hà trầm ngâm một chút rồi hỏi :

– Anh Hạo hỏi sạo về Hà vậy ?

Đưa tay điền vào má bạn, Phương cao giọng :

– Hỏi là cô bé ấy ở đâu ? Bao nhiêu tuổi ? Còn khen cô ấy đẹp lắm !

Cấu mạnh vào vai Phương, Hà mắng mỏ:

– Xạo cũng vừa thôi. Đừng có vẽ vời thêm chuyện.

Nhăn mặt Phương vẫn say sưa nói tiếp với Hà :

– Ta không xạo, mà nhỏ ,nghe tiếp nè. Anh Hạo còn bảo nhỏ cười có duyên .

lắm khen nức nở. Thật tiếc vô cùng châu nước uống chiều ngày hôm qua.

Bà bữu môi :

– Hà không tin, nhỏ nói dóc có bằng cấp luôn đấy .

Phương rùn vai :

– Không tin cũng chẳng hại gì đến ta. Phương này hoàn toàn nói thật về anh Hạo, Nhỏ có biết, trước khi rời nơi đây, anh Hạo còn gởi lời cho nhỏ. Hẹn sẽ trở lại thăm cô bé Đông Hà vào một ngày gần nhất đấy.

Hà khẽ chớp hàng mi dài :

– Lời nói gió bay, về đến chốn phồn hoa nhộn nhịp là anh Hạo quên

ngay những gì đã nói.

Phương quả quyết :

– Bảo đảm anh Hạo sẽ không quên nhỏ. Ông ta đã bị tiếng sét trúng tim rồi. Thấy bậy vẫn đứng yên một chỗ, Phương nhăn mặt hỏi :

– Bây giờ có cho Phương vào nhà không?

Đứa tay mở chốt, Hà rút cổ, rùn rai trêu đùa:

– Chuyện của ai Hà quên cả chuyện mở cửa mời khách vào đi nhỏ.

Ngồi xuống ghế Phương chột hỏi :

– Nhà đi vắng cả hả Đông Hà ?

Cô gật đầu :

– Ba mẹ đi vắng. Anh hai đi làm , nhỏ em út đi học, chỉ còn Hà và bà nội thôi.

Phương hỏi lại :

– Nội có ở sau không ?

– Cũng vừa qua hàng xóm rồi. Nhỏ hỏi gì kỹ vậy ? .

Phương nheo mắt :

– Sợ bị rầy nhỏ ời !

– Giữ ý ghê nhỉ ? Hôm nay nhỏ thật cũng lạ lắm đó !

Phương tròn mắt ngạc nhiên :

– Lạ cái gì chứ ?

Hà vờ ra vẻ quan trọng :

– Thấy cả hai đều có những điểm tương đồng vô cùng !

– Định nói gì nữa đây ?

Ngả lưng ra ghế, Phương nói :

– Thôi không nói, để dành cho người quan trọng ấy nói cùng nhỏ.

– Ai quan trọng ? Thấy ghét ghê. Anh Hạo đâu là gì của Hà, Phương, cứ lôi mình vào chuyện hoài thế ? Hà giận nhỏ vô cùng.

Bẹo vào má Hà, Phương trêu :

– Trông cái mặt giận sao mà dễ yêu vô cùng. Hèn gì ông anh Phúc Hạo của tôi mới vừa gặp lần đầu tiên đã mất hồn vì nhỏ. . .

Hà bịt tai lại :

– Nói bậy, không thèm nghe.

Phương không tha :

Cho nhỏ hay nhé, ông anh của Phương đã tương tư nhỏ rồi đó.

Hà buông gọn :

– Xạo Phương gắt giọng :

– Mắng nhiều rồi nghe nhỏ. Ta không chịu đâu nhé !

Hà cau giọng gắt :

– Ai bảo nhiều chuyện ! Phương xẵng giọng nói :

– Bộ ta nói không thành thật sao hả ? Phương này đâu có dựng chuyện ? Nhỏ nên nhớ, được một người như anh Hạo ngó mắt, diễm phúc lắm đó nhé !

Hà nhú mày :

– Không tin nổi đâu Phương ơi !

Phương hỏi gần :

– Không tin Phương hay anh Hạo ?

Hà đáp nhanh :

– Cả hai. Nhỏ thì nói chuyện nhiều ...

Thấy Hà ngừng lời, Phương vụt hỏi :

– Còn anh Hạo thì sao há ?

Hà hắng giọng khẽ nói :

- Là một giám đốc quyền hành trong tay, lại trẻ tuổi, tài cao chắc chắn bao cô gái bu quan. Hà thì quê mùa, nếu anh Hạo có nói ra lời làm quen, Hà nghĩ đó chỉ là một câu nói đùa cho vui phút chốc vậy thôi. Và nếu câu chuyện có thêm phần long trọng thì chính nhờ phía thêm chuyện để trêu gẹo bạn bè.

Phương dịu giọng :

- Hà nói cũng đúng. Người như anh Hạo nói là cô đơn thì khó ai mà tin được Nhưng mình thì khẳng định với Hà là anh Hạo nói thật đấy. Anh ấy quen nhiều cô gái trong vấn đề xã giao làm ăn thôi. Còn yêu ai để chọn làm vợ thì chắc là không có !

Hà bĩu môi, cười mỉm :

- Sao nhỏ giỏi quá vậy ? Biết tất cả về ông anh của Phương, chỉ mới ghé nhà có mấy hôm rành hết cả.

Phương nheo mắt :

- À, Phương nghe dì kể lại, dì Mẫn hỏi thúc anh cưới vợ, anh Hạo không chịu. Bảo là chưa vừa lòng cô nào .

Hà hất mặt :

- Có tiền, có quyền chọn lựa, không trách được điều ấy, nhỏ ơi !

Phương bênh vực cho Hạo :

- Phương nghĩ là anh Hạo chẳng kén chọn gì đâu, tại chưa gặp đúng đối tượng đó thôi. Anh Hạo có vẻ rất thích Hà đấy Anh hứa với mình là sẽ trở lại đây thăm vào một ngày rất gần. Phương nghĩ Hà nên hướng mắt vào anh Hạo là vừa rồi đấy !

Hà liếc bạn rồi chấp tay xá dài nói :

– Lạy nhỏ trăm lạy đi. Xin để cho Hà được bình yên. Phương không nói chỉ cười khúc khích nhìn Đông Hà.

Cơn gió mát từ ngoài khơi thổi vào, làm cho mái tóc Đông Hà bay bay theo chiều gió.

Kiến Quốc siết nhẹ bờ vai Hà, khẽ khàng nói :

– Tìm một nơi nghỉ mát đi em.

Một cảm giác êm đềm sau cái siết vai của anh, Hà nghe xao động.

Ngẩng nhìn anh, cô nhỏ giọng :

– Vâng. Mình đi anh.

Ngồi vào chiếc bàn tròn nho nhỏ trên bãi biển. Anh nhìn biển khơi khẽ giọng hỏi người yêu :

– Ngồi lại nơi đây, em có nhớ gì không Đông Hà ?

Hà cười nhẹ, khẽ liếc mắt nhìn Kiến Quốc, nhận ra ánh mắt anh nhìn cô thật ấm áp. Cô nói :

– Vâng ! Em nhớ đã một lần mình ngồi bên nhau nơi bãi biển. Nhưng đó là bãi biển cát trắng xóa, chứ không phải là ở đây !

Siết bờ vai cô, anh nhẹ cười :

– Em anh nhớ không sai chút nào !

Hai người chợt im lặng nhìn biển khơi lặng sóng thật yên bình.. – !

Mảnh mề vo tròn lộn tóc trong tay, Đông Hà lơ đãng nhìn theo cánh buồm chuyển hướng ngoài xa khơi. Cánh buồm vẫn trong gió chầm chậm lướt đi trên mặt đại dương.

– Đông Hà !

Nhìn lại anh, cô hỏi :

– Gì thế anh ?

Vẫn ánh mắt sáng long lanh, Hà chờ đợi anh trả lời. Trầm giọng anh nói :

– Đông Hà ! Xa nhau lâu quá, anh nhớ em, trông gặp lại em từng giờ từng phút.

Nghiêng đầu, cô hỏi khó anh :

– Gặp em để làm chi hử ?

Nặng yêu vào chiếc cằm của Hà, anh nói :

– Đông Hà ! Chỉ vì nhớ em da diết, anh mong gặp em để thỏa lòng nhớ mong.

Hà cắn nhẹ môi, hỏi :

– Có thật vậy không đó ? Nghe cảm động ghê chưa ?

Ánh mắt Quốc lộ nét buồn buồn :

– Anh nói thật, em cứ mãi không tin. Em lúc nào cũng đùa được với anh vậy Đông Hà ?

Bĩu môi, cô dài giọng :

– Em nói thật chứ bộ. Em không đùa bao giờ đâu cho anh biết nhé !

Quốc trừng mắt nhìn cô :

– Này nhé, định trêu giận anh đến bao giờ đây há ?

Hà hất mặt, dậm dẳng :

– Ủ, chọc mãi, anh làm gì em ?

Nhướng đôi mày rậm, Kiến Quốc đe dọa :

– Ủ, anh sẽ, anh sẽ ...

Bất chợt Quốc vội chồm sang Hà, đặt lên má cô một nụ hôn.

Hà lãnh trọn nụ hôn bất ngờ của Quốc đưa đến, cô giận dỗi đẩy Quốc ra, miệng kêu lên nho nhỏ, mắt liếc anh thật sắc :

– Anh này, kỳ ghê, thật đáng ghét.

Quốc thích thú cười trêu cô, anh hỏi về liều lĩnh :

Kỳ chỗ nào anh chẳng biết, em chỉ giúp giùm anh đi. Anh sẽ chịu tội
thế cho em chịu không ?

Đôi mắt sắc lạnh cô nguýt anh một cái rõ dài :

– Không thèm nói chuyện với anh ,người gì lì dễ sợ ....

Quốc cười nhẹ :

Đông Hà !

Cô xiu mặt lạng thinh. Quốc kéo nhẹ vai người yêu, buộc Hà đối diện
với anh.

Quốc âu yếm :

– Đông Hà ! Đừng giận anh mà. Anh hứa sẽ không như thế nữa.

Cô dùng dằng :

– Không được quá đáng thế nữa. Nếu còn tái phạm em sẽ giận anh
luôn.

Quốc nói nhanh :

– Anh xin hứa.

Hà phụng phịu thật đáng yêu :

– Muốn gì thì phải xin phép em. Rõ chưa ?

Anh cười khì :

– Ồ. Nhớ rồi. Anh sẽ nghiêm túc !

Ánh mắt anh nồng nàn trầm ấm :

– Đông Hà ! Cử chỉ của em vừa rồi đã nói lên nỗi nhớ nhung anh dành
cho em lâu nay mà. Tin anh không em yêu ?

Nhìn anh, cô gật đầu. Một thoáng im lặng trôi qua, Quốc lại khẽ gọi tên

cô :

– Đông Hà ! ý định của em thế nào, cho anh biết ?

Không hiểu anh muốn nói gì, cô hỏi lại Kiến Quốc :

– Ý định gì hả anh ?

Anh khẽ chớp mắt nhìn cô nói :

– Về chuyện của chúng mình !

– Là sao ? Em chưa hiểu rõ?

– Chuyện hôn nhân của chúng mình, em nghĩ sao ?

Cô cắn nhẹ môi, rồi đáp :

– Em không thể nghĩ đến điều đó riêng mỗi mình em được, Kiến Quốc

a.

Anh nhìn cô đắm đắm :

– Em còn chờ đợi gì hả, Đông Hà ?

Cô khẽ giọng đáp :

– Còn gia đình ba mẹ em !

Ngồi thẳng người lại, tay chặn lấy bờ môi, Quốc cúi mặt về trầm tư
không nói :

– !

Hiện tại dường như trong lòng Quốc đang có gì đó suy nghĩ lung lăm.

Hà lẳng lẳng hai tay chỗi lấy cằm, cô dõi theo cử chỉ của anh. Một lúc
khá lâu, Quốc hơi nghiêng đầu về phía Hà.

Quốc cất giọng trầm trầm, nét mặt anh hiện rõ vẻ không vui :

– Đông Hà ! Anh không thể hiểu trong lòng em đang nghĩ gì ?

Hà tròn mắt :

– Là sao hả Quốc ? Em đâu có gì lừa dối anh ?

Ouốc nói cho Hà hiểu rõ nỗi ưu tư trong lòng anh :

– Theo anh nghĩ, dường như yêu anh, nhưng trong em còn so sánh lựa chọn, phải không Đông Hà ?

Cô khẽ giọng :

– Anh đã nghĩ không đúng về em.Em yêu anh, nhưng cũng phải thông qua ý kiến của gia đình em mà Kiến Quốc !

– Anh sẽ nói với chị Hai đến gặp ba mẹ em, như thế được chứ Hà ?

Hà mím môi, khẽ hỏi :

– Có sớm quá không anh ?

Quốc khẽ thở dài :

– Nếu bảo là quá sớm thì cũng không đúng so với tuổi đời của em và anh, Hà ạ ?

Hà cúi đầu cắn nhẹ bờ môi. Bên tai cô lời Quốc vẫn vang vang đều :

– Em biết không Hà ! Anh đã có dự tính này lâu rồi.

Cô ngẩng nhìn anh như ngẫm hỏi.Nắm bàn tay ấm áp, mềm mại của người yêu Quốc hỏi :

– Bây giờ anh đã đi làm, cuộc sống tương đối ổn định, chùng ấy cũng đủ xây dựng hôn nhân. Anh sẽ cố gắng làm việc để chu toàn hạnh phúc gia đình, cuộc sống của chúng mình. Anh không cần em lo toan ngoài xã hội, mà hãy dành thời gian cho gia đình, ngần ấy cũng đủ đầy với anh. Ý anh là thế, còn em thì sao Đông Hà ?

Nghe anh dự định trong lai, Hà nửa mừng, nửa thẹn. Xúc động làm cô không nói được, chỉ cúi đầu giấu đi gương mặt đang ửng hồng lên vì mắc cỡ.

Nhích lại gần hơn chút nữa, Quốc ghé sát tai cô nói nhỏ :

– Nói đi em, cho anh biết ý của em thế nào ?

Hơi thở ám áp của Quốc phả vào mặt, làm cho tim Hà đập lồi nhịp. Rút tay về, mắt liếc nhìn đi nơi khác. Cô thì thầm :

– Buông em ra đi, người ta thấy sẽ cười cho đấy ! .

Quốc cười nói :

– Tất cả những người quanh đây, họ cũng như chúng mình thôi ! Họ vẫn biết thương yêu trong tình cảm vợ chồng hoặc hai người đang yêu nhau ! Em còn sợ gì ?

Cô chun môi nói :

– Nhưng em thấy ... Kỳ thấy mờ ... Cứ nắm tay người ta hoài ...

Đẩy mạnh anh ra, cô tiếp :

– Ngồi xa em ra. Anh hay giở trò lắm.

Quốc chột sầm mặt, buông lời :

– Anh biết. Thật ra em không yêu anh bao giờ. Phải thế không Đông Hà ?

– Tại sao anh lại nói vậy ? Lại nghi ngờ em ư?

Anh lắc đầu :

– Qua lời nói, cùng cử chỉ của em đã cho anh biết được cái điều ấy.

Anh không nghi ngờ em.

Bực tức cô gay gắt nói :

– Em không hiểu. Anh nói rõ hơn cho em biết đi.

Quốc buồn buồn :

– Anh rất buồn Hà ạ. Tại sao mỗi lần anh đề cập đến chuyện tình cảm hai đứa, chuyện tương lai thì em tìm mọi cách thoái thác, lảng tránh ?

Như thế là nghĩa gì hả em ? Em hãy nói thật lòng cho anh rõ đi.

Đông Hà cười mỉa :

– Lý do đó anh kết luận là em không yêu anh chứ gì ?

Quốc xác nhận lời anh vừa nói :

– Anh nghĩ như thế. Không yêu anh nên em cứ mãi né tránh, trong lúc anh nóng lòng chờ đợi sự đồng ý của em. Bây giờ anh thật sự thất vọng vô cùng.

Những lời nói của, Kiến Quốc làm chạm lòng tự ái của Đông Hà, Vụt đứng lên, cô nhìn anh cao giọng :

– Vâng ! Ý nghĩa và sự kết luận của anh chính xác đấy Kiến Quốc.

Dường như cả hai chúng ta chưa thật sự hiểu nhau, nghĩ về nhau ! Hà nghĩ là hiện tại bây giờ vẫn còn sớm để anh nói lời từ biệt ! Chào anh ...

Đông Hà quay lưng bỏ đi thật nhanh khỏi bãi biển. Quá bất ngờ trước phản ứng của Hà, Quốc thấy xót xa, ngồi chết lặng trên ghế.

Một thoáng chột tỉnh, Quốc bất đứng dậy, chạy nhanh ra đường, anh réo gọi tên cô trong khàn giọng :

– Đông Hà ! Đông Hà !

Quốc chỉ biết dừng chân lại nhìn Đông Hà bước lên xe, cho đến khi xe và Hà biến mất qua ngã rẽ bên đường.

– Đông Hà ! Tại sao em lại như thế ? Em có biết là anh yêu em nhiều lắm không ?. Tại sao em cứ mãi làm khổ anh, làm cho anh buồn lòng thế này ?

Luồng gió mát tỏa khắp gian phòng rộng, gọi cho Hạo cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Ngã nằm dài ra giường nệm trải tấm drap trắng muốt. Thế là Hạo đã trở lại thành phố sau mấy tháng đi Hongkong.

Anh vẫn say mê với công việc, chẳng bao giờ quên giờ giấc. Nhưng trong lòng Phúc Hạo không nguôi nhớ đến bóng dáng người con gái có cái tên Đông Hà dễ thương, chỉ một lần gặp mặt nhau.

Đông Hà ! Ta gọi em trong âm thầm lặng lẽ, trong nhớ nhung khát
khát, em có biết không ?

Phương trời em đang hiện hữu, chắc chắn chẳng bao giờ em biết điều
này phải không ?

Có lẽ em cũng chẳng màng nghĩ đến tôi như chính tôi đang nghĩ
về em quá nhiều.

Trong đời tôi chưa bao giờ để ý yêu thương một cô gái nào:
Trái tim tôi vẫn còn trống vắng, không bóng hình cô gái nào ngự trị ....
Rồi từ phút giây đầu gặp gỡ cái dáng thon nhỏ giản dị của em, đã đánh
bại niềm kiêu hãnh trong tôi. Cái gương mặt duyên dáng ấy cứ ẩn hiện
trong anh mỗi ngày, buộc đầu óc anh luôn vọng tưởng về cô gái Đông
Hà.

Chút gì đó rất ngạc nhiên, rồi anh như chợt hiểu. nguyên nhân ấy phát
sinh cũng từ một tình yêu.

Tôi đã yêu em Đông Hà ! Và tôi quyết sẽ thổ lộ tình cảm của tôi cùng
với em thôi.

Ngày mai, nhất định ngày mai tôi sẽ tìm xuống tận nơi em ở, Đông Hà
tôi rất mong nhìn thấy lại được gương mặt sáng đầy sức sống của em.

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa, Hạo nhòm người dậy :

– Ai đấy ?

– Mẹ đây con ạ !

Hạo lại hồi vọng ra ngoài .

– Có chuyện gì vậy mẹ ?

Bà Thịnh hỏi con trai :

– Mẹ có vào được không ?

Hạo đáp :

– Mẹ vào đi.

Đẩy cửa bà Thịnh bước vào phòng, Hạo vẫn nằm yên trên giường, anh nói với mẹ :

– Xin lỗi mẹ. Con mệt quá nên không ra chào mẹ.

Ngồi vào ghế, bà Thịnh khoát tay :

– Con cứ nằm nghỉ, mẹ chỉ nói chút chuyện là xong thôi:

Hạo đưa mắt nhìn mẹ, chờ đợi.

Bà Thịnh chậm rãi nói :

– Hạo ! Ngày mai con định đi tỉnh có việc gì vậy ?

Hạo khẽ trả lời :

– Dạ. Con có chút ít quà biếu cho dì và Mmh Phương, nhân tiện con ở lại chơi vài hôm. Lần trước vừa xuống tới nơi, mẹ đã gọi điện bảo con về, chưa kịp nói gì cùng gia đình dì cả mẹ ạ.

Bà Thịnh khẽ giọng :

– Công việc quá khẩn trương, thật ra mẹ đâu muốn như thế !

Hạo bật ngồi dậy hỏi :

– Mẹ định nói với con chuyện gì vậy mẹ ?

Nhìn con một thoáng, bà Thịnh nói :

– Phúc Hạo ! Con có thể nán lại một ngày rồi hãy đi được không con ?

Hạo nhìn mẹ hỏi :

– Công ty có việc cần con ư ?

Bà lắc đầu :

– Không phải việc công ty.

Hạo thở dài :

– Thế là chuyện gì ? mẹ làm con sốt ruột quá.

Lờm con, bà mắng yêu :

– Tánh con nóng nảy quá, mẹ sẽ nói đây. Ngày mai mẹ muốn con cùng mẹ sang bên nhà bác Chiến.

Anh nhìn mẹ cười tươi, đùa giọng nói :

– Mẹ ạ ! Con nhớ là bác Chiến chẳng có cô con gái nào để con xem mắt đâu nhé !

Bà xỉ vào trán con yêu thương :

– Thì ra con đi thăm dì và Minh Phương để thăm cô bạn gái con để lòng thương tưởng luôn phải không Anh gãi gãi đầu :

– Mẹ nói kỳ ...

Bà nhìn con :

– Chẳng kỳ đâu con, mẹ định đưa con sang bác Chiến xem mắt đứa cháu gái của bác đang ở bên ấy. Xem ra cũng hiền và ngoan lắm.

– Sao mẹ biết rõ thế ?

Bà Thịnh mỉm cười :

– Mẹ có qua bên ấy mấy lần, có tiếp chuyện nên mẹ biết, nó rất là lễ phép.

Với tay ôm chiếc gối vào lòng, tựa cằm lên đó. Hạo nhìn mẹ :

– Có lẽ họ mời mẹ sang đó ? Đúng không mẹ ? .

Bà gật đầu :

– Nghe con vừa từ nước ngoài về, bác ấy muốn con sang bên ấy chơi

sẵn tiện mẹ cũng muốn con xem mắt cô gái ấy ? Nếu thuận lòng mẹ sẽ cưới cho con.

Hạo thở dài :

– Mẹ ạ. Con xin mẹ hãy để con yên ổn một thời gian.

Bà khẽ giọng :

– Ngày mai con hãy đi với mẹ đến gặp cháu của bác Chiến.

Hạo từ chối :

– Con không muốn đến đó đâu mẹ. Chẳng hề quen biết, con không thích như thế Bà Thịnh năn nỉ :

– Con nên đi với mẹ, mẹ biết con sẽ vừa ý ngay.

Anh khó chịu hỏi :

– Cái gì ?

Hạo quăng chiếc gối trên tay. nhẩy gọn xuống đất :

– Mẹ buộc con lại còn bảo gặp cô ta sẽ vừa ý. Lầm rồi mẹ ơi ? Làm sao mẹ hiểu rõ được con như thế ?

Bà Thịnh nhìn con chăm chăm :

– Con nóng quá vậy, mẹ khuyên con bao nhiêu lần rồi ? Còn tìm kiếm người vừa ý để mẹ cưới cho con ? Bây giờ mẹ chọn, con cũng không muốn là sao ?

Giọng Hạo chột dụi xuống. Anh trầm giọng nói :

– Thưa mẹ. Con đã thưa qua với mẹ rất nhiều lần. Bao giờ con gặp được người chung chí hướng con sẽ xin phép mẹ cưới ngay ạ.

Bà Thịnh gắt giọng :

– Bao giờ đây ? Đám nào con cũng từ chối, sự chờ đợi của mẹ có giới hạn con ạ. Mẹ không còn kiên nhẫn được nữa, chờ đợi đến bao giờ con

mới lấy vợ đây ?

Bước đến ôm vai mẹ, anh vờ vùi vĩnh :

– Mẹ nè, mẹ giận con ư ?

Bà Thịnh ngoảnh mặt :

– Mẹ nào dám giận, chỉ buồn cho thân mẹ vô phần bạc phước. Ba con thì chỉ vì công việc, còn mỗi đứa con trai cũng không dạy nôi.

Mặt Hạo xù xuống :

– Mẹ đừng nói vậy mà con phải mang và tội cả với ba mẹ.

Khoát tay, bà cao giọng :

– Thế sao con không nghĩ mà thương mẹ chứ ?

– Rồi vai mẹ, Hạo đứng im lặng, cổ đầu lòng xót xa buồn. Bà Thịnh thấy vậy không đành lòng nên dịu giọng lại.

– Phúc Hạo, mẹ chỉ duy nhất mình con, bao nhiêu tình thương mẹ dành hết .

cho con. Lâu nay mẹ để con tự do lựa chọn, quyết định bạn trăm năm. Con yêu ai, cưới ai mẹ hoàn toàn chấp nhận không kể sang hèn, miễn là con thương yêu.

Mẹ luôn chờ đợi ngày con cưới vợ để mẹ yên lòng. Thế nhưng con ...

Bà ngừng lời thở dài, rồi tiếp giọng :

– Con làm mẹ hoàn toàn thất vọng Hạo à.

Anh siết vai mẹ, gọi khẽ :

– Mẹ ơi !

Rồi anh lại cúi quỳ xuống bên chân mẹ van vãn. Bà Thịnh đứng lên khỏi ghế tránh qua bên. Bà muốn lúc này phải cứng rắn với Hạo. Bà hắng giọng noi :

– Phúc Hạo ! Mẹ nhận ra một điều con không bao giờ thương mẹ. Con chỉ nghĩ đến riêng bản thân con, chẳng chút quan tâm đến mẹ.

Anh khỏ sở :

– Mẹ ơi ! Mẹ đừng nghĩ thế ...

Bà nghiêm giọng :

– Con để mẹ nói hết, nếu con chịu quan tâm đến mẹ, hẳn con đã biết niềm kỳ vọng ở mẹ, chỉ muốn con có gia đình hạnh phúc, ao ước của mẹ nhỏ thôi, sao con không hiểu cho mẹ chứ .

Nỗi xúc động tràn dâng nơi lồng ngực, bà Thịnh nghẹn giọng, khóe mắt bà lóng lánh, đôi dòng lệ từ từ chảy xuống má Hạo nhận rõ điều ấy, anh thật đáng trách, đã vô tâm không hiểu được mẹ, làm cho bà phiền muộn.

Ngẩng nhìn mẹ, Hạo van lớn :

– Con đúng thật là đưa con bất hiếu, mẹ tha thứ cho con. .

Lòng bà nghe đau xót, khẽ nói :

. .

– Con ngồi lại giường đi, hãy nói chuyện với mẹ.

Hạo đứng lên sau lời nói của bà. Nhìn con bà Thịnh nói :

– Con nhìn lại mình xem, ở tuổi con có người đã muốn ngồi sui rồi !

Nghĩ đến Đông Hà, Hạo bước đến ôm vai mẹ, giọng anh năn nỉ :

– Mẹ ? Xin mẹ cho con thời gian ngắn nữa thôi.

Bà trầm giọng :

– Giận con thì nói vậy, mẹ không ép buộc gì đâu. Mẹ hiểu có yêu nhau mới sống đời với nhau được.

Vuốt bờ vai mẹ, Hạo nhẹ nhàng nói :

– Mẹ ạ ? Thật ra là ... hiện tại con đang để ý đến một người.

Bà hỏi dồn đã trong ánh mắt sáng lên :

Cô ấy ở đâu ? Con nhà ai ? Bao nhiêu tuổi ? Nói mẹ biết còn chọn ngày
tốt con ạ Hạo phì cười :

– Từ từ mẹ ạ. Thật ra con mới để ý người ta, chứ chưa có gì hết.

Bà thất vọng :

– Mẹ cứ tưởng ...

Hạo thấy thương mẹ anh vô cùng :

– Con yêu cô ấy, nhưng chưa ngỏ lời. Không biết người ta có yêu con
không ? Nếu cô ấy đồng ý, con quyết định, sẽ cưới vợ.

Bà lo lắng :

– Phải dò cho chắc chắn. Nếu như người ta có nơi có chỗ chỉ thêm
phiền nghe con. .

Hạo lẹ miệng :

– Con tin là không ! Minh Phương nó biết rành lắm mẹ ạ.

Bà ngạc nhiên :

– Sao có Minh Phương vào đây nữa ?

Thấy mẹ vui, anh nói tiếp :

– Cô bé ấy là bạn của Minh Phương, con tình cờ gặp lúc về thăm gia
đình dì.

Chưa kịp ngỏ lời cùng ai thì lại về đi Hongkong cho đến hôm nay.

Bà gật đầu :

– Mẹ hiểu ! Thì ra vì cô bé ấy mà con gấp rút đi xuống thăm dì. Con bé
đó thế nào ?

– Được mẹ hỏi về người mình yêu thầm, Hạo thấy thích nói :

- Dạ đẹp, thùy mị. Con tin rằng mẹ sẽ bằng lòng ngay khi gặp mặt cô gái ấy Lừ mắt nhìn con bà mỉm cười :
- Chỉ nghe con nói mẹ cũng đủ hài lòng. Con bé hửn có nhiều ưu điểm mới được con nhìn đến phai không .

Nét mặt Hạo rạng rỡ :

- Con chẳng biết, nhưng sao vừa gặp cô ấy là con yêu ngay. Có lẽ duyên nợ trời cao dành cho con và cô ấy.

Bà Thịnh gật đầu :

- Cũng có lý !

Hạo vùi vùi, về chuyện . . .

- Ngày mai mẹ cho con xuống dưới nhà dì sớm nghe. Rồi con về báo tin vui cho mẹ l .

- Không được.

Lời khẳng định của bà làm Hạo chột xụ mặt. Rồi ngẩng nhìn bà, Hạo như ngậm hỏi tại sao ?

Nghiêm nét mặt bà Thịnh nói :

- Mẹ đã nhận lời bác Chiến, ngày mai con phải có mặt. Dù sao cũng là người lớn, mẹ không muốn thất hứa. Sáng một con hãy đi. Đây là yêu cầu của mẹ, con nghĩ sao ?

Suy tư một thoáng Hạo trầm nghĩ, thôi thì mẹ nói vậy cũng đúng, nên vâng lời mẹ một lần cho bà được vui vẻ :

Hạo khẽ giọng nói :

- Vâng ! Ngày mai con sẽ đi cùng với mẹ.

Bà Thịnh nở nụ cười :

- Mẹ cảm ơn con.

– Mẹ này, sao lại cảm ơn con ?

– Vì con giúp mẹ giữ tròn chữ tín.Nếu con từ chối, mẹ không biết xử trí sao với họ. Mẹ yên tâm rồi con.

Bà đứng lên nói :

– Con nghỉ ngơi đi. Mẹ con mình đến nhà bác Chiến vào trưa mai con nhé.

– Dạ. Con nhớ !

Hạo bước theo mẹ ra cửa. Nhìn mẹ một lúc, Hạo trở vào phòng nằm lăn ra giường, liên tưởng đến Đông Hà.

Đông Hà ! Lời tỏ tình của anh với em bị ngăn lại một ngày rồi đó. Anh nhớ em mong được gặp em biết bao.

Đông Hà ! Hy vọng của anh luôn hướng về em, mong rằng anh có em, em cũng có anh bên cuộc đời. Chúng mình vĩnh hằng có nhau trong đời
Đông Hà ạ .Anh đã thầm yêu em rồi, em có biết không ?

Chương 3

Phúc Hạo chăm chú bên tay lái,anh nhìn thẳng phía trước con đường rộng.

Bà Thịnh ngồi cạnh bên, hai mẹ con cùng im lặng. Dù không muốn Hạo cũng ép lòng đi cùng mẹ sang nhà bác Chiến cho vừa lòng bà.

Hạo lên tiếng hỏi mẹ:

– Cháu bác Chiến đang làm gì ở thành phố này, thưa mẹ.

Bà nhìn con :

– Nghe đâu làm ở một công ty kinh tế nào đó, ở quận một.

Anh thử ra nói :

– Mẹ ạ. Con nói mẹ đừng giận, thật ra con chiều lòng cho mẹ vui, con không muốn đến nhà bác Chiến chút nào cả.

Bà Thịnh trấn an con trai :

– Phúc Hạo. Con yên tâm, đó là ý định của mẹ, con không bằng lòng mẹ không ép buộc. Nghe con có bạn gái, mẹ vui mừng vô cùng. Lỡ hứa thì phải giữ lời chứ cuộc viếng thăm này xem ra chẳng còn ý nghĩa với con và cả với mẹ.

Bà Thịnh khẽ thử ra :

– Nói thật với con, mẹ vẫn tiếc con bé đó, không Được làm dâu mẹ.

Giọng Hạo khôi hài .:

– Nghe mẹ khen ngợi cô ấy. Con tò mò muốn gặp cô ta lập tức ngay vậy. Bà Thịnh nói :

– Đợi gặp cô ấy con sẽ biết, lúc đó con sẽ cho lời nói của mẹ là đúng.

Chiếc xe chợt tăng tốc, vẫn giọng khôi hài của anh .

– Mẹ này, bây giờ con đang nóng ruột gặp cô ta đây.

Bà Thịnh làm thinh, ánh mắt bà có vẻ bất mãn trước thái độ và lời nói của con trai.

Một thoáng sau Hạo nghiêng đầu về phía mẹ :

– Mẹ ơi ! Con thấy lạ lắm đấy !

Bà Thịnh khẽ nói :

– Gia đình cô bé ấy đồng ý như thế con trai ạ ! Và lại gia đình bác Chiến xưa nay vẫn là một gia đình có giáo dục tốt lắm đấy con trai ạ.

Anh gật gù :

– Thế à ?

Mãi nói chuyện nhìn lên bà Thịnh chợt nói vớ con :

– Tới rồi. Con ngừng xe lại đi Phúc Hạo.

Đậu xe ngoài cổng, không nói gì thêm với mẹ, Hạo đành xuống xe theo chân mẹ đi vào.

– Chào chị Thịnh.

Ông Chiến niềm nở nói với bà Thịnh.

Bà tươi cười đáp lễ :

– Chào anh chị ạ.

Bà Chiến lên tiếng :

– Mời chị và cháu Hạo vào nhà.

Mãi thần thờ thả hồn tận Đâu Đâu vì lo suy nghĩ, anh có nghe thấy gì. Bà Thịnh nắm tay Hạo lay nhẹ :

– Con nghe bác Chiến nói gì không Phúc Hạo ? Sao còn thờ ra đó.

– Ô Hạo giật mình nhìn mọi người.

Bà Thịnh hỏi nhanh :

– Con nghĩ gì thế ?

Hạo đáp :

– Dạ không. Con không sao hết !

Ngạc nhiên vô cùng về thái độ của con, bà nhắc nhở :

– Con làm gì ngẩn ngơ thế ? Sao không chào hai bác đi chứ . ?

Hạo bật thốt :

– Ồ Con xin lỗi ...

Bước đến trước mặt ông Chiến. Hạo khé giọng nói :

– Cháu chào hai bác cháu mãi suy nghĩ một việc quan trọng nên đã quên mất việc trước mắt. Cháu thành tâm xin lỗi hai bác.

Vỗ vai Hạo, ông Chiến cười như rất thông cảm với Hạo :

– Không sao. Chúng ta cũng chẳng xa lạ gì Đâu, cháu đừng ngại, cháu Hạo ạ.

Hạo cúi đầu đáp :

– Cảm ơn bác.

Bà Chiến nhắc nhở :

– Ngồi đi chị, cả cháu Hạo nữa.

Ông Chiến ngồi vào ghế sau cùng, ông lên tiếng bảo vợ :

– Em gọi chị Tú mang nước uống !

– Dạ. .

Giọng bà Chiến thật khẽ nói với chồng.

Rồi nhìn bà Thịnh bà nói :

– Được rồi. Chị cứ tự rthiên.

– Vâng.

Ông Chiến lấy gói thuốc mời Hạo :

– Hạo lịch sự trước ông Chiến, anh giữ kẽ nói :

– Cảm ơn bác. Cháu vừa mới hút lúc trên xe ạ.

Ông Chiến gọi chuyện :

– Cháu Hạo sang Hongkong lần này công việc tốt đẹp hả?

Hạo nhỏ giọng đáp – Rất tốt bác ạ. Họ chấp thuận trao đổi hai chiều với công ty, chủ yếu là giữ đúng theo hợp đồng đã ký !

Bà Thịnh chen lời :

– Công ty ấy làm việc rất đàng hoàng, không đúng lời hứa là không yên với họ.

Có tiếng chân, tiếng xì xào, Hạo chợt thấy hồi hộp. Riêng Đông Hà thì cô chẳng biết điều gì về sự sắp xếp này, nên vâng lời bà Chiến mang nước ra mời khách.

Vần cúi mặt đặt ly nước lên bàn, ngược mắt định lên tiếng mời khách, bất chợt Hà ngó chăm vào Hạo đến sững sờ :

– !

Hạo lúc này cũng bàng hoàng sững sờ. Anh bật gọi :

– Đông Hà !

Cũng như anh, Hà ngạc nhiên vô cùng :

–Ồ. Anh Hạo !

Tất cả mọi người có mặt trong phòng khách đến ngỡ ngàng hướng mắt nhìn hai người.

Bước đến bên Hà, Hạo hỏi bằng giọng reo vui :

– Đông Hà ! Sao lại ở Đây ?

Cô đáp khẽ :

– Đây là nhà dì của Đông Hà !

Phúc Hạo cười tươi :

– Anh Đâu ngờ Hà là cháu của bác Chiến Đây.

Hà chớp nhanh đôi mi dài, nói :

– Hà cũng không ngờ anh Hạo là người quen của gia đình dì dưỡng.

Nhìn hai cô cậu đứng cạnh nhau nói chuyện vui vẻ, mọi người đều
nở nụ cười thật tươi vui trên gương mặt.

Bà Thịnh cũng nhận rõ nụ cười của con, bà chưa từng thấy con trai
bà trong trạng thái vui vẻ bây giờ.

Bà chợt hỏi con :

– Phúc Hạo ! Con và cháu Hà đã từng quen nhau ư ?

Nghiêng đầu sang cô bé Hạo giới thiệu với mẹ :

– Đông Hà. Đây là mẹ của anh !

Đôi môi hồng khẽ nhích lên, cô khẽ nói :

– Cháu chào bác.

Hạo ngồi xuống bên mẹ, rí nhỏ vừa đủ cho bà nghe :

– Mẹ ạ ! Đông Hà chính là cô gái mà con đã nói với mẹ hôm qua.

Bà Thịnh tròn mắt ngạc nhiên :

– Vậy sao ?

Bà Thịnh xoay nhìn Đông Hà, nụ cười mãn nguyện nở trên môi bà,
hai đứa thật xứng đôi vô cùng.

Bà khẽ giọng nói :

– Quả là không ngờ.

Mọi người nhìn Hà và Hạo trong sự ngạc nhiên không tưởng ...

Bà Tuấn nhìn con gái khẽ giọng hỏi :

– Đông Hà ! Con nghĩ sao về lời dì dặn con nói cùng mẹ ?

Hà khỏ sở :

– Con khó trả lời với mẹ. Hôm qua đến nay con rất khỏ tâm về vấn
đề này, thưa mẹ.

Bà Tuấn cố khuyên nhủ con gái :

– Đông Hà ! Con đã lớn, mẹ nghĩ cần phải lo cho con yên phận, dù sao dì Như cũng thương con chọn chỗ xứng đáng để con nhờ tấm thân. Qua tiếp xúc với Phúc Hạo sáng nay, mẹ thấy cậu ấy cũng không có gì phải chê trách.

Hà cúi mặt lí nhí :

– Mẹ ạ ! Con chưa muốn lập gia đình, chưa muốn ràng buộc.

Bà Tuấn vẫn đều đều giọng hỏi :

– Có phải con đang yêu Kiến Quốc ?

Cô im lặng không đáp, chỉ lắc đầu, mặt cô đỏ ửng :

– !

Bà Tuấn nói tiếp :

– Đừng giấu ! Mẹ đã biết hết cả, rồi Hà ạ.

Cô lí nhí nói :

– Ai nói với mẹ như thế ?

– Dì Trâm của con nói cho mẹ biết chứ không ai khác là con của mẹ, chắc chắn là dì út con nói không sai phải không Đông Hà ?

Ngừng lời, bà hắng giọng nói tiếp :

– Mẹ thấy giữa Kiến Quốc và Phúc Hạo, con nên chọn Hạo dù sao Hạo cũng có sự nghiệp trong tay, đảm bảo Được cuộc sống cho con Được đầy đủ hạnh phúc hơn. Còn với Quốc mẹ thấy con sẽ phải vất vả. Mẹ khuyên con như thế, con cũng suy xét mà chọn lựa cho mình.

Hà nói nhỏ :

– Nhưng con chỉ đặt tình cảm vào Kiến Quốc thôi mẹ ạ .

Bà nghiêm giọng :

– Nhưng mẹ thấy Kiến Quốc không thể đem đến cho con hạnh phúc

sau này.

Hà nhìn mẹ hỏi lại :

– Có phải mẹ chê Kiến Quốc quá nghèo không bằng Phúc Hạo ?

Bà Tuần lắc đầu khỏa lấp :

– Mẹ không có ý nghĩ đó đâu. Mẹ thấy sao nói vậy, trước mắt Quốc chỉ là một kỹ sư mới ra trường.

Cô mím môi buông giọng :

– Còn Phúc Hạo là một ông giám đốc. Mẹ muốn nhắc nhở con như thế đúng không ?

Bà Tuần chưa kịp đáp lời thì nghe tiếng, xe du lịch quen thuộc đã ngừng ngay nơi cổng.

Bà Tuần lên tiếng :

Dì Như con có khách, để mẹ gọi dì con.

Đông Hà vừa đứng lên bước đi đến thang lầu, cô đã nghe giọng trầm trầm của Hạo gọi cô :

– Đông Hà !

Xoay nhìn lại, Hà nhẹ gật đầu nói với Hạo :

– Chào anh. Anh Hạo mới đến !

Anh gật đầu :

– Vâng ! anh vừa mới đến. Hà định tránh mặt anh đó hả ?

Cô vội đáp khỏa lấp :

– Dạ .... Đâu có ...

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hạo, cô hỏi :

– Anh Hạo đến Đây có chuyện gì không vậy ? .

Hạo lắc đầu :

– Không có gì. Anh đến đây thăm bác và dì Như cùng Đông Hà thôi.

Cuối tuần, Hà không đi đâu chơi sao vậy ?

Hà cười nhẹ hỏi :

– Đi đâu bây giờ anh Hạo ?

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi nói :

– Thì đi loanh quanh thành phố, xem ca nhạc, xem phim ...

Cô rùn vai, đùa giọng :

– Hà không thích, Hà sợ lạc không biết đường về nhà.

Dì Như từ trong bước ra nói :

– Con chẳng phải lo đâu, Phúc Hạo đây sẽ đưa cháu đi cho biết.

Rồi nhìn sang Hạo, dì Như nhoẻn miệng cười nói tiếp :

– Được chứ Phúc Hạo ?

Hạo cười, nụ cười đầy hớn hởi :

– Dạ. Cháu đây rất sẵn sàng, chỉ ngại là Đông Hà không đồng ý thôi
dì ạ !

Bà Tuấn lên tiếng :

– Đông Hà ! Mẹ thấy con cũng nên ra ngoài cho biết đó đây. Đi cùng
Phúc Hạo, mẹ thấy an tâm.

Cúi đầu, căn môi cô cũng muốn đi chơi cho thoải mái đôi chút, công
việc thường ngày cũng đâm ra buồn chán.

Hạo lại cất tiếng nài nỉ :

– Đi nhé, Đông Hà !

Dần dừ một lúc, rồi Hà cũng nhẹ gật đầu :

– Vâng ! Anh Hạo chờ Hà một chút, chỉ mười lăm phút thôi.

Một thoáng sau Hà xuất hiện với chiếc Jean và áo sơ mi chỉnh tề.

Hà thanh thoát xuất hiện trước mặt anh với vẻ đẹp tự nhiên của gương mặt không một chút phấn son. Hạo nhìn mà không thấy chán.

Hạo lên tiếng với bà Tuấn :

– Xin phép bác và dì cháu đi.

Bà Tuấn gật đầu. Dì Như cười rộng miệng nói :

– Ồ, Hai đưa đi vui vẻ. Nhớ về sớm nghe.

Hạo đưa Hà ra xe. Tra chìa khóa vào công tắc. Anh nghiêng đầu hỏi cô :

– Đi đâu hả, Đông Hà ?

Hà ngây thơ kêu lên – U’ ... Hà đâu biết. Tùy ở anh Hạo thôi ...

Hạo cười tủm tỉm :

– Vậy là anh đi đâu Hà theo đó vậy nhé !

Rồi Hạo nhìn vào ánh mắt Hà :

– Đông Hà ! Nếu như hôm trước anh không tình cờ gặp em ở nhà dì Như, thì anh đã xuống tận dưới tìm Đông Hà rồi.

Cô tỏ ra không hiểu hỏi :

– Tìm Hà ? Để làm gì anh Hạo?

Hạo nói khẽ :

– Anh có điều muốn nói cùng với Đông Hà đó !

Nghiêng nghiêng khuôn mặt đẹp, cô dấm dăng :

– Cần thiết lắm sao anh phải đi tận dưới tìm Đông Hà ?

Hạo đáp nhanh :

– Rất cần. Anh muốn nói cho Hà nghe một chuyện ... Hà hiểu là anh đã ...

Hà vội ngăn lời anh lại :

Không nên đâu, anh Hạo ạ !

Hạo hãm thắng xe nghiêng người qua phía Hà, giọng tha thiết :

– Tại sao vậy Đông Hà ?

Hạo nhìn cô chăm chăm :

– Hà không thích nghe anh nói ư ?

Cô lắc đầu :

– Không phải. Đông Hà hiểu anh định nói với Hà cái gì. Nhưng mà ... ?

Cúi nhìn xuống tránh đi ánh mắt dò xét của Hạo. Cô nói nhỏ:

– Anh Hạo. Đông Hà không thể ...

Hạo nóng ruột :

– Hà không thể ... Hà ... Thôi anh đủ hiểu rồi ...

Ngẩng lên cô hỏi anh :

– Anh hiểu gì ?

Tựa lưng vào băng ghế. Hạo buông giọng nhấn mạnh câu hỏi :

– Đông Hà đã yêu ai rồi, phải không ?

Nhìn ra khuôn kiếng xe. Hà im lặng.

– Im lặng có nghĩa là Hà đã xác nhận sự thật.

Mặt Hạo đổi sắc, tim anh nhói đau, một sự lầm lẫn vô cùng đau đớn.

Minh Phương cũng không hề biết cứ mãi quả quyết với anh là Đông

Hà chưa hề biết yêu là gì ? Anh đã chậm bước hơn người đã yêu Hà

ư ? Lắc đầu thật mạnh. Hạo cố giữ giọng thản nhiên :

– Người diễm phúc hơn anh là ai vậy ? Đông Hà có thể cho anh biết
?

Hà chỉ biết lắc đầu. Hạo buồn bã đưa mắt nhìn cô, im lặng vẫn kéo

dài lê thê.

Một lúc, Hạo buông lời :

– Về thôi. Đông Hà !

Vô cùng khó xử trước thái độ của Hạo, đưa cô đi chơi chưa đến đâu đã muốn quay về ?

Đông Hà nhìn đăm đăm phía trước cất tiếng nói :

– Anh Hạo ! Xin anh hiểu và thông cảm cho Hà !

Hạo im lặng chăm chú lái xe. Hà cảm thấy sự yên lặng của anh đến khó thở.

Giọng cô trầm lắng :

– Anh Hạo giận Hà lắm phải không ?

Nhếch môi Hạo lắc đầu :

– Anh không có được cái quyền đó đâu Đông Hà. Mà anh chỉ buồn cho phận mình thôi.

Khoanh đôi tay trước ngực, Hà nói nhỏ :

– Hà và anh là bạn cùng nhau được rồi, anh Hạo ạ !

Hạo mím môi, vẫn thái độ im lặng.

– Hà không hiểu anh đang nghĩ gì, cô cũng không hỏi gì thêm.

Cả hai im lặng suốt đoạn đường dài cho đến lúc chiếc Toyota dừng lại trước cổng nhà dì Như.

Vẫn thái độ lịch sự. Hạo mở cửa xe cho Đông Hà bước xuống, rồi đóng cửa lại Hạo vòng qua ngồi vào tay lái.

Nghiêng người ra ngoài cửa xe Hạo định nói gì. Nhưng Đông Hà đã lên tiếng – Cảm ơn những gì anh dành cho Hà tối nay ! Chào anh ...

Hạo với lời nói với Hà :

– Đông Hà ! Không bao giờ anh chấp nhận làm một người bạn với em, anh yêu em, anh quyết sẽ có em bên cuộc đời anh. Em hãy hiểu lời anh hôm nay !Chào em. Chúc ngủ ngon.

Dứt lời, Hạo cho xe vượt lên con đường phía trước. Mặc cho Đông Hà đứng đó, lặng nhìn theo với nỗi lòng hoang mang vừa chợt đến với cô.

Lặng đi một lúc trước ngõ, Hà mở cổng chậm chậm đi vào nhà với những bước chân băng khuâng.

Đông Hà vừa đi khuất, từ nơi gốc phượng già. Một bóng dáng cao gầy xuất hiện, và bước nhanh về phía cổng.

Nép sát người vào tường, người ấy âm thầm hướng theo từng bước chân của Hà dần xa mãi ...

Đông Hà ! Thế là hết tất cả rồi. Giờ thì anh đã hiểu. Em chưa hề yêu lấy Kiến Quốc này bao giờ. Cũng như anh sớm nhận ra được sự thật đau lòng này ...

Đông Hà từ trên lầu bước xuống, đến trước mặt ông Tuấn, cô nhỏ giọng nói :

– Ba gọi con !

Ông Tuấn nhìn con bảo :

– Con ngồi xuống đó đi Đông Hà.

– Dạ.

Ngồi xuống salon, Hà nhìn cha chờ đợi. Đan đôi tay vào nhau; ông bắt đầu hỏi con :

– Đông Hà ! Ba nghe mẹ và dì Như nói chuyện, cậu Hạo có ý muốn cầu thân với gia đình mình và con cũng đã tiếp chuyện với Hạo nhiều

lần. Con thấy cậu ấy thế nào ?

Cô nhỏ giọng :

– Thừa ba. Con thì ...

Ông Tuấn cười hỏi :

– Con trả lời không được sao ? Vừa rồi con đi chơi cùng Hạo có vui
về không ?

Cô khẽ giọng đáp :

– Thừa ba, cũng vui ạ.

– Ba thấy cậu Hạo có vẻ thích con lắm.

Hà dè dặt nói :

– Ba à ! Con chỉ xem anh Hạo như một người anh thôi.

Ông Tuấn chột cau mày :

– Đông Hà ! Nhưng cậu Hạo không nghĩ như con. Phúc Hạo đã yêu
con Đông Hà ạ – Thừa ba ...

Ông Tuấn khoát tay :

– Con có thấy ai vừa ở nhà này ra về không ?

Cô nhìn ông Tuấn, khẽ đáp :

– Thừa ba, là mẹ của anh Hạo.

Ông Tuấn gật đầu :

– Con nói đúng. Bà Thịnh đến đây ngỏ ý hỏi cưới con cho cậu Hạo
đấy.

Cô nhìn ông hỏi :

– Rồi ba đã nói gì ?

Ông hắng giọng nói :

– Ba đã nhận lời họ.

– Đông Hà hốt hoảng kêu lên :

– Ba. Tại sao ba không hỏi ý kiến của con. Con không bằng lòng thế
đâu ...

Giọng ông Tuấn nghiêm nghị. nói :

– Đông Hà ! Con lớn rồi, chỗ tốt đảng hoàng còn đòi hỏi gì nữa. Ba
đã nhất định !

Cô lắc đầu nói :

– Nhưng con không thể như thế ...

– Đông Hà ! Con không cãi lời ba, con nghe ba đây, Phúc Hạo là một
người đàn ông chừng chạc, có sự nghiệp trong tay. Ba chỉ muốn nhìn
thấy con sung sướng hạnh phúc. Ba nhất định như thế.

Con không được phép làm cho ba buồn, nhất là mẹ của con Đông Hà.

– Ba !

Nắm chặt tay con gái, ông nhẹ giọng – Nghe lời ba, rồi sau này con
sẽ hiểu ba hơn.

Nhìn đi nơi khác, cô ngập ngừng :

– Ba ơi ! Con ... con không thể.. Ông Tuấn tỏ ra nghiêm khắc :

– Lời ba đã hứa không bao giờ ba thay đổi. Đông Hà ...

Đông Hà nheo mắt, cô cắn môi :

– Con xin ba cho con suy nghĩ một thời gian.

Ông gật đầu nói .

– Được .Nhưng không lâu đâu. Con nhớ đấy.

Cô không gật đầu – Vâng ! Con hứa ...

Đứng lên Hà nói :

– Xin phép ba con vào phòng.

Ông Tuấn siết nhẹ bờ vai con gái, an ủi :

– Đông Hà ! Hãy vì tương lai hạnh phúc sau này của con mà nghĩ lại những điều ba nói với con.

Không nói gì thêm với ông Tuấn, Hà vội chạy lên phòng với những bước chân nặng trĩu.

Lên đến phòng nước mắt Hà đã nhạt nhòa trên má. Buông người xuống giường, Hà khóc nức nở.

Châm rãi bước chậm chậm qua con đường ngày nào cô đã từng sống bước cùng Kiến Quốc, Đông Hà cảm thấy lòng man mác buồn. Giá như ba cô không chấp nhận lời cầu hôn của mẹ Hạo thì cô đâu phải lo buồn như thế này. Cho dù cô cố van xin năn nỉ nói với ba, nhưng có được không, khi mà một lời ba đã phán ra rồi ?

– Đông Hà !

Nghe tiếng gọi, Hà dừng bước. Kiến Quốc tiến bước lại phía Đông Hà. Anh buông giọng hỏi, ánh mắt nhìn cô đăm đăm vương nét buồn

:

– Đông Hà đi đâu chỉ một mình ?

Nhìn anh trong ánh mắt sâu lắng, Hà khẽ đáp :

– Hà đến thăm người bạn.

Quốc cay đắng :

– Thú thật, gặp Hà một mình trên phố thế này, anh có hơi bất ngờ quá.

Giọng cô trầm xuống hỏi :

– Tại sao lại bất ngờ hả anh ?

Quốc thở dài, buông giọng :

– Tôi nghĩ rằng Đông Hà sẽ chẳng bao giờ còn cô đơn trên đường
đêm một mình thế này đâu.

Mái tóc dài che khuất khuôn mặt buồn bã của Hà, không cho anh
thấy cô đã khóc rất nhiều.

Dù cố gắng thế nào, giọng nói của Hà vẫn run run :

– Vì sao anh nghĩ vậy hử Kiến Quốc?

Quốc cười nhạt :

– Không ai cấm Đông Hà. Nhưng Hà luôn muốn tránh né, không
muốn gặp tôi đúng không ?

Cô lắc đầu :

– Không phải đâu Kiến Quốc, chưa bao giờ Hà có ý tránh gặp anh
đâu.

– Lầm ư ? Em bảo là không có ý tránh gặp tôi, thế mà khi tôi đến tìm,
em bảo người thân ra nói với tôi em không có ở nhà.

Hà khổ sở :

Hà cứ nghĩ anh không còn muốn gặp Đông Hà nữa.

Quốc mai mỉa giọng :

– Đừng giả vờ nữa Đông Hà. Tôi đã biết rõ tất cả và những gì tôi
trông thấy trước mắt, nó đã giúp tôi hiểu ra, tôi là một thằng ngốc để
cho em đùa cợt.

Hà ngẩng nhìn anh, gương mặt rung rung lệ :

– Anh Quốc ! Hãy nghe Hà nói.

Quốc khoát tay lảng lại :

– Hà không cần phải nói gì cả. Tất cả đã kết thúc. Tôi biết mình
không xứng đáng.

Nhìn vào mắt cô, anh buông giọng :

– Hà khóc ư ? Em phải cười lên mới đúng chứ, cười trên sự ngu ngơ
ngóch nghếch của tôi đây. Bởi tin em nên tôi yêu em hơn cả mạng
sống của chính mình, để rồi sau cùng em cho tôi chứng kiến cảnh em
lừa dối tôi. Em nhờn nhờ vui chơi với người khác. Thật tôi không thể
ngờ. Tình yêu muôn mặt, em dành cho tôi.

Quốc ôm đầu, chứng tỏ hiện tại anh đang đau khổ tột cùng. Lòng xót
xa tê tái, Hà nén buồn đau nói :

– Kiến Quốc ! Em không biết nói thế nào anh mới hiểu em, thôi thì
chấp nhận là kẻ lừa dối phản bội. Anh cứ trách mắng để rồi chúng ta
xa nhau vĩnh viễn.

Quốc rên rỉ :

– Trời ơi ! Em tàn nhẫn với tôi như thế sao, Đông Hà.

Giọng cô buồn bã, nói với anh lời oán trách, giận hờn :

– Em không tàn nhẫn. Nhưng anh đã nói đúng, tất cả có lẽ đã kết
thúc. Cần phải thế thôi.

Kiến Quốc kêu lên :

– Đông Hà ? Anh không bao giờ muốn chia tay, anh vẫn còn yêu em.

Nhìn đi nơi khác, tránh đi ánh mắt đau khổ của Quốc, cô nói :

– Kiến Quốc ! Em cũng yêu anh, bây giờ thì chỉ còn lại tình yêu ấy
trong con tim. Chẳng còn cách nào khác hơn.

Quốc hỏi trong xót xa đau đớn :

– Đông Hà ? Em nói thế nghĩa là sao ?

– Có nghĩa là ...

Đông Hà nghẹn giọng đau xót :

– Em sắp lấy chồng.

– Đông Hà ! Em ... nói:.. Quốc lấp bắp. Em nói thật chứ Hà ?

Cô mím môi run giọng đáp :

– Vâng !

Quốc chết lặng người đi. Đôi bàn tay thọc sâu vào túi quần ! Hà cũng không nói gì thêm. Thời gian trôi qua trong nặng nề.

Một thoáng sau, Quốc cất giọng trong khàn đục :

– Chồng em có phải là người cùng đi với em đêm đó không ?

Đôi mắt Hà mở to nói lên sự ngạc nhiên của cô :

– !

Kiến Quốc buồn bã tiếp lời nói – Đêm hôm ấy anh tìm đến nhà, chỉ đứng ngoài cổng, chẳng dám vào trong, chờ đợi mong mỏi nhìn thấy bóng dáng em lảng vảng đâu đó trên tầng lầu cao.

Vẫn chờ đợi mãi cuối cùng rồi anh cũng được gặp em trên chiếc xe du lịch bóng loáng bước xuống cùng người ấy anh quay về trong nỗi buồn quay quắt, đau đớn xót xa. Anh hiểu, anh đã mất em. . .

Đông Hà cắn vành môi đau điếng, cô không biết nói gì cùng anh.

Quốc chột nói :

– Đông Hà ! . Chồng em hẳn là giàu lắm phải không ?

Cô khổ sở van lơn :

– Đừng mai mỉa em Quốc ạ. Em đang có nỗi khổ tâm vô cùng anh không thể nào hiểu được đâu.

Kiến Quốc cười khan buông lời trong cay đắng, xót xa :

– Khi có biến cố thay đổi, em cần phải viện đủ lý do hoàn cảnh để phủ nhận bào chữa cho sự phản bội của mình Đông Hà ạ !

Giọng cô thật khẽ :

- Anh nghĩ về em thế nào cũng mặc. Kể từ khi nhận lời người ta, em xem mọi chuyện đã chấm dứt.

Quốc hốt hoảng kêu lên :

- Đông Hà ! Anh xin lỗi. Anh đã nói những điều không nên xúc phạm em !

Nở nụ cười héo hắt, Hà nói :

- Em mong anh trách mắng nhiều hơn nữa, oán ghét em để em đỡ ray rứt và giúp anh quên lãng phôi phai tình yêu của em trong tim anh .

Quốc buồn bã :

- Không dễ dàng lãng quên như lời em nói đâu Hà. Anh mãi yêu em, cho dù em đã thuộc về người khác.

Nước mắt lại ngập bờ mi, hình ảnh Quốc nhạt nhòa trong màn lệ :

- Em van anh. Đừng nói gì nữa Quốc ạ !

Mắt Quốc cũng cay xè. Anh nghe lòng xót xa nhói đau nơi vùng ngực. Anh phá đi sự im lặng của khoảnh khắc dường như dài vô tận, giọng anh buồn buồn sâu lắng :

- Nguyên nhân nào khiến em vội vàng sang ngang ? Em nói đi Đông Hà ?

Đôi mắt đong đầy phiền muộn, Hà lắc đầu :

- Xin đừng buộc em trả lời câu hỏi ấy .Tất cả đã an bày.

Siết nhẹ bờ vai cô, anh hỏi :

- Như vậy là chúng ta chấp nhận xa nhau ư ?

Cô buồn bã đáp lời :

- Vâng ! Chỉ vậy thôi. Xa nhau mãi mãi ...

Quốc ôm đầu rên rỉ :

– Trời ơi ? Tôi vĩnh viễn mất em ư ?

Buông rời vai Đông Hà, Quốc ôm khối sầu thương trong lòng, thỉnh
lặng quay bước đi vội vã như chạy trốn.

Giọng Hà nghẹn ngào :

– Kiến Quốc ! Hãy tha lỗi cho em ...

Hà đứng một chỗ nhìn bước chân của Quốc xa dần, xa dần ...

Tất cả đã chấm dứt sau ngày Đông Hà và Kiến Quốc gặp nhau hôm
nào. Mọi việc được kết thúc trong vội vã. Hôn lễ được tiến hành, Hà
chấp nhận lấy Hạo như lời hứa của cha mình.

Hà đứng trước gương trong chiếc áo dài cô dâu mà lòng buồn vô tận.
Tâm hồn đầu óc cô rối bời, cô vẫn mãi vương vấn nhớ nhung hướng
về hình bóng của Kiến Quốc, cho dù Hà luôn bảo với lòng và hãy cố
quên đi tất cả, để hôm nay bước lên xe hoa về sống bên chồng trong
niềm hạnh phúc, dù hạnh phúc ấy có mong manh thế nào cũng cố mà
chấp nhận ! Cô biết rồi đây đón dâu Phúc Hạo sẽ tỏ ra yêu Hà hết
lòng, mẹ anh cũng thế vui vẻ hơn hờ bên nàng dâu mà bà thương yêu.

Hà biết bằng lòng lấy Hạo làm chồng, cô không được quyền nghĩ
ngợi nhớ thương đến ai khác ngoài Phúc Hạo. Phải sống trọn vẹn với
chồng để không lỗi đạo. Cố quên đi người xưa cũ để không mang
tiếng ngoại tình.

– Quốc ơi ! Tại sao em cố quên anh, em lại nhớ nhiều hơn. Em cố
dặn lòng quên anh, để làm tròn bổn phận người vợ khi về sống cùng
chồng. Nhưng có được không anh ?

Tiếng nói ồn ào vang vang dưới lầu, Đông Hà biết đàn trai đã đến

nhà gái đón cô dâu về nhà chồng.

Bước chân vội vã của Minh Khang, em trai Hà réo gọi :

– Chị Hà ! Xuống nhanh lên mẹ gọi.Đàng trai họ đến rồi đó.

– Ủ. Chị sẽ xuống ngay Khang ạ.

Nghi thức cửa lễ cưới cũng được trôi qua, nhà trai xin phép đón cô dâu cho đúng giờ.

Phúc Hạo dìu Đông Hà ra xe, gương mặt anh lộ rõ nét hân hoan, vui mừng.

Còn gì sung sướng cho bằng cưới được người mình yêu thương.

Nghiêng đầu rí nhỏ vào tai Hà, anh cười nói :

– Hôm nay em đẹp vô cùng Hà ạ.

Chớp nhẹ đôi mi dài, Đông Hà không trả lời,cúi đầu bước bên Hạo. Hà không biết nên vui hay buồn trong ngày vui trọng đại đang sánh bước bên chồng.

– Hà ơi ! Hãy nên quên tất cả. Hãy cúi đầu tuân theo phần số đã an bày.

Hôn nhân là sợi dây thiêng liêng đang buộc chặt cuộc đời Hà vào Phúc Hạo rồi. Một sự ràng buộc có họ hàng pháp luật, bạn bè chứng kiến.

Linh cảm trong Đông Hà dường như khơi dậy bởi con tim, xui khiến cô ngẩng đầu hướng mắt nhìn sang phía bên kia đường, nơi có cây phượng già xơ xác lá.

Kiến Quốc đang đứng đấy, ánh mắt anh thật buồn đăm đăm nhìn về phía cô Đông Hà sững sờ, cô nghe đau nhói cả tim, choáng váng đầu óc, gương mặt Hà đổi sắc, cô nghe nghẹn ở buồng ngực, bước chân

cô dường như đang quy xuống. Cố gắng hết sức Hà mới bước đến chiếc xe.

Cử chỉ của Đông Hà làm cho Hạo ngạc nhiên dõi theo mắt nhìn của cô. Hạo chợt hiểu ra ?

Thì ra Đông Hà từ chối chưa muốn tiến đến hôn nhân với anh chỉ vì còn vương vấn con người ấy.

Phúc Hạo suy nghĩ thật nhanh trong đầu .Nhưng không sao ! Dù sao thì anh cũng đã cưới được Đông Hà rồi. Hà đã vĩnh viễn là vợ anh, còn gì anh phải lo nghĩ vẩn vơ nữa chứ ?

Phúc Hạo mở cửa xe. Anh nâng nhẹ bàn tay Hà âu yếm nói :

– Lên xe đi em !

Hà khẽ gật đầu làm theo lời anh. Đóng mạnh cửa xe lại, Hạo ngồi vào vị trí của anh, Hạo vẫn không quên nhìn về phía bên kia đường lần nữa. Người ấy vẫn còn đứng đấy. Anh vẫn yên lặng bên Đông Hà.

Chương 4

Hạo lặng lẽ thả bộ dọc theo hàng thông gần bãi hồ than thở. Đà Lạt chuyển mình ẩm đậm màn sương mờ giăng xuống thành phố. Nơi đây, trời mùa thu không nhiều sương mù như những ngày vào đông lạnh đầy sương. Những ngày như thế nơi đây như chìm vào không gian tĩnh lặng, nhưng không kém phần thơ mộng.

Gió lạnh mang theo những áng mây kèm theo mưa phùn bay bay. Đến đâu Hạo cũng thấy buồn vô hạn.

Đông Hà xa anh với lý do chính đáng, tìm hiểu chuyên môn khảo sát thị trường châu Âu.

Một mình nơi cao nguyên này Hạo thấy cô đơn trước cái lạnh thấm sâu vào thể xác lẫn tâm hồn.

Hạo đi chơi để quên đi nỗi buồn nhớ Đông Hà. Hà ơi ! Tại sao anh lại yêu em nhiều như thế ? Còn em thì cứ mãi lạnh lùng hờ hững lánh xa anh ? Anh thấy mình bất lực, nhu nhược trước em, một người chồng

không có quyền quyết định một điều gì đối với vợ mình.
Ước mơ của anh thật bình thường giản dị, mong được có em, được em
yêu chăm sóc lo lắng cho anh. Anh thấy mình bất lực, anh chẳng đem
lại hạnh phúc cho vợ chồng mình, được sống bên nhau trong mái ấm
gia đình có tiếng trẻ thơ vui cười. Thế mà em đã làm anh hụt hẫng buồn
bã xót xa vô cùng Hà ơi.

Đã gần một năm chung sống bên nhau, em chỉ để lại trong trí nhớ anh
những đau đớn dần vặt.

Đông Hà ? Giờ này nơi phương trời xa lạ, em có nhớ đến anh như anh
đang nhớ em da diết không ? Chẳng có niềm vui nào khuất lấp được
nỗi buồn trong tim anh.

Bên ấy tuyết rơi nhiều không em ? Có giá rét như nơi anh đang đứng
bên bờ hồ than thở mù mờ sương rơi rơi ?

Hà ơi ! Cảnh vật trước mắt anh buồn tênh, ước gì có em bên cạnh cho
dù mưa to bão lớn, anh vẫn thấy mình ấm áp hạnh phúc ...

Những hàng thông lao xao rồi chuyển mình trước cơn gió lốc thật mạnh
thổi qua. Những đám mây kéo về hiện ra màu sẫm tối.

Bất chợt cơn mưa lại rơi xuống lòng thành phố buồn, với cái rét của
mùa đông hòa quyện ...

Phúc Hạo vội bước nhanh chân trú mưa trước một căn nhà, anh không
màng đến những người đứng gần bên, vẫn hướng mắt nhìn ra màn mưa
trắng xóa ...

Lạnh ... Một cái lạnh thấu trong tim. Phúc Hạo kéo cao cổ áo khoác,
khoanh tay vào người. Thoáng sau anh vội vội lấy điều thuốc, hút thật
sâu dần bớt cái lạnh rét, mưa dầm ... .

Bất chợt tiếng nói dịu dàng của một cô gái đứng bên cạnh Hạo vang
lên hỏi :

– Anh xem giùm mấy giờ rồi ạ !

Xoay qua phía cô gái, Phúc Hạo nhìn đồng hồ nơi tay đáp khẽ :

Đã bảy giờ hơn rồi cô ạ !

Cô gái đáp khẽ vẻ than vãn :

– Dạ. Cảm ơn anh ... Mưa dai quá ...

Hạo vội hỏi :

– Dường như cô vội về nhà có phải không ?

Cô nhẹ gật đầu đáp lời :

– Vâng ! Mưa dai dẳng thế này, không biết bao giờ mới dứt hạt.

Anh chợt im lặng nhìn cô gái, nụ cười thật đẹp lộ ra chiếc răng khểnh

duyên dáng đôi mắt long lanh nấp dưới hàng mi cong vút, nổi bật trước cánh mũi cao thẳng. Trông cô đẹp một cách phúc hậu rõ nét .

Phúc Hạo chợt cười một mình, nhẹ lắc đầu, tại sao bỗng dưng anh lại nhìn cô rồi còn quan tâm đến cô ta như thế chứ ? Thật không đúng chút nào.

Hạo lại lên tiếng nói với cô gái – À hay là.. xe tôi đằng kia, nếu cô cần tôi sẽ giúp cô về nhà vậy !

Trong giọng nói ấm áp, cô gái tỏ ra lễ phép :

– Cám ơn anh. Mưa tạnh, tôi về cũng được thôi mà.

Nhìn cô, trong lòng Phúc Hạo có chút trầm tư, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thần nhiên :

– Chẳng có gì phải cám ơn. Tôi cũng định về, nhưng chỉ một mình nên đứng nơi đây nhìn mưa. Nếu như tôi giúp được cho cô, có lẽ sẽ tốt hơn.

Cô gái chợt cười :

– Anh nói chuyện nghe ngộ ghê vậy ! Anh chỉ sống một mình sao ?

Không trả lời câu hỏi của cô, anh hỏi lại :

– Sao ? Cô đồng ý chứ ?

Cô gái ngần ngừ rồi đáp nhỏ, vẻ chối khéo :

– Mưa cũng sắp tạnh rồi thưa anh. Tôi sẽ về được. Cô gái đan chéo đôi tay vào bờ vai siết nhẹ nhẹ. Dường như mưa ngoài trời cùng cái rét lạnh mùa đông trong đêm làm cô gái càng thấy lạnh hơn,. dù trên người đang khoác chiếc áo len dài phủ gối.

Nhìn cứ chỉ tự sưởi ấm người bằng động tác xoa bóp ấy, anh thương cảm nhẹ cởi chiếc áo đi mưa khoác ngoài khế choàng lên người cô gái.

Giọng Hạo hết sức tự nhiên pha lẫn chút ấm áp :

– Mưa lạnh quá cô nhỉ ? Mùa đông trời lại mưa, mà lại mưa nơi cao nguyên lạnh rét sương mù. Thật buồn vô cùng, cô mặc thêm chiếc áo này cho đỡ rét, tôi thấy cô đã lạnh lắm rồi đó.

Cô nhìn anh chợt cười nhẹ trước đôi bờ môi lạnh, đôi má chợt ửng bởi sự chăm sóc lo lắng của người thanh niên lạ đối với mình.

Cô bật thốt :

– Cám ơn, anh không lạnh ư ? Thật ra thì ... Tôi rất lạnh đến run cả người.

Hạo đứng gần cô một chút như để che chở cái lạnh của cơn mưa hắt vào, anh lên tiếng hỏi :

– Cô đi làm về ư ?

Cô lắc đầu :

- Thừa không. Tôi đến đây để thăm một người quen.
Đôi mắt Hạo nhìn cô thật gần, hỏi khẽ :
- Dường như cô không phải là người ở Đà Lạt ?
Chớp nhẹ đôi mắt, cô nhìn ra màn mưa nói :
- Vâng ! Tôi vừa từ thành phố tới đây ! Tôi đang đi tìm nhà Anh cười
giọng thân thiện :
- Thế thì tôi và cô cùng ở thành phố, tôi cũng vừa đến Đà Lạt.
Vuốt mớ tóc bay trước mặt, cô khẽ nói :
- Thế hả ? Anh ra đây chắc có việc gì ?
Anh hướng mắt về cô đắm đắm :
- Tại sao cô hỏi tôi câu đó ?
Bờ môi cong cong cô cười nhẹ :
- Nếu đi đổi gió, ắt hẳn không phải đi vào mùa đông rét lạnh căm căm
này đâu anh ạ.
- Anh gật gù, nói khỏá lấp nổi buồn riêng :
- Cô nói đúng. Tôi đến đây vì công việc làm ăn.
Nhìn ra màn mưa, cô hỏi tiếp :
- Tôi nhớ không lầm, anh là giám đốc một công ty kinh doanh lớn ở
Sài Gòn thì phải ?
Anh lắc đầu chối cãi :
- Không đâu. Có lẽ cô đã lầm tôi với một ai rồi đó.
Cô mím môi nhìn anh sau cái chớp mắt vội :
- . - Thế hả ! Vậy mà tôi cứ ngỡ anh là Đoàn Phúc Hạo, giám đốc đấy
chứ ?
Anh nhướn miêng cười :
- Người giống người đó là việc thường phải không cô ? Nhưng có lẽ
ông giám đốc gì đó, cô vừa nói chắc là có gì đặc biệt lắm hả ?
Cô mỉm cười :
- Tôi cũng nghe loáng thoáng ông ấy là giám đốc rất tài giỏi trong việc
kinh doanh ?
– Phúc Hạo hỏi tiếp :
- Còn gì nữa không, sao cô không nói tiếp ? . . .
- Cô nhìn anh hỏi lại, ánh mắt cô nhìn trong ngờ vực, dò xét :
- Anh là gì của ông giám đốc ấy mà có vẻ quan tâm đến ông ta quá vậy
?
- Anh lắc đầu chối quanh :
- Không, không. Tôi chỉ hỏi cho biết vậy thôi, vì tôi không biết ông ấy

?

Rồi chột nheo mắt, anh lảng sang chuyện đề khác :

– Cô đến đây rồi bao giờ trở lại thành phố ?

Cô nhìn anh khẽ nói :

– Tôi cũng chưa biết được là bao giờ về. Nhưng có lẽ không lâu lắm đâu !

Anh chột cười sau lời nói của cô .

Ngảng nhìn anh, cô hỏi :

– Việc gì anh cười thế ?

Rồi chột nheo đôi mắt, anh hỏi :

– Tôi nghĩ cô đang nói dối tôi đấy !

Cô nhìn anh nghiêm nghị :

– Là thật ! Việc gì tôi phải nói dối anh chứ ?

Anh đáp khẽ :

– Thế này, tôi hỏi cô như thế vì hai ngày nữa tôi trở lại thành phố, chỉ muốn cho cô quá giang xe tôi về luôn. Tôi nghĩ là đi xa có việc tất nhiên cô đã biết được ngày về chứ ?

Cô nhìn anh nói :

– Tôi không thích anh châm chọc tôi đâu đấy nhé, thật sự tôi chưa định về.

Anh có vẻ đang bắt bí tôi rồi đó.

Anh vẫn tỉnh bơ đáp :

– Ồ, không không. Tôi nói thật đó, tôi có ý muốn giúp cô và tiện có người đi cùng cho vui. Cô thấy tôi nói có phải ?

Cô hướng mắt ra đường nói :

– Ồ, mưa tạnh rồi. Xin phép anh tôi về trước đây.

Rồi gỡ chiếc áo đang mặc trên người, cô đưa gởi lại anh. Rồi khẽ giọng :

– Tôi gởi chiếc áo, rất cảm ơn anh ...

Anh vội nói đùa :

– Không sao, tôi có thể đưa cô đi một đoạn để trả lại hai tiếng cảm ơn đó của cô. Vả lại, trời vẫn còn mưa tôi e cô sẽ bị cảm vì lạnh đấy. Giúp cô chỉ là việc nhỏ nhất, cô cảm ơn mãi, tôi ngại vô cùng.

Cô gái chột phì cười :

– Tôi sợ anh luôn đấy, đàn ông như anh tôi mới gặp, đã giúp đỡ tôi mà chẳng cần mang ơn, thật là khó nghĩ cho tôi quá ...

Cô lắc đầu tiếp lời :

– Thành thật nói lời cảm ơn. Tôi sẽ tự về một mình được, mưa cũng tạnh rồi.

Anh cũng nên về đi.

Anh ngần ngại :

– Thế sao được ? Cô phải về cùng tôi, trời hãy còn mưa, cô ra xe đi như thế sẽ yên ổn cho cô hơn.

Cô vội ngăn lời :

– Anh về đi mà, tôi sẽ về được đến nhà thôi. Anh đừng bận tâm như thế.

Phúc Hạo nhún vai rồi nở nụ cười nhìn cô gái :

– Thôi được. Cô không muốn làm thân với tôi thì thôi. Tôi về trước đây. Chào cô nhé.. Cô gái nhìn theo dáng anh mà thở dài lắc đầu. Anh chàng thật ga lăng, lần đầu tiên cô đã gặp. Nó đã để lại trong cô nỗi băng khuâng đến ngớ ngẩn ...

Một tuần lễ Phúc Hạo đi Đà Lạt là những ngày bà Thịnh trông ngóng cho con trai trở về nhà.

Sửa lại gọng kính đôi lần bà Thịnh nhìn ra cửa vẻ nôn nóng chờ đợi. Bà Thịnh không hiểu được việc gì xảy ra giữa Đông Hà và Phúc Hạo, mà thường khi thì Hạo rất ít có mặt ở nhà, còn Hà thì lại đi công tác xa. . Đông Hà chẳng một lời điện thoại về thăm hỏi Phúc Hạo. Trước nỗi buồn của con, bà Thịnh thoáng hiểu lơ mờ việc vợ chồng Phúc Hạo không có hạnh phúc như bà hằng mong muốn.

Trong ánh mắt của Hạo dường như đang có gì đó ưu tư buồn bã, không thể nói ra được.

Tiếng xe đỗ xích rồi ngưng hẳn, Phúc Hạo bước xuống bấm chuông. Tiếng reo vang bà Thịnh biết Hạo đã về, nỗi vui hiện trên mắt già nua của bà Thịnh.

Bước ra mở cổng, bà nhìn con chạy xe vào mà lòng đau xót. Hạo đen sạm và gầy hơn nhiều.

Bà Thịnh nhẹ giọng hỏi con trai :

– Phúc Hạo ? Con về đó hả ? Sao đi lâu vậy con. Mẹ trông con vô cùng.

Giọng anh chậm rãi :

– Vâng ? Con mới về mẹ ạ. vì con bận một vài việc nên con về hơi muộn không như lời hứa với mẹ ...

Anh nở nụ cười rồi hỏi bà Thịnh :

– Ba con đi vắng hả mẹ ?

– Mấy hôm con đi vắng, ba con phải ở lại trong công ty suốt ngày. Hạo cho xe thẳng vào Gara, rồi đi đến bên mẹ. Anh cười nhẹ về hối hận, anh nói :

– Con xin lỗi đã để mẹ chờ con thế này.

Nhìn Hạo một thoáng bà muốn tâm sự gì đó nhưng lại thôi. Bà nói khác đi :

– Con vào tắm đi, rồi mẹ dọn cơm cho con ăn.

Nhìn mẹ, anh chợt hỏi :

– Mẹ cũng chưa ăn cơm sao ? Đã quá giờ cơm, mẹ đợi con mãi thế này sẽ bệnh ra đấy.

Siết bờ vai con, bà tỏ ra yêu thương :

– Làm như thương mẹ lắm vậy. Con có biết mỗi ngày hết chờ cơm ba con, rồi đến con, nhiều khi mẹ quên cả đổi.

Hạo nghiêng đầu vào vai mẹ khẽ khàng nói :

– Con thật đáng trách quá, mẹ đừng buồn con. Con tắm rồi dùng cơm với mẹ nhé ...

Phúc Hạo đứng lên bước về phòng, anh vội vàng tắm, vội nước mát đã làm cho anh tỉnh táo và khỏe hẳn ra. :

Một lúc sau anh đã có mặt tại phòng ăn cùng bà Phúc Thịnh.

Bới cơm ra chén cho con trai, bà nói :

– Hôm nay mẹ nấu canh rau đắng cá lóc cho con ăn. Món này con rất thích đấy Hạo ạ.

Anh và miếng cơm rồi nói :

– Con cảm ơn mẹ ....

Bà Thịnh nhìn con dò xét rồi hỏi :

– Phúc Hạo. Lúc gần đây mẹ thấy con có vẻ buồn hay trầm tư, có phải giữa con và Đông Hà có chuyện không vui ?

Nét mặt Hạo chợt buồn khi nghe mẹ nhắc đến Đông Hà. Mẹ đã biết gì về sự rạn nứt giữa vợ chồng anh ?

Đối diện bà Thịnh, anh trả lời trước sự thật cuộc đời anh. Bây giờ anh mới thấm thía niềm đau khi cưới người không yêu mình để làm vợ đau khổ thế nào ?

Tình yêu nơi anh đối với Đông Hà thật tha thiết nồng nàn, nhưng trái lại Đông Hà chỉ cho anh những đau xót hững hờ.

Anh đã âm thầm chịu đựng không một lời than van. Hạo không muốn làm buồn lòng ba mẹ, nếu như anh và Đông Hà chia tay.

Phúc Hạo đã làm đủ mọi cách để được Hà yêu anh, nhưng anh đã hoàn

toàn thất vọng ...

Bây giờ anh thức tỉnh thì tất cả đã an bày. Đã nhiều lần Đông Hà đưa ra ý định ly hôn với anh, không muốn ràng buộc cùng anh. Cô muốn tự do theo ý muốn và cách sống của mình. Nhưng vì cha mẹ phúc Hạo đã năn nỉ van xin Hà hãy nghĩ lại đừng làm ba mẹ anh buồn khổ vì anh. Đòi lại những lời van xin ấy. Phúc Hạo không được quyền ngăn cấm sự đi lại của cô trong công việc làm của riêng Đông Hà. Vì cha mẹ Hạo phải nhẫn nhịn và bó tay theo ý định quá ư tàn nhẫn của Đông Hà. Cô đã làm anh hụt hẫng thấy rõ ...

Chợt anh thở dài, hỏi mẹ :

– Mẹ đã nghe nói gì về con và Đông Hà vậy mẹ ?

Siết bàn tay con giọng bà buồn buồn :

– Mẹ thấy trong đôi mắt con luôn suy tư buồn u uất. Còn Đông Hà là vợ, lại đi xa nhà khi đám cưới chưa đầy một năm. Mẹ nghĩ là vợ chồng yêu nhau rồi mới tiến đến hôn nhân thì phải hạnh phúc, không thể rời xa nhau nhanh chóng thế này đâu Phúc Hạo ạ.

Anh nói khỏá lấp cùng mẹ :

– Tại mẹ suy nghĩ vậy chứ thật ra con và Đông Hà không có chuyện gì xảy ra đâu mẹ. Hà đi tìm hiểu chuyên môn về tài chính để về phụ giúp con trong công việc kinh doanh đó thôi.

Bà Thịnh nhìn sâu vào mắt con – Phúc Hạo ! Con không giấu được mẹ đâu con ạ ? Đôi mắt mẹ đã thấu rõ những gì đau khổ trong lòng con.

Tất cả đều hiện rõ ra trong ánh mắt con.

Phúc Hạo lắc đầu :

– Không đâu mẹ. Đông Hà rất yêu con, công việc làm ăn nên chúng con tạm xa nhau thời gian. Thật ra chúng con không có điều gì buồn giận nhau hết.

Bà Thịnh buông một câu nói :

– Mẹ không muốn con dối mẹ. Sống trong dần vặt buồn đau, con sa sút mẹ thấy rõ.

Hạo nhìn mẹ nở nụ cười cố xóa đi nỗi nghi ngờ trong bà. Anh khẽ giọng :

– Mẹ à, hãy tin nơi con, con biết xử sự với Đông Hà. Không bao giờ có chuyện gì xảy ra với vợ chồng con cả.

Bà Thịnh chớp mắt ra chiều suy nghĩ, lòng bà rất âu lo :

– Phúc Hạo ! Mẹ chỉ có duy nhất mình con, chỉ mong muốn con có được hạnh phúc. Đừng vì sự giận hờn vu vơ mà vợ chồng sống hai nơi

thế này. Mẹ không thích vậy, con phải dần xếp gọi Đông Hà về sống bên con. Vợ chồng chăm sóc lo lắng cho nhau, dù sao vợ chồng sống gần nhau vẫn hơn. Vả lại, mẹ cần có cháu để thương yêu. Mẹ không muốn con sống trong tình cảnh thế này.

Hạo mím môi cúi đầu trong đau xót. Anh gượng nói khỏá lắp cho mẹ yên lòng :

– Thưa mẹ, thời gian con sẽ gọi Đông Hà về. Con sẽ làm vừa lòng mẹ. Mẹ an tâm mẹ ạ !

Nói là thế nhưng thật ra Hạo cũng chưa biết phải nói với Đông Hà cách nào đây ? Trong khi anh đã bằng lòng theo lời nói của Hà đưa ra. Anh có nên van xin năn nỉ kêu gọi lòng thương hại của Đông Hà đối với anh không. Anh nghe đau nhói con tim khi biết được Đông Hà không có chút gì tha thiết yêu thương anh.

Sống bên nhau nhưng Đông Hà luôn hướng về hình bóng của người khác, Anh cũng không hiểu tại sao đã rõ Đông Hà là thế đó, mà cứ mãi mù quáng yêu thương Hà tha thiết không thôi.

Phải chăng Hạo cố hy vọng níu kéo Hà sẽ bên anh vì giữa hai người vẫn còn liên kết với nhau qua tờ hôn thú ?

Đông Hà ! Em có biết giờ này anh đau khổ vô cùng không em ? Tại sao em chối bỏ tình anh mà anh thì không bao giờ muốn thế, anh vẫn còn yêu em tha thiết ?

Nhìn vàng trán hằn nếp cùng đôi mắt vương buồn sâu thẳm của mẹ, Phúc Hạo càng thương mẹ nhiều hơn. Vì lý do đó anh đã âm thầm chịu đựng nỗi buồn riêng.

Đông Hà làm anh đau đớn dần vật với những ngày tháng cô đơn bên căn phòng lạnh vắng.

Phúc Hạo không biết sự chịu đựng của mình đến bao giờ sẽ bộc phát bùng ra dữ dội đây ? Anh rất sợ đến ngày ấy, đến ngày anh không còn chịu đựng, nhẫn nhịn được nữa sẽ đến với anh ...

Hạo siết nhẹ bàn tay mẹ, mong sao bà an tâm, thông cảm cho anh, Hạo khẽ khàng nói :

– Mẹ à. Đừng suy nghĩ vẩn vơ. Thời gian rồi Đông Hà xong việc ngoài ấy sẽ về bên con. Lúc ấy, chúng con sẽ hạnh phúc cho mẹ thấy rõ.

Bà Thịnh gật đầu :

– Mẹ mong như lời con nói Hạo ạ.

Anh cười rồi tiếp lời cho mẹ vững niềm tin :

– Thị trường ngày nay cá lớn nuốt cá bé, họ đánh gục mình dễ dàng để

giành lấy mục đích họ muốn. Nếu mình không biết cách sống để tồn tại, hẳn sẽ chết mất thôi. Do đó Đông Hà đã vì sự nghiệp tương lai của chúng con, Hà phải xa con thời gian dài như thế.

Ngừng lại giây lát, anh nói :

– Không phải giữa chúng con có chuyện giận hờn mà Hà đi như thế đâu. Hà luôn yêu con, lo lắng cho con từng chút một. Con chỉ sợ rằng khi Đông Hà về bên con, lúc đó mẹ sẽ mệt ra vì bỗng bề cháu nội mẹ suốt ngày đó thôi.

Bà Thịnh nhìn con trai nét mặt có vẻ vui hẳn ra. Bà nở nụ cười cùng con :

– Con nói thế thì mẹ hay vậy, nhưng mẹ mong con gọi Đông Hà về bên con.

Mẹ không muốn vợ chồng mới cưới mà lại xa nhau như thế. Không nên chút nào đâu Phúc Hạo.

Anh siết bờ vai mẹ, nở nụ cười :

– Con xin hứa với mẹ, không bao giờ để mẹ buồn. Mẹ ăn cơm đi nhé !
Bà Thịnh bung chén cơm lên, Phúc Hạo gấp cho bà từng miếng ăn ngon bỏ vào chén.

Bây giờ Hạo thấy yêu mẹ vô cùng.

Bà đã lo cho anh suốt cuộc đời, chỉ mong muốn con mình được hạnh phúc.

Hạo khô tâm ray rút với chính mình.

Anh đã không làm được điều đó, khi mà Đông Hà đã có ý định ly hôn với anh từ lâu.

Chương 5

Phúc Hạo cúi mặt nhìn vào những quyển sách kiến thức anh xoay người lại lấy quyển tự điển kinh tế, bất chợt anh chạm mạnh phải người con gái đang từ ngoài bước vào quây trái cây. Giật mình, anh nghe đau buốt khuỷu tay.

Người bán hàng chợt nhìn cô gái, nhận ra người quen chị nở nụ cười vội hỏi:

– Em có sao không ? Hải Mi ?

Mi nhăn nhó xoa xoa tay vào ngực không đáp :

– Không nhìn lên Phúc Hạo cầm trên tay quyển tự điển kèm theo là tiếng nói với cô gái :

– Xin lỗi, cô có sao không ? Thật là tôi vô ý quá Gương mặt Hải Mi nhăn nhó đến khó coi, đầu nghiêng nhìn hướng khác.

Giọng cô rít nhỏ vẻ khó chịu :

– Gây ra chuyện ... rồi xin lỗi là xong sao chứ ?

Cái thúc khuỷu tay làm Hải Mi nghe đau điếng, cơ hồ muốn vỡ tung lồng ngực. Rồi chỉ nhận được một lời xin lỗi thật vô tư ...

Xoay lại, giọng Hạo chợt vang lên bất ngờ cho anh gặp lại cô :

– Thì ra là cô. Cô là Hải Mi ư ? Đến hôm nay mới biết được tên cô đấy.

Thật ra tôi sợ ý, định chọn mua một số sách để về tham khảo, không ngờ lại gây ra chuyện với cô đấy. Thành thật xin lỗi cô vậy Hải Mi không nói vẫn đặt bàn tay nơi ngực. Gương mặt cô không vui chút nào.

Lúc này chị Thu Minh lên tiếng hỏi Mi để xóa đi nỗi khó chịu trên gương mặt :

– Em mua gì, Hải Mi ?

Chị cho em mười quyển tập !

Phúc Hạo cũng lên tiếng với chị ngay sau đó :

– Chị cho tôi gởi tiền luôn nhé.

Chị Minh mỉm cười nhìn Hạo :

– Cảm ơn, nếu cần gì anh ghé lại gian hàng của chúng tôi nhé.

Xoay nhìn Hải Mi, anh nói :

– Tôi về trước nghe Hải Mi.

Cô bữu môi liếc nhẹ :

– Vắng mặt đã biết rồi, cần gì chào hỏi? Hạo chỉ mỉm cười rồi bước ra khỏi quầy sách báo. Chị Minh nhìn Hải Mi hỏi – Em quen với cậu ấy ư

?

Cô mუმ mုံm ấm :

– Vâng. Chỉ tình cờ thôi.

Minh lại nói tiếp :

– Ông ta là giám đốc đây, hay đến quầy sách của chị mua đồ lắm.

Hải Mi cười :

– Thế hả ?. Em cũng nói như chị. .Nhưng anh ta bảo là không phải, đo em nhìn lầm anh ta với ai đó.

Thu Minh trao gói tập cho Hải Mi rồi cười tươi :

– Tại anh ta không muốn phô trương thân thế của mình ra cho mọi người biết . đó thôi.

Mi nói cùng chị :

– Em về nghe chị !

Thu Minh lại ân cần :

– Cần gì ghé quầy chị nhé. Hải Mi, cảm ơn em.

Mi chậm chậm rời cửa hàng sách, cô nhớ đến Phúc Hạo, con người lắm

lời xin lỗi, thế mà cứ mãi gặp anh ta trong bất ngờ.
Vuốt lại mái tóc rồi, Hải Mi nhẹ bước lại nơi bãi gởi xe. Vừa rời khỏi
bãi gởi, Hải Mi đã đụng ngay phải gương mặt khi nãy.
Thì ra anh chàng chưa về vẫn còn quanh quẩn nơi đây. Phúc Hạo lại lên
tiếng :

– Hải Mi về đây hả ?

Đôi mắt cô cau lại nhìn anh. Thật là hôm nay trông mặt anh ta đáng
ghét, trước câu hỏi anh vừa thốt ra.

Hải Mi cao giọng hỏi :

– Anh còn muốn gì nữa đây ?

Hạo đã quá rõ sự gay gắt của cô đối với anh. Khẽ cười nhẹ, anh đáp :

– Đừng gay gắt với tôi như thế Hải Mi. Tôi muốn được về cùng Hải Mi
vậy thôi.

Cô bấu môi, bắt bí anh :

– Anh có xe tôi cũng có xe. Muốn về chung là sao ?

Hạo gãi gãi đầu :

– Ý tôi không phải thế. Tôi muốn nói là về chung đường với Mi vậy mà

...

Cô cao giọng :

– Thật rõ là nhiều chuyện ...

Hạo chợt nhìn sâu vào mắt cô :

– Sao ? Cô đồng ý chứ ?

Hải Mi nói :

– Tôi không biết.

Anh chợt cười khì, bắt đầu tán tỉnh :

– Hải Mi này, tôi nói thật đấy, tôi muốn bảo vệ cô trên đường về thôi. Chứ không gây ấn tượng không tốt đối với cô đâu Mi cúi đầu, cô thấy Hạo thật quá quắt. Nhưng Hạo nói cũng có phần hợp lý, đường đêm có người đi cũng vẫn an tâm hơn, nên cô không phản đối lời anh vừa nói ra. Mi mỉm cười nhìn đi nơi khác. Cô không muốn nói nhiều cùng anh sẽ có nhiều chuyện lôi thôi thêm nữa.

Hạo nghe cô trả lời ,nên hỏi – Hải Mi, tôi nói thế cô nghĩ có đúng không ? Hay cô đang phiền về lời nói của tôi ?

Mi chớp nhẹ đôi mắt – Sao anh cứ bắt chẹt tôi hoài vậy chứ ?

Cười nhẹ, giọng anh cầu hòa :

– Tôi chỉ nói vậy thôi. Mi đừng cho là tôi bắt chẹt.

Cô mím môi im lặng :

! .

Anh lại tiếp lời . – Nếu mỗi khi cô ra đường tôi được theo bảo vệ cô, đó là một điều hết sức vinh hạnh cho tôi.

Mi tròn mắt nhìn anh :

– Đừng nói những điều không thể có được như thế anh hiểu chứ ?

Phúc Hạo cười :

– Chỉ tại Mi không muốn đó thôi. Chứ tôi rất muốn đẩy Mi ạ ! Chỉ sợ Mi không bằng lòng thôi.

– Anh rõ lắm chuyện bẻm mép ...

Hạo lại cười, nhìn cô :

– Hải Mi, sao cô lại nói thế ? Đáng lý ra Mi phải mang ơn tôi mới đúng đấy.

Cô bướng bỉnh :

– Không dám đâu. Tôi có bắt buộc hay nhờ anh đâu mà phải mang ơn chứ ?

Hạo cười hòa hoãn :

– Hải Mi thấy khó chịu khi gặp tôi có phải thế không ?

Hải Mi thấy tức tức Phúc Hạo, hai người không là bạn chỉ quen nhau trong tình cờ mà Hạo lại gây đủ phiền phức cho cô.

Mi muốn cãi lại nhưng lại thôi. Có đối khẩu với con người này cũng rất khó, lúc ấy cái găng bướng của Hải Mi sẽ làm cho anh hiểu không tốt về cô.

Cô lên xe nổ máy chạy thẳng, anh mỉm cười cũng bám theo bên cô. Cả hai , im lặng, mỗi người dõi theo ý nghĩ riêng của mình trong tâm trí. Màn đêm, trên đường thưa vắng người đi lại và xe cộ. Bóng sáng mờ nhạt của chiếc đèn đang chớp tắt xa xa ... Những người gánh hàng rong cũng vội vã trên con đường về tổ ấm gia đình ...

Hải Mi đưa tay lau lấy những giọt mồ hôi lấm tấm đổ ra trên trán, cô dẫn xe vào con hẻm đến trước cổng nhà.

Ngạc nhiên vô cùng khi thấy nhà mở cửa. Mở to mắt chăm chăm nhìn vào, Mi biết là Trọng Thức đã về nhà.

Cả ngày bận bịu với công việc ở cơ quan, Mi thấy mệt mỏi muốn về nhà được tận hưởng không khí thoải mái. Bây giờ Mi lại thoáng buồn khi có sự hiện diện của Thức.

Dường như có việc gì quan trọng nên Trọng Thức mới về vào giờ này sớm hơn thường khi.

Cầm lấy chiếc túi xách trước giỏ, cô nhìn Trọng Thức đang ngồi nơi Salon và lên tiếng hỏi :

– Anh mới về ư ?

Điều thuốc đang cháy dở trên tay, Thúc hướng mắt nhìn Mi hỏi :

– Em ngạc nhiên lắm sao ?

Mi cúi mặt vẻ lạnh lùng chán nản ?

– Vâng, thường khi tôi nhớ không nhầm anh không về sớm thế này

Thúc ạ .Hôm nay chắc có việc gì nên anh về bất ngờ ...

Thúc nhếch môi cười :

– Em yên tâm, tôi không quấy rầy thời gian quý báu của em đâu.

Mi buông giọng :

– Anh về đến nhà chỉ muốn gây sự với tôi:

Thật ra tôi nào có ý nghĩ đó bao giờ.

Thúc lắc đầu nhìn cô. Giọng anh dịu lại, ngọt ngào nói thẳng vào vấn đề :

– Tôi không gây sự với em đâu Hải Mi. Tôi nghĩ là giữa tôi với em không hợp nhau, không thể sống chung cùng nhau, nên chia tay Mi ạ.

Mi mím môi giọng buồn lặng :

– Anh đã suy nghĩ kỹ rồi chứ, Trọng Thúc ?

Thúc vội quay mặt đi không nhìn Hải Mi sau cái mím môi cùng ánh mắt buồn thẳm chiếu vào anh .

– Vâng. Tôi đã suy nghĩ kỹ lâu nay rồi, giữa tôi và em ở hai điểm khác nhau.Tốt hơn chúng ta nên chia tay nhau thôi Hải Mi.

Giọng cô nghẹn nghẹn :

– Vâng ! Tôi đã hiểu ...

Trọng Thúc khéo léo an ủi cô giọng anh trầm trầm. Cho dù không yêu nhau, nhưng cả hai vẫn còn đọng lại một chút tình nghĩa bấy lâu chung

sống một nhà:

– Hải Mi ! Em đừng buồn về những lời tôi nói. Tôi biết giữa chúng ta không có tình thương yêu dành cho nhau. Hôn nhân giữa tôi và em chỉ là sự sắp đặt của người lớn. Tôi không muốn ràng buộc em thêm nữa.

Cả hai cần có tự do riêng để làm lại từ đầu, kể từ hôm nay Mi ạ !

Mi ngồi thình lảng trong khi Thức tiếp tục nói :

– Em thấy đó Hải Mi .? Tôi thì đi suốt vì công việc không ở nhà một giây phút nào. Còn em thì thui thủi cộ quanh một mình đi về trong căn nhà vắng.

Thử hỏi cuộc sống của chúng ta có gì gọi là hạnh phúc ?

Đôi mắt Mi nghe cay cay, nhưng cố dằn nén không để cho lệ tràn ra.

– Trọng Thức, tôi hiểu. Tôi cảm ơn anh đã nói lên những lời thật của lòng anh. Tôi không trách giận anh, tôi tự trách mình đã mềm yếu bất lực trước những sắp đặt của gia đình, di dưỡng tội. .,Tôi không có lý do nào để buộc chặt anh vào tôi, cũng như chính tôi từ lâu cũng đã muốn

chia tay cùng anh.

Nghĩ thế Hải Mi chợt ngẩng lên chăm chăm nhìn Thức :

– Trọng Thức !ý anh muốn ly hôn với tôi phải không ?

Anh khẽ gật đầu :

– Vâng ? Tôi đã nghĩ kỹ và chọn giải pháp ấy, có lẽ không sai lầm phải không Mi ? Em có quyền ở lại căn nhà này của chúng ta. Tôi cho em trọn quyền xử dụng.

Mi mím môi bật thốt :

– Có cần như thế không Trọng Thức ?

– Tôi không muốn vậy. Không muốn anh mất mát quá nhiều vì tôi. Tôi

mong anh ...Chỉ xin anh ... .

Thức đưa tay ngăn chặn :

– Em đừng bận tâm Mi ạ. Tôi đã quên rồi cuộc sống phiêu lưu, tôi sẽ dễ dàng hơn em thôi. Tôi muốn sự chia tay của tôi và em, chính em được hoàn toàn đầy đủ, như thế tôi không cảm thấy lương tâm mình day dứt. Nước mắt cô chực chảy. Trọng Thức không yêu Hải Mi. Tại sao anh lại lo lắng cho Mi thế đó ? Còn Mi, tại sao Thức có tấm lòng cao thượng như thế mà cô lại không thương tưởng để hòa nhập cuộc sống chung của nhau ? Họ thật là khó hiểu ...

Trọng Thức khẽ đứng lên, anh lên tiếng nói với cô :

– Hải Mi ! Đây là tờ giấy ly hôn tôi đã ký xong, chỉ còn chờ chữ ký của em.

Nên bình tĩnh Hải Mi. Mí nhìn trần trời vào tờ, đơn ly hôn, lòng nghe xót đau. Cô đã hiểu vì sao ? Thức chỉ thương hại cho Mi, chỉ vì căn bệnh ung thư mà đến phút chia tay anh tỏ ra cao thượng, chia sẻ nỗi đau đón ải của Hải Mi thôi.

Cô ghen giọng :

– Trọng Thức, Mi cảm ơn anh. Cảm ơn những lời khuyên thương hại của anh đối với Mi. Giờ đây Mi chẳng mong muốn gì hơn là xin anh hãy để cho Mi được yên ổn bình tĩnh trong lúc này ...

Anh thở dài gật đầu :

– Được. Tôi sẽ chờ đợi sự bình yên trong lòng em và mong rằng em hiểu cho tôi. Chào em ...

Mi nhìn theo bước chân Trọng Thức xa dần, nỗi buồn vẫn khép kín bờ mi.

Nhưng sao lúc này cô không thể khóc được Đôi mắt cô đau đáu nhìn ra
đường rồi lắc đầu cố xua đi tất cả buồn đau.

Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu óc, cần phải đi du lịch với Bích Giao
một chuyến, cần phải quên đi tất cả, cần phải sống cho khoảng đời còn
lại của mình trong vui vẻ hạnh phúc bên bạn bè người thân. Hãy như
thế Hải Mi ạ.

Ánh mắt Đông Hà nhìn xa xăm nơi nền trời cao dỗi theo những áng
mây u ám bênh bồng ẩn hiện trôi ...

Đầu óc Đông Hà hay nghĩ ngợi vẩn vơ, thế mà đã ba năm trôi qua kể từ
ngày về làm vợ Phúc Hạo.

Hạo đúng là một người chồng tốt, anh luôn làm vừa lòng Hà yêu Hà tha
thiết. Thế mà sao cô lại không rung động trước tình cảm chân thật của
anh dành cho.

Hà đau khổ vô cùng tưởng, không thể gượng nổi khi chia lìa tình cảm
với Kiến Quốc đi lăm chồng.

Về làm vợ Hạo, một người chồng vẹn toàn bên cô, Hà đã cố gắng khắc
phục con tim quên đi tất cả để yêu anh. Nhưng trời ơi, hình bóng Kiến
Quốc vẫn hiện về trong tâm hồn Hà càng đậm nét hơn.

Hà cũng rất khổ tâm khi mà Hạo vẫn hiểu được điều đó, anh không một
lời trách mắng hay nổi cơn ghen dữ dội với Hà.

Cô hiểu hành động của Hạo như thế, là vì anh tôn trọng nỗi đau riêng
của cô Cũng vì yêu cô Phúc Hạo muốn cho cô nhìn thẳng vào tình cảm
ở anh dành cho cô quá tràn đầy để Hà nhìn lại mà yêu anh.

Nhẹ đẩy cánh cửa phòng, Hạo bước vào Hà mãi dỗi theo suy nghĩ của
mình nên không hay là Hạo đã đi làm về đến.

Cởi chiếc áo khoác máng vào lưng ghế, Hạo hắng giọng lên tiếng gọi :

– Đông Hà.

Hà giật mình trở về thực tại xoay nhìn anh :

– Anh về rồi hả Hạo ?

Hà buông tay khỏi khung cửa sổ tiến đến bên chồng, cô ngồi xuống lên tiếng cùng ánh đèn khóa lấp đi những suy nghĩ vừa qua :

– Để em tháo giày giùm anh ! Ánh mắt Hạo nhìn Hà vẻ buồn buồn :

– Em đang nghĩ gì vậy Hà ?

Cô lắc đầu vẫn cúi mặt :

– Dạ. Em không nghĩ gì cả.

Hạo khẽ giọng, thái độ không tin vào lời nói của vợ :

– Thế tại sao anh đẩy cửa vào phòng mà em không hay biết ? và em lại giật mình khi anh gọi em ?

Hà bối rối khóa lấp :

– Dạ .... em ... em đang nhìn đôi chim se sẻ trên cành, chúng đang ríu rít hót, có lẽ do vậy nên không hay anh về và nghe anh gọi em đó thôi.

Hạo buông giọng khẽ :

– Có thật vậy không em ?

Hà ngẩng lên nhìn anh nhẹ gật đầu :

– Thật vậy anh ạ, dường như anh đang nghi ngờ em ?

Đôi mắt trầm buồn, anh khẽ giọng :

– Đông Hà ! Anh biết em đang nghĩ đến điều gì đó ngoài anh Hà ạ. Em đang nói dối anh.

Hà nhìn anh khẽ nói :

– Anh Hạo. Em ...

Hạo buồn giọng :

– Có phải em đang nghĩ đến Kiến Quốc không ?

Hà chợt cúi nhìn xuống, cô nghe lòng xót xa. Một thoáng sau cô nói :

– . Phúc Hạo ! Em đang cố quên thì đúng hơn. Em xin anh đừng bao giờ nhắc đến, anh hãy giúp em vượt qua điều đó, Hạo ạ !

Hạo buồn bã chống tay lên trán, cúi đầu trong im lặng :

– !

Hà đứng lên đi về phía cửa phòng, cô nói :

– Em đang mệt. Xin phép anh ...

Hà bước vào phòng, ngã người lên giường uất nghẹn. Tại sao cô cứ nhớ mãi con người ấy để khổ cho Hạo và cả cô ? Cô đã phản bội đã phạm lỗi với Hạo, sống bên chồng mà cứ mãi nhớ đến người xưa.

Hạo vẫn im lặng ngồi nơi phòng khách rít thuốc liên tục. Buồn vô cùng về hành động của Hà, anh suy gẫm lại lời Hà vừa nói.

Tựa lưng vào thành ghế, đôi mắt Hạo buồn thê thiết, Anh tự trách mình đã không giữ được tự chủ, đã bảo hãy quên đi những gì đã qua, thế mà khơi gợi lại cho Hà buồn nhớ.

Tại sao anh không tha thứ cho Hà và giúp cô quên đi nỗi buồn đau mất mát đó để cô yêu anh ? Anh đã không làm được, anh vẫn day dứt mãi không nguôi.

Mỗi lần nhìn thấy Hà thần thờ suy tư, thì hình ảnh Quốc lại ám ảnh anh mãi không thôi. Đẹp trai thanh tú cùng bộ cánh trí thức, có lẽ Quốc không thua kém anh, hơn anh nhiều, chứng tỏ cho Hạo biết Quốc không phải là tầm thường. Chỉ tội cho Quốc một điều là anh nghèo nên gia đình Đông Hà không bằng lòng cho Hà yêu lấy Quốc.

Đối với Hạo, Quốc là ngõ chặn tình cảm yêu thương của vợ chồng anh, điều đó làm Hạo buồn nhiều nhất là trong tâm hồn Hà vẫn luôn nghĩ đến Quốc, vẫn còn yêu Quốc tha thiết, chưa bao giờ Hà tỏ rõ tình cảm yêu lấy anh.

Hà ơi ! Đã là vợ anh nhưng tâm hồn em bao giờ cũng hướng về người xưa cũ Em bảo rằng sẽ quên Kiến Quốc nhưng lấy gì làm bằng chứng là em đã quên ?

Hà ơi ! Anh hiểu em cố quên nhưng rồi lại càng nhớ nhiều hơn. Em đã phủ nhận nhưng làm sao em qua được mắt anh ?

Anh không thể nào đo được tư tưởng trong đầu óc em. Em đã làm khổ anh giết chết trái tim anh dành cho em. Em biết không Đông Hà ?

Rồi bất chợt đôi mắt anh sáng lên trong ý nghĩ :

– Hà ơi ! Nếu anh biết được làm thế nào để trong tim em xóa nhòa đi được hình bóng của Kiến Quốc, anh sẽ làm tất cả Hạo đứng lên, đi về phòng. Đẩy nhẹ cửa bước vào, anh thấy Hà đang nằm trên giường. Hạo nhẹ ngồi xuống bên cô.

– Đông Hà ! Em đừng buồn anh về những gì anh vừa nói. Anh cũng không hiểu tại sao anh cứ mãi làm em buồn lòng.

Hà ngồi lên, nắm bàn tay anh siết nhẹ :

– Phúc Hạo ! Cũng một phần lỗi do em gây ra, em xin lỗi đã làm anh hụt hẫng buồn lòng bấy lâu nay ... Em thấy chúng mình sống xa nhau mãi trong tình thế này chẳng sung sướng gì Hạo ạ ? Em ...

Hạo đưa tay chặn lấy đôi môi, lòng dâng tràn nỗi đau tê buốt. Anh ngồi thình lạng. Đôi mắt anh đăm chiêu. Dường như anh đã hiểu Được Hà có ý định gì nhưng không nói ra.

Hà ơi ! Có phải em muốn xa anh ? Lâu nay xa vắng giờ đây trở về, em muốn chia xa anh mãi mãi ? Không thể là như thế. Chúng mình còn cơ hội hàn gắn tình yêu thương cho dù có sai lầm nhớ đến tình xưa, anh không hề trách cứ. Anh tin rằng thời gian sẽ là phương thuốc nhiệm màu làm lành vết thương lòng xa xưa. Anh không tin rằng tình nghĩa vợ chồng tan vỡ ... Anh không muốn nó như thế em ạ !

Chợt tiếng gõ cửa vang lên, dì Tâm vào :

– Thưa có, có khách tìm.

Hà đứng lên nói với chồng :

– Em xin phép anh ...

Bây giờ Hạo chẳng thiết gì nữa, không nghe cả tiếng Hà nói. Đường như đối với Hạo, bây giờ tất cả đều vô nghĩa.

Bước ra khỏi phòng, Hà hỏi :

– Ai vậy dì Tâm ?

Tiếng của một người đáp thay lời dì Tâm :

– Thùy Linh Đây ! Đang làm gì đó Đông Hà ?

Hà gượng cười cùng người đứng trước mặt, cô kêu lên sững sốt :

– Thùy Linh ! Nhỏ đấy hả ?

Linh bật cười, siết tay Hà nói :

– Ngạc nhiên hả nhỏ ? Linh vừa mới về sau nhỏ chỉ vài hôm. Nhớ đến Hà là mình đến ngay.

Hà vẫn nắm tay bạn cười vui :

– Thùy Linh luôn tạo bất ngờ cho Hà ! Sao không tính trước để cả hai cùng về , có vui không ? Á, nhỏ về bất ngờ chắc là có gì đó quan trọng lắm hả ?

Linh khẽ giọng hỏi :

– Điện báo khẩn cấp vì mẹ Linh đau nặng, làm sao tính trước được với Hà.

Hà tròn mắt hỏi :

– Thế hả ? Bác thế nào rồi ? Đã khỏe chưa Thùy Linh ?

Siết nhẹ vai Hà, cô nói :

– Đã khỏe, bệnh tim của mẹ tái phát bất ngờ.

Ánh mắt Hà chợt buồn như đang chia sẻ niềm đau của mẹ Linh. Cô khẽ nói :

– Ngày mai Hà sẽ đến thăm bác. Về đến nhà cũng còn nhiều việc bận quá Linh ạ.

Nhìn bạn, Linh cười nhẹ :

– Cảm ơn Hà. Linh nghĩ là Hà còn phải lo lắng cho Phúc Hạo nữa. Vắng nhà thời gian dài, gặp lại nhau phải tâm tình thật nhiều phải thế không nhỏ ?

Giọng Hà dăm chiêu :

– Chẳng có gì phải quan trọng quá như vậy đâu Linh. Việc ấy vẫn bình thường thôi.

Nhận ra ánh mắt kếm vui của bạn, Linh hỏi :

– Nhỏ và anh Hạo lại giận nhau nữa à ?

Hà cười khẽ, lắc đầu cố khóa lấp :

– Không có gì đâu, nhỏ đừng bận tâm. Hà chỉ nói vậy thôi có gì mà nhỏ lại thắc mắc vậy ?

Linh chặc lưỡi :

– Hà lúc nào cũng thế Luôn tỏ ra bí ẩn cho Linh nghi ngờ. Nhìn ánh

mắt của nhỏ mình biết là nhỏ có chuyện không vui Linh ngừng lời, cô chùng lòng trước nỗi buồn của Hà ẩn chứa qua ánh mắt.

Cô khẽ hỏi tiếp :

– Đường như anh Hạo đã ghen hờn về sự vắng của Hà lâu nay. Anh ấy gây buồn lòng Hà ?

Cô buồn giọng:

– Đừng nhắc đến chuyện gia đình Hà nữa Thùy Linh. Về đây gặp lại nhau nên nói chuyện vui cho cả hai nghe như thế sẽ vui hơn.

– Nhỏ khó tính quá đi thôi Hà ạ.

Hà đứng lên nói khác đi :

– Linh đợi Hà một chút. Mình sửa soạn đi một vòng với Linh rồi ghé nhà thăm bác luôn.

Linh chợt cười :

– Nhỏ lại thay đổi rồi, không đề đến ngày mai đến thăm sao ? Anh Hạo có đồng ý cho nhỏ đi không đó ?

Hà lắc đầu nói :

.. .

– Không có gì đâu. Anh Hạo đang bận việc. Hà muốn đi cùng Linh bây giờ.

Đợi Hà nghe. .

Nhìn theo dáng Hà khuất sau màn. Linh lắc đầu, không thể hiểu nổi tâm sự trong lòng của Hà hiện giờ. .

Hà luôn tránh né, giấu kín nỗi niềm bí ẩn mỗi khi Linh nhắc đến chuyện gia đình Hà.

Hạo thấy vợ sửa soạn, anh lên tiếng hỏi :

– Em định đi đâu nữa Đông Hà ?

Đôi mắt dịu lại, cô nhìn chồng :

– Vâng ! Em có việc cần đi ra ngoài một chút anh ạ, em xin phép anh
rồi em sẽ về ngay.

Lời nói của Hà êm đềm dịu ngọt quá, làm anh không thể ngăn được
bước chân đi của vợ. Đôi mắt anh buồn sâu thẳm biết mình bất lực
trước Hà.

Hạo đau khổ trước nỗi đau triền miên dai dẳng, không biết đến bao giờ
mới dứt.

Hạo buồn bã đứng lên gom góp một số đồ cần dùng cho vào valy nhỏ.

Anh rời khỏi nhà trong dáng cao nghiêng hụt hẫng ...

Chương 6

Chải lại mái tóc Hải Mi hướng mắt nhìn về giường ngủ của Bích Giao,
cô mỉm cười lắc đầu vì giấc ngủ say đến với Giao nhanh chóng như
vậy.

Hải Mi mặc thêm vào người chiếc áo khoác, mở cửa bước ra khỏi
phòng, vừa đến cửa thang máy, Hải Mi bất ngờ đối diện với PhúcHạo.

Hải Mi thấy thật không ngờ, lại hội ngộ y như có sự sắp đặt trước không bằng. Cô cảm thấy bồi hồi khi đi cùng thang máy với Hạo xuống lầu.

Giọng Hạo vang lên gọi tên cô :

– Hải Mi !

– Thật không ngờ tôi lại gặp anh ở đây. Anh đến đây bao giờ vậy ?

Anh khẽ cười đáp :

– Tôi đến đây đã ba hôm rồi Mi ạ.

– Anh đi công tác ?

Anh nhìn cô .

– Vâng ! Còn Hải Mi đến đây chắc là đi du lịch ?

– Vâng. Tôi đi du lịch.

Hạo hỏi Mi sau lời đáp của cô :

– Hải Mi đi một mình ?

Cô lắc đầu :

– Không. Tôi đi cùng anh chị em công ty Anh trầm giọng :

– Tôi muốn nói với Mi việc này, không biết có được không ?

Cô ngẩng lên hỏi :

– Có việc gì anh Hạo nói đi, Mi nghe đây mà.

Anh cười nhẹ nói :

– À cũng không có gì ! Tôi chỉ muốn tiện đây mời Mi đi dạo cùng cho vui !

Mi bằng, lòng không ?

Cô thấy buồn định đi dạo cho khuây khỏa. Nghe Hạo nói thế, cũng hơi ngần ngại ...

Một thoáng .sau, Mi chợt hỏi :

– Đi đâu bây giờ ?

Hạo nhìn cô chăm chú :

– Thì đi quanh đâu, hóng mát sông Hương hay đi xem kịch nói cũng được.

Thế nhé Hải Mi !

Cô rùn vai nói đùa :

– Thôi, tôi sợ lạc đường lắm, anh Hạo ạ.

Anh vẫn thản nhiên :

– Lo gì, tôi cũng biết số ít đường phố nơi đây mà. Tôi sẽ dẫn đường cho Hải Mi.

Không nhìn anh, Mi hướng mắt nhìn đi nơi khác :

Hạo hỏi lại :

– Được chứ Hải Mi ?

Cô mím môi nhẹ gật đầu :

– Thôi được. Tôi cũng đi một lần cho biết vậy Hạo hờn hờ :

– Cảm ơn Mi. Tôi sẽ sẵn sàng làm người hướng dẫn.

Thang máy chợt dừng lại. Hạo mở cửa nhường bước cho Mi đi trước,

anh nổi gót theo sau:

Đưa Mi ra đến xe anh thúc giục :

– Lên xe đi Hải Mi !

Mi chần chừ rồi nói :

– Đi bộ được rồi anh Hạo. Như thế sẽ thoải mái hơn.

Hạo cười đồng ý :

– Thế cũng được. Đi đâu bây giờ, Hải Mi ?

Cô ngây thơ kêu lên :

– Ô, là hướng dẫn, tùy anh tôi nào biết ?

Anh vui vẻ :

– Vậy thì tôi đi đâu, Mi theo chân tôi đó nghe.

Vuốt mái tóc ra phía sau cô bữu môi nói :

– Anh là người hướng dẫn, dĩ nhiên là tôi phải tuân theo lời anh rồi.

Hạo gật đầu :

– Được rồi. Tôi sắp đặt chương trình thế này, xem Mi có đồng ý thì cho
ý kiến ?

– Vâng !

Mắt chăm chăm hướng về phía trước, anh vẫn chậm bước bên. Mi nói :

– Đầu tiên là tôi đưa Mi đi ăn tối. Sau đó thì đi dạo dọc bờ sông Hương
ngắm trăng hóng mát.

Mi mỉm cười :

– Cũng được. Nhưng có gì phiền anh không đó ?

Hạo ngẩn ngơ nhìn cô bé ngạc nhiên, chợt thay đổi cách xưng hô :

– Anh đã mời Mi đi tức nhiên là anh đang rảnh việc. Chẳng vương bận
điều gì.

Cô chợt cười :

– Về việc khác kia ! Tôi chỉ sợ anh quên mất một người bạn thân của
anh.

Anh trầm giọng :

– Thật ra anh đến đây chỉ có một mình. Bạn bè chí thân hay cả bạn gái
anh cũng không có.

Không hỏi gì thêm Hải Mi nhìn xa xa trong đôi mắt trầm buồn. Hạo

đang cố giấu kín chuyện gia đình. Dường như trong anh có điều gì đó u ầu, không bao giờ anh nhắc đến vợ. Họ không hạnh phúc ư ? Tại sao anh không nói ra, cuộc sống gia đình của Hạo giống như Mi ư ? Tại sao chính Hải Mi cũng không hề nhắc đến chồng của mình ?

Nhìn anh, Mi hỏi khác đi :

– Sông Hương về đêm đẹp quá phải không anh Hạo ? Mặt nước phẳng lặng và mênh mông vô tận ...

Hạo chợt nói :

– Hay là đi xem kịch nói nhé Hải Mi ? Như thế sẽ đỡ buồn hơn ...

Cô lắc đầu :

– Nhưng tôi thích nơi này hơn, anh Hạo ạ.

Anh hắng giọng :

– Anh cũng thích nơi đây, nó buồn đấy, nhưng có rất nhiều kỷ niệm với anh.

Cô mím môi, chớp nhẹ hàng mi :

– Anh thích nơi đây, vì nó đã gợi ại những kỷ niệm khó quên, phải thế không anh Hạo ?

Hạo khẽ giọng nói như tâm sự :

– Vâng ! Cũng có thể là như thế. Nhưng bây giờ những kỷ niệm ấy làm cho anh buồn chán, anh chỉ muốn quên đi tất cả.

Mi nhìn anh, khó hiểu :

– Dường như tôi đã khơi gợi nỗi buồn trong lòng anh. Tôi thành thật xin lỗi ...

Anh chợt cười :

– Ồ không. Mi đã hiểu sai rồi, ẹm không có lỗi ...

Giọng anh chợt trầm ấm vang lên :

– Mi này ? Em có biết, có em anh cảm thấy lòng mình đỡ cô đơn trống vắng hơn. Mi đã làm cho anh vui buồn và nhận thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn, Mi ạ !

Mi cong môi nói :

– Những lời nói vừa rồi của anh có đúng không đó ? Mi chỉ sợ rằng nó không đúng thế đâu. Anh Hạo đừng vẽ chuyện cho vui đấy ?

Anh nói giọng nghiêm túc :

– Đứng trước Mi anh thành thật giải bày tâm sự. Anh được quyền yêu và sống bên người mình yêu ! Nhưng anh đã hoàn toàn hụt hẫng, thất vọng khi mà ...

Chợt Hạo ngừng lời, lắc đầu khóa lấp nói tiếp :

.

– Mà thôi Mi ạ, anh không muốn nhắc đến chuyện buồn. Bây giờ anh chỉ biết có Hải Mi bên anh là đủ rồi.

Phúc Hạo đưa Mi đến nhà hàng khá lịch sự, sang trọng. Bây giờ anh khẽ nắm tay Hải Mi sánh bước đi vào nhà hàng.

Mi thật bất ngờ nhưng không dám rút tay về, đưa mắt nhìn quanh như sợ người quen trông thấy.

Cô nghe lòng xao động ngơ ngác đến buồn cười. Đối diện với anh đôi lần thế mà cô vẫn còn ngại ngùng.

Hạo đã đem lại cho cô những cảm giác dễ chịu khó quên.

Nắm bàn tay mềm mại, ấm áp của cô. Hạo nói nhỏ bên tai :

– Mình vào đây đi, Hải Mi !

– Vâng !

Giọng Mi nhẹ nhàng thật ngoan. Cả hai sánh bước đi thẳng vào cửa lớn.

Ân cần kéo ghế mời cô, Hạo chìa tay lịch sự nói :

– Hải Mi ngồi đi !

Mi làm theo lời nói của Hạo. Anh cũng yên vị vào chiếc ghế đối diện với Mi.

Cầm thực đơn người bồi bàn mang đến, anh lên tiếng :

– Mi chọn món ăn giúp anh nhé !

Mi chăm chú vào tờ thực đơn. Một lúc đặt trước mặt Hạo, Mi lắc đầu :

– Mi xin chịu, anh Hạo cứ gọi món ăn đi.

Nhướng mắt, anh cười với cô :

– Anh chọn món ăn, Hải Mi không được chê đấy !

Mi chúm chím đôi môi :

– Đừng lo. Mi dễ tính lắm, không kén lắm đâu.

Hạo vẫy tay ra dấu gọi anh bồi bàn đến bên, gọi món ăn anh chọn.

– Người bồi bàn gật đầu rồi vội vã bước đi vừa nói :

– Tôi sẽ mang ra ngay.

– Anh bồi đi rồi, Mi tròn xoe mắt nhìn anh :

– Anh gọi nhiều món thế, làm sao ăn cho hết chứ ?

Nheo mắt, anh nhoẻn miệng cười :

– Định gọi thêm nữa đấy, chưa gì Mi đã la lên rồi.

– Cô mỉm cười :

– Cho anh Hạo hay, Mi ăn ít lắm đó.

Ngắm Mi một lúc, Hạo khẽ gật đầu kêu lên :

.

– Hèn gì, Hải Mi gầy nhom ấy.

Giọng Mi chùng xuống, ánh mắt buồn buồn nói :

– Ngày xưa mẹ Mi cũng thường la mắng Mi như thế đó. Mẹ mất đi đến giờ Mi mới nghe anh nhắc đến. Nhiều lúc Mi muốn ăn thật nhiều để không còn bị chê là gầy ốm. Nhưng đành chịu anh ạ, không phải muốn là được.

Đan đôi tay đặt trên bàn. Hạo nhìn cô thấp giọng :

– Xin lỗi Hải Mi, anh đã nhắc đến chuyện buồn của em ...

Cô lắc đầu :

– Ô không có đâu. Mi không buồn vô cớ thế đâu.

Thức uống được mang ra trước, anh ân cần khuấy đều ly nước mời cô :

– Uống đi, Hải Mi ...

– Vâng ! Cảm ơn anh ... :

Tiếp đến là những món ăn được dọn lên bàn, toàn thức ăn ngon còn bốc khói.

Đưa mắt về cô, Hạo ân cần mời mọc :

– Cầm đũa đi, Hải Mi.

– Vâng.

Cả hai bắt đầu ăn, không ai nói thêm điều gì nữa.

Một lúc sau Hải Mi đã buông đũa.

Hạo nuốt vội miếng ăn trong miệng hỏi ; – Mi không ăn nữa ư ?

Gật đầu lau miệng, Mi cười :

– !

– Em ăn gì ít quá vậy Mi ?

Cô khẽ đáp :

– Như thế là nhiều lắm rồi đó !

Phúc Hạo cũng buông đũa, bung ly nước lên, Hạo đùa giọng :

– Mi ăn thế sẽ chẳng lớn nổi đâu nhé !

Giọng Mi chợt bùi ngùi :

– Mi cũng buồn khi thấy mình bé nhỏ khi đứng trước gương soi.

Hạo gợi ý :

– Hải Mi năng tập thể dục, nhất là bơi lội sẽ tốt cho sức khỏe. Hay là hôm nào anh và Mi đi hồ bơi. Mi sẽ khác hẳn sau vài tuần tập bơi đấy.

Cô cười nhẹ :

– Mi cũng muốn thế lắm, nhưng Mi lại sợ vì không biết bơi.

Hạo hớn hờ :

– Đâu có gì là khó, chỉ cần Mi tập vài lần sẽ biết bơi thôi. Lúc ấy Mi càng năng tập hơn nữa ...

Cô ngần ngại :

– Nhưng mà ... bất tiện lắm anh Hạo.

Anh vui vẻ như hiểu được lời nói của Hải Mi :

– Có gì đâu, anh sẵn sàng đưa Hải Mi đi. Đồng ý nhé !

Đưa mắt hướng ra ngoài, trời đã tối hẳn. Mi nói với anh khác đi mà không trả lời câu hỏi của Hạo :

– Ta về thôi anh Hạo.

Anh nghiêng đầu nhìn cô :

– Giờ thì Hải Mi muốn đi đâu nữa đây ?

Cô đáp khẽ :

– Mi muốn về khách sạn.

Hạo nhìn cô kêu lên :

– Sao lại về ? Còn sớm chán mà, anh đề nghị mình đi dạo một chút nữa

vậy, Hải Mi ! :

Cô vội chối từ :

– Tự nhiên Mi không muốn đi đâu nữa.

Giọng Hạo bất an :

– Anh đã làm gì Hải Mi buồn ư ? Nếu Mi muốn về, anh chiều vậy.

Cô lắc đầu :

– Mi không giận gì anh, tại Mi muốn về thôi.

Hạo nhìn xoáy vào mắt cô :

– Hải Mi này, anh nghĩ rằng em và anh có nợ nần gì nhau hay sao ? Cứ gặp nhau trong tình cờ bất chợt. Em có hiểu là anh đã nghĩ về em nhiều

lắm không ?

Nhìn Hạo cô lại hỏi :

– Nghĩ về Mi để làm gì ?

Anh thở nhẹ rồi nói :

– Anh có điều muốn nói cùng Mi.

– Có cần thiết lắm không, điều anh muốn nói với Mi ?

Hạo nhìn cô đăm đăm rồi nói nhanh những suy nghĩ chờ mong của mình lâu nay :

– Rất cần thiết Mi ạ .... Anh muốn nói cho Mi hiểu là anh rất cần có một người như Mi để tâm sự. Em hãy hiểu là anh đã.

Cô vội ngăn lời anh :

– Anh Hạo, có cần đến như thế không ? Anh đừng nên nói những gì không thể có được.

Hạo chồm người tới nhẹ nắm tay cô, giọng trầm âm tha thiết :

– Tại sao lại không há, Hảo Mi ?

Cô vẫn im lặng :

– !

Hạo nhìn cô đăm đăm – Mi không thích nghe anh nói ?

Cô lác đầu :

– Không phải. Mi hiểu rõ lòng anh định nói thêm với Hảo Mi câu gì khi anh ngập ngừng không tròn câu. Nhưng mà ...

Mi cúi mặt tránh né cái nhìn nơi ánh mắt Hạo, như đang dò xét. Cô nói nhỏ :

– Anh Hạo. Mình về đi, Mi không thể ...

Hạo vội hỏi :

– Mi không thể ... Mi ... .

Rồi Hạo mím môi thở dài, buồn giọng :

– Thôi, anh hiểu rồi.

– Ngẩng lên, cô hỏi theo suy nghĩ của mình :

– Anh đã hiểu rồi ư ?

Tựa lưng vào ghế dựa, Hạo buông thõng hai tay :

– Anh đã sai lầm khi định nói lên tiếng yêu em, Hảo Mi ! Anh hiểu em đã yêu ai rồi phải không ?

Câu hỏi đột ngột trong giọng nói ầm áp như ru của Hạo làm Mi xúc động.

Anh đã nghĩ sai về cuộc sống hiện tại của Mi. Mi không yêu ai nhưng Mi đã có chồng mà lâu nay anh Hạo đã không biết điều đó.

Mi im lặng nhìn xuống, thỉnh thoảng có nghĩa là xác nhận nhưng lời Hạo nói là đúng sự thật.

Ánh mắt Hạo buồn buồn, nhưng anh hiểu rằng mình không có quyền làm như thế. Chỉ đem đau khổ cho Mi ? Phúc Hạo mím môi, giữ vẻ im lặng như cũ.

Không hiểu anh đang nghĩ gì vậy, không nghe anh trả lời.

Hải Mi cũng không nói thêm nữa, vẫn âm thầm bước bên Hạo ... Họ về đến khách sạn, chia tay nhau khi thang máy đến lầu ba. Mở cửa cho Mi bước ra trước, anh theo ra phía sau.

Bất chợt Mi xoay lại nhìn anh, cô nói lời từ giả :

– Cảm ơn những gì anh dành cho Hải Mi tối nay ! Chúc anh ngủ ngon.Tạm biệt.

Anh nhìn cô tha thiết :

– Hải Mi, em hãy hiểu rõ lòng anh bấy lâu nay và hãy nghe lời anh nói hôm nay. Anh cần có em. Chúc em ngủ ngon.Tạm biệt.

Dứt lời, Hạo đi thẳng về phía phòng mình, mặc cho Hải Mi đứng ngẩn ngơ nhìn theo với nỗi lòng hoang mang vừa chợt đến ...

Lặng người đi một lúc , Mi đi về phía phòng mình, cô nhẹ đẩy cửa bước vào.

Tiếng Bích Giao vang lên hỏi :

– Hải Mi đi đâu lâu thế ? Đợi nhỏ dài cả cổ.

Mi ngồi xuống thở ra nói khỏá lấp :

– Đói bụng định rủ nhỏ đi ăn. Nhưng thấy nhỏ ngủ ngon quá, không dám đánh thức.

Giao liếc nhẹ bạn :

– Bây giờ thì nhỏ trông phòng đấy, mình đi kiếm cái gì bỏ bụng, đói lắm rồi Mi ạ.

Mi cười nhẹ nói :

– Ủ Giao đi đi, mình chờ nhỏ về đây Giao đi rồi, Mi ngã người ra nệm, gác tay lên trán trầm tư nhớ đến Trọng Thức. Cô làm thế có đúng

không ? Trong khi Thức vẫn còn là chồng của Mi ?

Hải Mi lắc đầu buồn bã. Không Thức ơi ! Tôi và anh dường như không còn gì để nhớ thương. Có bao giờ anh nhớ đến tôi đâu ? Tôi luôn sống trong dằn vặt chỉ vì sĩ diện, danh dự bản thân. Giờ thì tôi đã hiểu, anh và tôi không hề nghĩ về nhau, tôi đã rõ từ lâu ...

Mi mím môi xót xa. Thức ơi ! Những lời dì tôi nói vẫn còn vang vang bên tai tôi .Hôn nhân trước tình yêu không thiếu gì, thời gian rồi tôi và anh sẽ yêu nhau.

Nhưng nó không phải là như thế phải không Thức ? Tại sao lúc ấy tôi ngu ngơ khờ dại tin những điều dì tôi nói là có lý. Trọng Thức, tôi đã hoàn toàn thất vọng và sai lầm khi lấy anh ! Có lẽ anh đã đúng khi đưa đơn ly hôn cho tôi ký.

Cần như thế phải không anh ?

Phúc Hạo thở dài, anh hối hận thấy mình không đúng. Tại sao anh lại bỏ đi với Hải Mi, trong khi Đông Hà vừa về thăm anh.

Anh hành động bỏ đi như thế cũng vì yêu Hà, yêu quá nhiều nên sợ Hà khơi lại tất cả và có ý định xa anh vĩnh viễn. Từ ý nghĩ đó, anh muốn lánh mặt để Đông Hà có sự suy nghĩ lại thật chín chắn cho quyết định của cô. Cho xe ngừng lại trước gian hàng trái cây, Hạo mua những trái nho tươi mang về cho Đông Hà, món trái cây mà vợ anh ưa thích nhất. Anh không biết mấy ngày qua vắng mặt anh ở nhà, Đông Hà đang làm gì có buồn nhớ đến anh ?

Giá như anh đừng bỏ đi thế này Hà sẽ ít buồn hơn. Nhưng biết nói sao hơn khi trong mỗi con người có một suy nghĩ riêng của mình. Phải chăng vì anh quá nhỏ nhen ích kỷ khi nhìn thấy Hà suy tư buồn. Anh có ý ghen hờn, dù trong im lặng ngấm ngấm cũng làm cho anh không còn đủ sáng suốt để suy nghĩ, phải làm thế nào để không buồn lòng vợ ?

Anh đã có lỗi, không phải với Hà về hành động bỏ đi không cần một tiếng nói với Hà. Hạo thở ra như xua đi buồn phiền. Ngồi vào tay lái anh cho xe lao đi Ngừng lại trước đôi cánh cửa sắt, Phúc Hạo tra chìa khóa mở cổng. Anh cho xe vào Gara thật êm, rồi vội bước lên nhà, không gây ra một tiếng động nào.

Đứng trước cửa phòng của vợ chồng, anh nhẹ đẩy cửa bước vào, thoáng thấy Hà đang chăm chú đọc gì đó trên quyển vở, mà không hề hay biết anh đã vào đến.. Đông Hà lần lượt đọc từng trang một tập thơ tình Klén Quốc đã viết tặng cho cô trong những ngày còn yêu nhau. Từng bài thơ có nỗi buồn nhớ yêu thương, giận hờn riêng của nó. Đầy ắp những kỷ niệm. Còn đây quyển tiểu thuyết nước ngoài, hai người trong ảnh nơi trong bìa thật hạnh phúc. Hà thầm mơ ước cô và Quốc được như thế thì sung sướng biết dường nào Hà thoáng buồn khi nhớ đến chồng, không biết mấy ngày qua anh đi đâu, bao giờ anh trở về nhà ? Có lẽ cũng do lỗi ở Hà đã bỏ mặc anh đi cùng Thùy Linh.

Hà thở dài, cô nghiêng người ngồi lên, bất chợt ánh mắt Hà chạm phải mảnh giấy gấp đôi từ trong quyển sách rơi ra, cô cúi nhặt lên mở trang giấy, mắt lướt qua Hà nghe lòng xúc động.

Một câu viết gọn trên trang giấy.

. Một giờ đợi nhau, dài hơn thế kỷ. Kiến Quốc.

Một kỷ niệm khó quên khi Quốc chờ đợi đưa cô đi chơi, anh đã viết lên tờ ấy Hà thấy vui vui khi biết rằng đó là kỷ niệm vẫn chưa phai nhòa trên trang giấy. Hà cũng không hiểu sao đến bây giờ nó vẫn còn hiện hữu bên cô ?

Xếp trang giấy lại, Hà vuốt ve trong bàn tay, kỷ niệm tràn về những ngày tháng qua đong đầy tâm trí cô.

Một giọt lệ chợt lăn dài trên má Hà. phải chăng cô khóc cho tình yêu đang dở với Quốc ?

Hà lắc đầu, cố xua đi ý nghĩ về Quốc .Hà đã có chồng tại sao cứ mãi nhớ khóc thương những gì không còn hiện thực trong đời cô ?

Bao năm sống bên Hạo thật ấm áp, Hạo không ghen hờn nghiêm khắc với cô, một mực yêu cô. Thế mà tại sao chỉ một mảnh giấy với một câu văn bình thường, Hà lại mềm yếu rơi lệ.

– Đông Hà ! Em đang làm gì vậy em!

Hà giật mình với câu hỏi của chồng, bàn tay run run cô đặt trang giấy vào giữa cuốn sách gấp vội lại. cô gượng cười :

– Anh về bao giờ vậy Hạo ! Em ... em thật ... chẳng nghe tiếng bước chân của anh vào ...

Hạo cười, anh ngồi xuống bên vợ trao gói nho cho cô nói khẽ :

– Như thế sẽ vui hơn em ạ. Hà này, em có giận anh khi ra đi không cho em hay không ?

Hà lắc đầu :

– Không. Em biết anh bận nhiều việc ở công ty, Hạo ạ !

Anh chợt nói :

~ , – Em ăn nho đi. Anh mua cho em đó !

Hà nở nụ cười khẽ nói :

– Vâng. Em cảm ơn anh:

Hạo choàng tay qua vai Hà, anh cảm thấy hạnh phúc bên vợ, anh trầm giọng nói với Hà :

– Gì mà cảm ơn, em xem anh là gì mà giữ lễ phép vậy hả ?

Hà chợt nghe lòng xúc động, khẽ chớp hàng mi, cô nhìn anh đăm đăm ?

– Em thành thật cảm ơn anh đã lo lắng thương em ! Chỉ tại em làm buồn lòng anh thôi, Hạo ạ !

Hạo lắc đầu :

– Bây giờ không phải nhận lỗi cho nhau nữa em ạ ! – Anh siết nhẹ vai vợ – Nào, bây giờ em hãy sửa soạn, anh đưa em đi chơi phố.

Hà nhìn anh, nói khỏá lấp chối từ :

– Em không được khỏe, đề hôm khác chúng mình đi anh Hạo.

Hạo mím môi, rồi khẽ gật gù :

– Em đang mê đọc tiểu thuyết nên không muốn đi phải không ? Em xem quyển gì mà say mê thế ?

Hạo với tay cầm quyển tiểu thuyết, bất chợt đôi mắt anh tối sầm lại khi những chữ viết trên trang giấy đập vào mắt anh. Mắt Phúc Hạo đầy sắc giận, anh xẵng giọng hỏi :

– Cái gì đây Hà ?

Hà nhận ra vẻ mặt hầm hầm của Hạo, cô chống chế :

– Dạ. Đó là đồ của em. Chẳng có gì đâu anh Hạo ạ.

Hạo gắt giọng :

– Tôi hiểu mà tôi muốn biết hẳn gởi cho em bao giờ ?

Hà cúi mặt đáp nhó :

– Anh đừng bận tâm hỏi em điều ấy Hạo ạ !

Hạo hừ giọng :

– Em nói sao ? Không bận tâm hỏi em điều ấy ? Em muốn tôi im lặng
mãi để em tự do với hẳn phải không ?

Hà nhìn anh khổ sở :

– Phúc Hạo. Thật ra em ...

Hạo nạt ngang :

– Câm đi ! Em qua mặt tôi như thế cũng đủ rồi.

Cô mím môi van vỉ :

– Phúc Hạo. Em không hề dối anh ...

Hạo long mắt, nhìn cô hằn học :

– Không dối ư ? Mảnh giấy này là cái gì ? Hò hẹn, hẹn hò thật là vô
liêm sỉ Chấp nhận lấy tôi làm chồng, về sống với tôi. Tại sao em mãi
lừa dối phản bội tôi hả Hà ?

Hà khổ sở giải bày :

– Hạo ạ ! Thật ra em không hẹn hò gì hết. Em cũng không quan tâm
đến những gì nơi trang giấy đó đâu ... Anh đừng hiểu lầm ...

– Bốp.

Hạo tức giận trước những lời chối quanh của Hà, anh tức giận long lên
với hành động. Hà không phản ứng kịp, cái tát tay bất ngờ của Hạo cô
nghe đau rát cả mặt. Nhưng sao cô không thể khóc được. Đôi mắt Hà
mở to nhìn anh không chớp :

Hạo giận dữ quát tháo :

– Giọng nói của cô gian ngoa chẳng xấu hổ ư ? Không quan tâm mà lại ôm ấp tưởng nhớ. Nếu tôi không về hôm nay, có lẽ cô đã đi với hắn rồi. Hà lắc đầu đau đớn tột cùng. Từ lâu cô chỉ thấy Hạo luôn yêu chiều nhẹ nhàng trong lời nói, hôm nay cô mới nhận ra, mới chứng kiến tận mắt sự nóng giận trong anh bộc phát và dùng với cô những lời ấy. Mắt Hạo như muốn tóe lửa, giọng anh đầy giận dữ :

– Cô nói đi. Nó hơn tôi điểm nào ? Nó cung phụng cho cô đầy đủ hơn. Tôi ư ? Và có lẽ nó hấp dẫn hơn tôi phải không ? Cô nói đi ... nói đi ... Hạo lồng lên tức tối, anh ném tất cả những đồ dùng trong phòng, đập vỡ luôn khuôn kiếng đôi vợ chồng chụp chung trong ngày cưới vụn vỡ

...

Hạo ôm đầu đau đớn :

– Trời ơi hỡi trời ... Hết cả rồi sao Hà ? Tất cả những gì đang có, tình yêu tôi dành cho cô không vừa lòng cô sao ? Tại sao cô mãi nhớ đến hắn ? Cô luôn nhớ ôm ấp những kỷ niệm của nó như chính người tình của cô hử Hà ?

Ánh mắt Hà chợt nhìn anh đầy phẫn uất, cô hét lên :

– Anh im đi. Anh quả là hồ đồ, chẳng còn lời nào tốt đẹp hơn để nói với tôi ư ? Hôm nay tôi mới thấy rõ được con người thật của anh, ghen tương một cách bệnh hoạn. Anh hiểu không hả ?

Anh hừ giọng :

– Tôi ghen ? Cô lầm rồi, tại sao tôi . lại phải ghen như thế ? Tự cô hiểu rõ việc làm của cô hơn tôi mà ?

Cô nhếch môi cay đắng :

– Lúc nào anh cũng cho rằng anh đau khổ. Nhưng tại sao anh không

nghĩ tôi cũng có sung sướng gì đâu ? Tôi không tranh cãi nữa. Tôi mệt
mỏi lắm.

Anh rít giọng :

– Cô nói đúng, cô mệt mỏi vì sống bên tôi. Nếu sống chung với hẳn, có
lẽ hạnh phúc phải không ? Cô nói đi, bây giờ cô muốn trở về với hẳn
chứ gì ?

Hà mím môi xót xa :

– Anh Hạo ! Tôi biết lỗi của tôi, tôi thường để lòng mình yếu đuối.
Nhưng tại sao trong khi tôi cố quên để sống bên anh, thì anh lại khơi lại
vết thương lòng của tôi hả Hạo ?

Hạo bật cười trong cay đắng, giọng anh xót xa :

– Cô đổ lỗi cho tôi đây à ? Cô có thấy hành động của cô trước mắt tôi.
Thử hỏi tôi không ghen sao được khi cô sống bên tôi, hồn gởi cho kẻ
khác, ngoại tình trong tư tưởng hở Hà ?

Hà nhìn anh đầy cay đắng :

– Phúc Hạo ! Dường như trong cuộc sống vợ chồng, anh không bao giờ
tin vợ mình, kể cả những lời chân thật tôi nói với anh, anh vẫn gạt bỏ
cho tôi là gian dối. Tôi đã cố gắng nhiều nhưng không thể cố gắng
được nữa rồi.

Anh quắc mắt :

– Tôi hiểu cô đã không cần tôi, thì cố gắng làm gì uổng phí thời gian.
Cái tôi cần là người vợ hiểu tôi thương yêu lo lắng cho tôi chứ không
phải là sự cố gắng trong gượng ép, bắt buộc. Cô hiểu chứ ?

Hạo dứt lời nói quay mặt bỏ đi, với bao nhiêu giận hờn yêu thương

Đông Hà cứ dấy lên trong lòng.

Hạo không hiểu tại sao anh muốn tạo cơ hội gần gũi Hà, nhưng rồi nhìn thấy nét chữ trên trang giấy Quốc viết hẹn hò với Hà, anh lại không thể dẫn được cơn ghen tức. Bây giờ anh hiểu mình đã quyết định sai lầm khi tiến đến hôn nhân với Hà.

Đông Hà vẫn ngồi chết lặng nơi góc giường, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má. Trong lòng Đông Hà bây giờ là một khoảng trống mênh mông.

Chia tay nhau, đó là điều Đông Hà đang mong muốn lúc này ... Phúc Hạo ? Có lẽ hai chúng ta đều sai lầm khi lấy nhau, mong rằng anh cũng cùng ý nghĩ như tôi.

Hãy chia tay nhau ...

Chương 7

Không biết thời gian từ bao giờ Phúc Hạo đã thường xuyên gặp Hải Mi. Họ hẹn hò đi chơi, bất chấp lời phê phán của mọi người. Những khoảng trống thời gian còn lại anh lao vào men rượu say bất tận để quên đi nỗi buồn đau.

Hạo nhanh chóng già đi với gương mặt khắc khổ, đôi mắt trũng sâu sạm đen.

Anh xuống dốc một cách thảm hại rõ nét.

Bây giờ Hạo bỏ mặc, anh lao vào cuộc ăn chơi nhiều hơn nữa. Anh
buông xuôi cuộc đời cho thời gian đưa đẩy.

Dụi điều thuốc vài cái gạt tàn. Hạo kéo cao cổ áo cho đỡ lạnh. Mùa
đông lạnh lẽo đã đến với tiết trời nơi anh ở thật buồn :
Hàng cây nơi công viên đâm chồi nảy lộc mỗi ngày mỗi vẻ. Chẳng mấy
chốc cây đã xanh thắm, đầy hoa nở khoe sắc hương.

Ngày nối ngày Hạo và Mi thường đến với nhau. Hạo hay đưa Mi đi
chơi vào những khoảng thời gian trống vắng như dụng biểu nhất định.
Hôm nay là một buổi sáng Hạo đưa Mi đi chơi suối nước nóng Bình
Châu.

Sau mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng Hạo cũng đưa Mi đến nơi.
Họ xuống xe rồi cũng tìm một nhà hàng để ăn sáng. Một lúc lâu họ bắt
đầu cuộc dạo chơi quanh khu du lịch.

Hạo chợt lên tiếng hỏi Mi :

– Nơi đây đẹp và hữu tình quá, phải không em ?

Mi khẽ gạt đầu :

– Vâng. Lần đầu tiên Hải Mi được anh đưa đến nơi đây.

Hạo nhìn cô dăm dăm anh nói :

– Hải Mi. Anh muốn hỏi em điều này, em có thể trả lời anh không ?

Mi mỉm miệng cười :

– Anh chưa nói rõ điều này, làm sao Mi trả lời anh được ?

Hạo choàng tay ôm bờ vai Mi siết nhẹ, giọng anh trầm trầm :

– Tại sao em cứ mãi sống một mình, mà không tìm cho mình một chỗ
dựa vững chắc cho cuộc đời mình hả Mi ?

Đôi môi Mi khẽ động đậy, cô cúi nhìn xuống trong im lặng :

– !

Hạo nhìn cô tha thiết :

– Tại sao em không trả lời anh ?

Mi lắc đầu đau xót :

– Không đâu anh. Em không muốn anh nhắc đến điều ấy Hạo ơi ! Tại vì em ...

Anh cúi thật gần vào mắt cô :

– Mi ơi. Em có nghĩ một chút gì về anh không ?

Mi tránh né cái nhìn nơi ánh mắt Phúc Hạo như đang van xin cô nói lên điều anh hỏi :

– Anh Hạo ...

Hạo vụt hỏi :

– Em không trả lời anh được sao, Hài Mi ?

Cô mím môi :

– Dường như đã có một lần anh hỏi em về điều này rồi.

– Thế bây giờ em trả lời cho anh hiểu rõ đi ! Em có nghĩ đến anh không ?

Cô nhìn anh nói khác đi :

– Mình về đi anh.

Hạo chợt hỏi :

– Sao lại về ? Vừa mới đến giờ lại đòi về ? Có phải em không thích anh đề cập đến vấn đề ấy ?

Hạo chợt thở dài buồn bã :

– Anh đã sai lầm Mi ạ ? Anh biết em không bao giờ nghĩ đến anh. ẹm

có biết rằng anh yêu em lâu rồi không ?

Cái tỏ tình đột ngột trong chất giọng buồn buồn, ngọt ngào đã làm Mi
xúc động.

Mi cứ ngỡ anh đã hiểu rõ cô đã có gia đình, có chồng như bao người
con gái khác:

Nhưng bất ngờ cho cô, Phúc Hạo không biết một chút gì cả về sự
không hạnh phúc bên chồng của Mi.

Ánh mắt Hạo chợt buồn trước sự im lặng của Mi. Nhưng anh không có
quyền ép buộc Mi yêu anh, tình cảm tự nó đến từ Hải Mi mới là điều
kỳ diệu.

Anh thở dài :

– Anh xin lỗi đã làm Mi buồn lòng.

Có lẽ đâu :

– Không. Chẳng có gì em buồn cả, anh làm Mi bất ngờ quá.

Niềm hy vọng chợt hiện lên trong Hạo, anh nhẹ cười :

– Có lẽ cả anh và em đều có những cái bất ngờ trong nhau đấy.

Mi nhẹ cười :

– Cũng có thể là như thế ?

Đôi mắt cô chợt nhìn anh sâu lắng :

– Anh trông em rất trẻ và đẹp ra hơn mọi hôm đấy Hải Mi. Nhất là lúc
bất ngờ anh nói tiếng yêu em. Bây giờ thì anh nắm em không biết
chán đấy cô bé !

Cô xoay nhìn nơi khác, miệng lầu bầu :

– Hôm nay anh sao vậy ? Lại cứ mãi khen Mi vậy hả ?

Anh nhoen miệng cười :

– Em đẹp thì anh khen thế thôi. Em xem kìa, tất cả những người quanh đây có ai hơn em về nét đẹp không nào ?

Gương mặt Mi hồng lên vì thẹn :

– Mi mà đẹp ? Anh đã sai lầm rồi đó, anh Hạo ạ !

Anh lắc đầu chối cãi :

– Không đâu, anh chẳng khen nịnh bao giờ. Thật sự là hôm nay cô bé Hải Mi rất đẹp trong mắt anh.

Mi thích thú nhẹ cười :

– Hôm nay em thấy anh Hạo lạ thế nào ấy !

Vỗ vào trán, anh cười :

– Vâng ! Có lẽ hôm nay anh đã thay đổi nhiều. Cũng nhờ có em thôi.

Cô cười, liếc anh :

– Anh lại trêu Mi nữa rồi !

Anh lại nói với Mi :

– Thế này nhé, bây giờ chúng mình về, anh đưa Mi đi đến nơi này rất thích.

Đồng ý nhé cô bé.

Cô nheo mắt :

– Lạnh thế này lại định đưa em đi đâu nữa đây ?

Anh chặc lưỡi :

– À, anh quên mất. Thật lẩn thẩn, thôi thì Mi muốn đi đâu, anh sẽ chiều theo ý em tất cả.

Ánh mắt cô long lanh sáng :

– Em quan trọng dữ thế sao ?

Hạo lại tiếp :

– Lâu lắm rồi, lần đầu tiên bên anh, anh vui thế này dù có chiều em đến
rã rời thân xác cũng hân hạnh cho anh vô cùng. Em thấy thế nào, anh
nói thế có đúng không ?

Mi cười khúc khích nhìn anh :

– Đúng là hôm nay anh Hạo đang bắt ớn. Thần kinh đang chấn động rồi
đấy nhé !

Họ cùng cười. Dường như cả hai đang quên những niềm đau riêng của
mình trong những ngày qua.

Hải Mi và Phúc Hạo gặp lại nhau sau một tuần lễ trôi qua. Mi thật vui
vẻ dường như cô không muốn che giấu tình cảm nhớ nhung mong chờ
nơi Mi đối với anh.

Họ vào Đầm Sen ăn tối, họ bên nhau thật hạnh phúc như đôi tình nhân
chẳng khác.

Ánh mắt Mi vẫn nhìn Hạo tha thiết. Anh có vẻ kém vui, nụ cười gượng
gạo không như ngày nào đi chơi bên nhau.

Mi khẽ mím môi hướng mắt nhìn xa xăm, suy tư lo âu chợt dâng lên
trong lòng. Vẻ mặt khác thường của Hạo làm Mi không vui được ! Cô
khẽ giọng hỏi :

– Phúc Hạo ! Hôm nay anh sao thế ? Anh đang nhớ đến ...

Đôi mắt Hạo mơ màng trước làn khói thuốc loãng bay. Hạo nói, giọng
khò lấp :

– Chẳng việc gì Mi ạ ? Anh đang nghĩ đến việc khuếch trương lại công
ty của anh thôi.

Hàng mi chớp nhẹ Mi buông lời :

– Anh đang nói dối em, Hạo ạ !

Hạo chợt nở nụ cười :

– Em lại không tin anh sao chứ ?

Vén mái tóc qua bên, Mi nói :

– Phúc Hạo. Em muốn hỏi anh điều này, anh ...

Vẫn nụ cười nở trên môi, Hạo hỏi :

– Anh sao Mi ? Tại sao em không nói liếp mà im lặng ?

Mi chớp mắt nhìn anh ,cả thẹn :

– Anh có yêu Mi không?.

Phúc Hạo bất ngờ anh hơi thoáng hoảng hốt, có lẽ Mi nhắc cho anh nhớ
lời tỏ tình của anh đêm nào?

Anh có yêu cô không ? Hay những lời nói yêu đương tình tự ấy do men
rượu thôi thúc anh như thế? Hạo thình lặn không nói:

– !

Hải Mi chợt nhìn lên thật say đắm vào ánh mắt anh, hỏi khẽ :

– Anh lạ lắm Hạo ạ. Sao không trả lời em hả ?

Anh cười khẽ, vuốt mái tóc về miến cường :

– Không. Anh có việc nơi công ty chứ khác lạ gì đâu, anh yêu em mà ...

Điểm ngón tay vào cánh mũi anh, Mi bĩu môi :

– Không được dối em nhé !

Hạo cười nghĩ ra một cái lý do để về nên nói :

– Thật ra hôm nay anh có cái hẹn với một người bạn từ nước ngoài về,
bàn một số công việc làm ăn, Mi ạ.

Cô mân mê bàn tay Hạo, cô vẫn vô tư không nghi ngờ gì. Tựa đầu vào
vai anh, cô khẽ nói :

– Thế ư ? Em cứ ngó ... .

Anh lên tiếng ngăn :

– Anh nói thật, không dối em đâu:

Mi sung sướng khẽ rí nhỏ vào tai anh :

– Phúc Hạo ? Em yêu anh ...

Hạo nựng yêu vào chiếc cằm xinh xinh của cô, nói khỏá lấp:

– Ủ, anh cũng thế, anh yêu em.

Thốt xong câu nói ấy, Hạo đỡ đầu Mi trong vòng tay, dường như anh đã hiểu Hải Mi đã yêu anh thật sự rồi đó.

Anh không rõ được lòng mình có yêu Hải Mi không ? Hay đang dùng tình cảm nơi Mi để khuất lấp nỗi buồn riêng. Anh đã đi quá đà rồi ư .. Chợt một nụ cười vô nghĩa nở trên môi anh. Hạo khẽ buông rơi vòng tay trên bờ vai Hải Mi.

Phản ứng của Hạo khiến cho Mi không vui, cô nhìn anh vẻ mặt buồn buồn.

Một thoáng sau, cô ngẩng nhìn anh đăm đăm, rồi như nhận ra điều gì đó, cô nói :

– Phúc Hạo, dường như em quá ngốc nghếch khi nói tiếng yêu anh ?

Đôi mắt Hạo lại mở to, anh không biết phải nói gì với Mi cho thật đúng ý nghĩa trong lòng, anh ngập ngừng :

– Hải Mi ... Anh ...

Cô mím môi lắc đầu :

:

– Em hiểu rồi Hạo ạ ! Anh không thể nói lên sự gian dối chính con tim anh không cho phép.

Hạo im lặng cúi đầu đếm bước. Hải Mi nói đúng, thật may mắn là sự

việc xảy ra nhanh chóng, nhưng với Hạo, anh vẫn còn tỉnh táo dừng
đúng lúc như Mi nói.

Hạo cũng thâm công nhận sự kỳ diệu của cuộc tình vụng trộm, thâm
lén này, đã làm cho tinh thần anh được giải tỏa. Thế mà tại sao anh lại
không nghĩ đến cô như xưa ...

Hải Mi cảm thấy vẻ lạnh lùng, im lặng của Hạo, nên không muốn làm
phiền cho anh nữa. Thở dài, mắt cô buồn buồn khẽ nói :

– Anh đưa Hải Mi về nhà đi Phúc Hạo. Em muốn về.

– Anh nhìn Mi nghe lòng hồi hận :

– Mi đừng buồn. Thời gian rảnh anh sẽ đến thăm em vậy !

Mi không nói, ánh mắt thật buồn hướng về phía trước qua khuôn kiếng
xe.

Mi nghe lòng hồi hận, đã ngốc nghếch tỏ lời yêu anh trong vội vàng:
Trong khi lời nói yêu anh cô thốt ra từ miệng Hạo chỉ là giả dối. Chẳng
bao giờ anh quan tâm dành tình yêu chân thật cho Mi.

Hạo im lặng dõi theo suy nghĩ của mình bên tay lái ...

Hải Mi đưa tay xem đồng hồ. Cô thở ra, một ngày làm việc thật tẻ nhạt.

Hôm nay Mi có hẹn Phúc Hạo đón cô.

Mi nhận thấy những lần gặp gỡ giữa cô và Hạo thưa dần, khác hẳn với
lúc gặp nhau như trước.

Hiểu được điều đó Mi cũng tự kiểm chế lòng mình. Và cố quên đi, xem
như giữa hai người chẳng có việc gì xảy ra.

Mi quyết định gặp Hạo lần này cô sẽ gợi ý phải rời nơi đây đi xa xem
anh xử trí cách nào ? Có ngăn cấm hay im lặng như chẳng có gì quan
trọng đối với anh.

Như hôm nào Phúc Hạo đưa cô đến Đầm Sen khi dạo một vòng thành phố.

Mí nghiêng đầu vào băng nệm xe, Ánh mắt cô nhìn mông lung ra đường.

Liếc mắt nhìn cô, Hạo hỏi :

– Hải Mi. Hôm nay sao em buồn vậy hả ?

Mi xoay nhìn anh với ánh mắt vương buồn, cứ giấu nỗi đau xót, thản nhiên nói với Hạo :

– Không. Em chẳng có gì buồn cả Hạo ạ !

Đôi mắt anh nhú lại :

– Em đừng dối anh . Dường như trong tâm trí em đang dự tính điều gì đó, mà cô giấu không cho anh biết có đúng thế không ?

Mi bất ngờ thốt lên không kịp nghĩ :

– Sao anh biết. À mà không có gì ...

Hạo tròn mắt ngạc nhiên hỏi :

– Em đi đâu vậy Mi ? Tại sao em lại nói dối anh ?

Mím môi Mi khẽ đáp :

– Vâng. Mi sắp đi xa anh Hạo ạ.

Anh hỏi lại :

– Đi xa ? Mà đi đâu kia chứ ?

Khẽ chớp đôi hàng mi, cô trầm giọng :

– Mi đi Ban Mê Thuộc có việc riêng của em.

Anh thở dài :

– Đi Ban Mê Thuộc ? Em có người thân trên đó ư ?

Cô nhìn anh khẽ nói :

– Anh đừng hỏi Mi nhiều như thế. Em đi, là hẳn có công việc riêng của em ...

Phúc Hạo vẫn vô tình đã không hiểu rõ thâm ý của Mi, cô muốn xa lánh Hạo vĩnh viễn trong êm đẹp, để anh làm tròn bổn phận. Còn Hải Mi không phải mang tai tiếng gì khi cô và Trọng Thức đã ký vào đơn, còn đang trong thời kỳ ly thân chưa đưa đơn ra tòa. Ánh mắt Hạo chợt cau lại rồi giãn ra vẻ buồn buồn. Anh không thốt lên lời nào với Hải Mi trong cái bất ngờ như thế.

Anh chợt hỏi Mi sau phút phân vân :

– Bao giờ em đi ?

– Ngày mai.

– Anh sẽ đưa em ra bến xe !

Hải Mi nắm bàn tay Hạo siết nhẹ, cố nở nụ cười :

– Không cần đâu anh Hạo. Mi sẽ đi ...đi cùng Trọng Thức:... chồng em sẽ đưa em đi cùng anh ấy đến đó.

Hạo ngớ ngẩn, anh thở dài giọng rất nhỏ :

– Thế sao ? Thế ra ... anh không biết điều đó Mi ạ. Xin lỗi em vậy !

Cô bình thản nói :

– Không có gì anh phải xin lỗi Mi đâu anh Hạo. Anh có thể đến thăm Mi khi em trở lại thành phố. Anh và Mi có thể xem nhau như bạn được mà.

– Anh rất vui khi Mi luôn dành cho anh những thời gian quý báu.

Mi im lặng cố dần nén xúc động tràn ra mi mắt. .Cô thấy chán chường, người Mi mệt mỏi nên chỉ tiếp chuyện với anh qua những điều anh hỏi.

Hạo thấy Mi không vui, ánh mắt cô buồn buồn hiện rõ nét lo âu. Anh

lên tiếng :

– .Mi đi giữ gìn sức khỏe !

Cô nhẹ gật đầu :

– Cảm ơn sự lo lắng của anh dành cho Hải Mi.

Anh hỏi lại cô :

– Bao giờ thì em về lại thành phố ?

Trầm ngâm một lúc, Mi nói :

– Em không thể nói trước được Hạo ạ Anh thử dài buông lời :

– Chẳng lẽ anh và Mi không còn gặp nhau nữa ư ? Xa Mi, anh thấy buồn, anh như mất mát một cái gì đó và không có người để anh tâm sự nỗi buồn đau.

Mi cười buồn :

– Anh nên gọi Đông Hà về chăm sóc lo lắng cho anh ...

– Vâng ! Có lẽ phải vậy Mi ạ Nhìn anh cô khẽ nói :

– Cho Mi xuống đi anh Hạo. Đã đến nhà rồi.

Ngừng lại bên đường mở cửa xe cho Mi, anh chợt buông giọng nói :

– Chúc em ngủ ngon. Đi bình an.

Mi nhìn anh với ánh mắt vương buồn :

– Em cũng thế, chúc anh ngủ ngon.

Bà Tuấn nhìn Hà, lòng bà đau vô tận, không ngờ Phúc Hạo và Đông Hà không hạnh phúc lâu nay.

Hà đi xa để tránh gán gủ chồng chứ không phải đi tìm hiểu khảo sát chuyên môn thị trường để về quê nhà phụ giúp Hạo trong việc kinh doanh.

Bà lên tiếng hỏi con :

– Đông Hà ! Mẹ có nghe lắm về sự quyết định ly hôn với Hạo nơi con không ?

Cô nhìn mẹ nói :

– Đó là sự thật. Con không thể sống chung cùng Phúc Hạo nữa mẹ ạ.

Bà nhìn con dò xét :

– Có phải con không quên được Kiến Quốc không ?

Đôi mắt Hà buồn bã cúi nhìn xuống trong im lặng :

Bà lên tiếng khuyên con :

– Đông Hà ! Thật ra mẹ cũng có lỗi với con. Đã ép buộc con lấy Hạo, cũng vì lúc ấy ba con làm ăn thất bại, nợ nần ...

Rồi bà Tuấn lắc đầu thở dài trong hồi hận. Hà chợt nói :

– Con xin mẹ, đừng nhắc lại chuyện ấy nữa. Biết rằng ba mẹ gả con để giải quyết sự khó khăn lúc đó, nhưng cũng do con, không cứng rắn quyết định được tương lai của chính con thôi. Mẹ đừng trách cứ một ai hết !

– Con nên suy nghĩ kỹ Đông Hà ! Bao năm chung sống Hạo cũng tốt ...

Hà lắc đầu :

– Mẹ ạ, con không thể chung sống với Hạo được. Cảm ơn mẹ đã khuyên và an ủi con.

– Mẹ thấy Hạo đã hết mực thương yêu con, không một lời nào để ba mẹ buồn lòng. Tại sao con có ý định như vậy ? Hay nó đang dối con điều gì ?

Điều mẹ nói cũng có phần đúng.

Nhưng Hạo có dối con đó cũng không phải là lý do chlnh đáng để ly hôn ?

– Thế là lý do gì ?

Đông Hà thở dài :

– Con không yêu được Phúc Hạo !

Bà Tuấn khuyên :

– Đông Hà ! Hãy nghĩ đến ba mẹ, đừng nóng nổi về hành động của mình, ly hôn với Hạo con có gặp được một người tốt như Hạo sau này ?

Cô mím môi :

– Sống với người không yêu chẳng chút ý nghĩa nào đâu còn thêm ràng buộc nhau trong khốn khổ thôi mẹ ạ.

Bà nhìn con, tuyệt vọng :

– Con đã nhất định ? Hà ơi, con nên suy nghĩ lại đi con ạ !

– Có lẽ không cần suy nghĩ nữa, điều này con muốn nói cùng mẹ từ lâu, chỉ sợ ba mẹ buồn. Con không thể sống với người chồng mà con không có chút tình cảm nào.

Bà đau xót :

– Đông Hà ! Con đang làm đau khổ người đã hết lòng lo cho ba mẹ, và yêu con tha thiết.

Hà nhìn mẹ trong nỗi buồn sâu lắng :

– Rồi Hạo cũng sẽ quen. Hiện tại con cũng không gần bên Hạo. Chia tay rồi thời gian cũng giúp Hạo phai nhạt những đau buồn trong lòng. Cố nắm níu cả hai cũng không cảm thông để hiểu được nhau. Điều con mong muốn là chia tay, mẹ ạ !

Bà Tuấn khổ tâm vô cùng, cứ ngỡ cô đang hạnh phúc bao năm qua. Tại sao Hà lại bất hạnh như thế ? Có lẽ cũng chính lỗi do ông bà mà ra ?

Bà nhìn con van vỉ :

– Hà ! Nghĩ lại đi con. Hạo không đồng ý ký đơn ly hôn, tức nhiên nó còn yêu con chân thật !

Cô cười chua chát :

– Mẹ luôn cho Hạo tốt thế ư ? Mẹ làm rồi. Hạo cũng đang chung sống cùng người đàn bà khác.

Bà ngạc nhiên :

– Thật sao ? Con không ... Không nói gì với nó sao Hà ?

Cô cười buồn :

– Con không ghen, cũng không nói gì hết. Con chỉ mong Hạo trả lại tự do cho con. Càng sớm càng tốt.

Bà Tuấn ngăn cản :

– Đông Hà ! Đừng đại dốt nông nổi. Cũng do con vắng nhà Hạo mới sa ngã thế thôi.

Cô cười nhếch môi :

Con hiểu rõ việc làm của Hạo. Con biết chọn lối đi cho chính bản thân mình. Con không muốn ràng buộc với Hạo, hành động đó của Hạo cũng đã xem thường con. Chỉ là địa ngục trong căn nhà rộng lớn sống bên Hạo.

Cau đôi mày, bà Tuấn đành bất lực trước Hà :

– Đông Hà ! Con chỉ biết bắt lỗi Hạo, không nghĩ chính con đã làm Hạo rơi vào hụt hẫng ? Mẹ biết khuyên con thế nào đây Đông Hà ?

Cô chán nản nói :

– Con đã nói, thời gian rồi sẽ làm lành vết thương của Hạo. mẹ hiểu cho con.

Tiếng gót giày vang vang làm hai người nhìn lại, Bà Tuấn lên tiếng :

– Chí Thiện đó hả ?

Đặt chiếc cặp lên bàn, Chí Thiện nói :

– Vâng ? Con mới về.

Nhìn sang Hà, Thiện hỏi :

– Chị về nước khi nào ? Đến nay em mới gặp chị. Bạn công việc ở cơ quan em ít về nhà lắm.

Cô khẽ nói với em trai :

– Chị sang nhà thăm mẹ, mà chẳng gặp được em đây ! Sao ? Dạo này làm việc ra sao rồi ?

Thiện cười tươi :

– Em hả ? À ! Bây giờ em đã là trưởng phòng kế toán rồi chị ạ.

Hà siết tay em nói :

– Chị chúc mừng em Chí Thiện !

Thiện hỏi chị :

– Chị đến đây còn anh Hạo đâu không cùng đi ?

Cô trả lời khỏá lấp :

– Anh Hạo bận việc, chị đến thăm mẹ và em chỉ một mình thôi.

– Rồi nhìn em, cô khẽ cười :

– Định bao giờ cưới vợ vậy Chí Thiện ?

Thiện cười tươi :

– Vợ con gì chị ơi. Em chưa nghĩ đến việc ấy.

Hà nhắc nhở :

– Lớn rồi, em cần tìm một người bạn đời cho mình đi, Chí Thiện. Ba mẹ cùng đang chờ đợi em đó.

Thiện nhướng mắt :

– Em biết điều đó chị ạ. Nhưng hãy từ từ, thế nào cũng có ngày đó mà

...

Ngừng một thoáng Thiện trầm giọng hỏi tiếp :

– Anh Hạo vẫn khỏe hả chị ? Em cũng ít thấy ảnh đến đây !

Cô nhìn nơi khác đáp :

– Vâng ! Vẫn khỏe !

– Chị Hà ! Tại sao chị cứ mãi hờ hững bỏ mặc anh Hạo một mình như thế ?

– Vì công việc chị cần đi xa.

Thiện lắc đầu :

.

– Đó không là lý do chính đâu chị. Nên bỏ tất cả về lại bên anh Hạo.

Nếu không em e rằng hạnh phúc của anh chị sẽ không tốt đẹp.

Cô ngẩng nhìn em :

– Tại sao em khuyên chị câu ấy ?

Thiện cau đôi mày rồi khẽ giọng :

– Chị hai ! Lâu nay em biết được anh Hạo đã đi lại với một phụ nữ, họ thân mật như vợ chồng.

Hà nhếch môi cười :

– Điều đó dễ dàng cho chị và anh Hạo chia tay.

Thiện sưng sờ :

– Chị nói gì lạ vậy ? Chia tay là thế nào ?

Hà giơ tay ra dấu :

– Điều đó dễ hiểu, chị muốn ly hôn với Phúc Hạo.

Thiện chận lấy bờ môi thở ra :

– Chị thật là ngớ ngẩn. Tại sao lại ly hôn ? Chị là vợ có quyền ngăn cản anh Hạo điều đó mà.

Hà cao giọng :

– Chị không yêu anh Hạo!

Thiện thở dài :

– Em không thể hiểu được chị nghĩ gì mà nói lên câu ấy ? Chẳng lẽ vì điều đó chị bảo là không yêu anh Hạo ? Chị thật là nông nổi.

Thiện chợt đổi giọng khuyên Hà :

– Chị Hà. Có lẽ chị không vui khi bất ngờ nghe em nói ra điều ấy ?
Đừng hành động nóng vội, đổ vỡ hạnh phúc gia đình, có vui gì đâu chị ?

Hà chợt cúi nhìn xuống, cô hiểu mọi người đều muốn cô hạnh phúc bên Hạo.

Nhưng cô đã làm gia đình thất vọng. Có lẽ tất cả lỗi do cô, chính sự nông nổi thiếu suy nghĩ dẫn đến bước ngoặt đau buồn.

Hạnh phúc không tồn tại giữa cô và Hạo. Bằng lòng với hiện tại ư ?
phải chung sống với người cô không yêu ?

– Không. Hãy chấp nhận nỗi buồn không thể tránh khỏi. Con người có những iâm lỗi thất bại mới nhận ra, sự sáng suốt khi quyết định dứt khoát việc gì. Hà hiểu rõ lòng cô như thế !

Thiện chợt đứng lên :

– Em xin phép. Chị nên suy nghĩ lại, trước khi hành động một điều gì.

Bà Tuấn nhìn Hà :

– Đông Hà ! Con có nghe lời khuyên của em trai con không ?

– Vâng. Con nghe.

– Mẹ biết khuyên con thế nào đây ? Chỉ mong con nghĩ lại. Muốn cho con hạnh phúc bên Hạo, đó là niềm vui đối với mẹ.

Cô mím môi khẽ giọng:

– Vâng. Con hiểu.

Hà nhìn mẹ với ánh mắt buồn bã . Cô không biết phải làm sao phải nói gì đây giữa lời khuyên của mẹ và Thiện? Trong khi tình cảm trong cô không bao giờ hướng về Phúc Hạo, dù chỉ một chút trong lòng cô. Điều thươc vẫn cháy liên tục, nối tiếp nhau hết điều này đến điều khác. Hạo đưa mắt nhìn bức ảnh hai người chụp chung trong ngày cưới, vẫn hạnh phúc làm sao.

Còn hiện tại bây giờ ... Cay đắng xót xa buồn bã vô tận đối với Hạo. Trong lúc này anh rất cần có Hà bên anh.. Nhưng nó không được nữa rồi, Hạo thấy hụt hẫng, lòng anh đau buốt khi mắt anh nhìn rõ vợ mình cùng sánh bước bên người đàn ông khác đi từ quán nhỏ ra ngoài. Hạo nghe nghẹn nơi ngực, không nuốt trôi chén súp còn dở dang trước mặt.

Anh ngồi đó cô đơn một mình, còn Hà đang hạnh phúc với người đàn ông khác.

Bây giờ thì anh đã rõ, cô buộc anh chia tay để cô được tự do đi lại cùng người đàn ông đó.

Trong khi Hạo vẫn yêu cô, van xin cô nghĩ lại mà yêu anh. Nhưng Hạo đã không có được những gì người đàn ông kia đã có. Họ hạnh phúc hơn anh nhiều.

Đông Hà ! Em tàn nhẫn với tôi thế ư ! Anh không thể ngờ lại nhìn thấy em đang hơn hờ vui cười bên người khác, để lại lòng anh nỗi đau buốt

đắng cay.

Hạo phải nói sao với mẹ ? Khi đã hứa làm vừa lòng bà sinh cháu cho

bà ? Hà đã trút hết mọi khó khăn đau khổ chờ anh.

Giờ đây giữa Hạo và Hà ai là người gặp trái ngang khó giải bày cùng

bà Thịnh ?

Hạo thở dài buồn chán, anh lại. mỗi điều thuốc khác.

Tình yêu Hạo dành cho Đông Hà trọn vẹn, thế mà cô vẫn quay lưng

chối bỏ một cách hững hờ và lạnh lùng.

Đông Hà ! Giờ đây anh tự trách chính mình. Em không yêu anh, rằng

buộc em vào anh có được gì đây hử em ?

Sự tan vỡ này cũng dờ Hạo quá chủ quan; luôn chờ rằng sẽ cảm hóa

được tình với Hà ! Giờ đây Hạo hoàn toàn thất vọng thất vọng.

Định mệnh đã sắp đặt đưa đẩy cả hai phải chia tay nhau vĩnh viễn ư ?

Hạo đau khổ như không gượng nổi.

Dụi tắt điều thuốc, rời salon bước về phòng. Hạo nhẹ gõ cửa, giọng anh

thật âm vang lên :

– Đông Hà ! Mở cửa cho anh.

Nghe giọng nói của Hạo, Hà nhẹ bước khỏi giường ra mở cửa cho anh:

Hạo bước vào phòng thấy đồ đạc ngổn ngang trên giường. Xoáy mắt

nhìn vợ anh lên tiếng :

– Đông Hà ! Em định đi đâu nữa đây ?

Hà không trả lời chỉ cúi mặt tiếp tục công việc dở dang của mình.

Hạo buồn giọng :

– Hà! Sao em không trả lời anh ? Em hận anh lắm phải không ?

Giọng cô thật nhẹ nhàng :

– Anh Hạo ! Em muốn về bên mẹ một thời gian ...

Hạo lắc đầu không đồng ý.

– Không. Anh không đồng ý cho em đi, việc gì chúng mình cũng ngồi lại cùng nhau giải bày. Anh không muốn em về gây phiền ba mẹ. Em không có quyền ra đi khi chưa có sự đồng ý của anh.

Hà nhẹ cười, nhìn anh nói :

– Phúc Hạo ! Em chờ đợi sự đồng ý của anh đến bao giờ ? Về bên mẹ, anh không đồng ý là sao ?

– Anh nói với em rồi kia mà. Em đừng gây khó cho anh ...

Cô mím môi, một thoáng rồi hỏi anh vẻ khó chịu :

– Em hỏi thật, anh nghĩ thế nào cứ mãi buộc em sống bên anh ? Trong khi em không.. – Không yêu anh phải không Đông Hà ? Đông Hà, em đã làm cho anh điên mất ... điên mất rồi ...

Hà xoay nhìn anh không nói.

Nỗi buồn ngập lòng, Hạo cố dằn nén, anh dịu xuống bước lại phía giường ngồi xuống bên cô :

– Hà ? Em tàn nhẫn với anh lắm, em biết không ?

Giọng cô rất khẽ :

– Bây giờ đừng đổ lỗi cho ai hết Hạo ạ. Em cũng có nỗi khổ đau riêng; anh hiểu cho Hà.

Anh van vãn :

– Hà ! Em đừng đi đâu hết. Hãy ở lại đây anh cần có em bên anh ...

Cô nhìn Hạo nói :

– Cảm ơn anh. Hạo ơi, anh hãy dành tình cảm ấy cho người phụ nữ đang yêu anh, cần có anh.

Hạo lắc đầu phân bày :

– Chẳng có ai ngoài em hết, Đông Hà !

Cô cười buồn :

– Anh đừng dối em nữa Phúc Hạo. Em nghĩ là Hải Mi cũng đáng được anh yêu. Em biết cô ấy thật lòng yêu , anh ...

Hạo siết chặt vai vợ nói :

– Đông Hà. Hãy hiểu cho anh, người đàn ông nào không có giây phút sa ngã.

Mà nguyên nhân thì em biết đó ... Anh ...

Gỡ bàn tay anh trên vai, cô nói :

– Phúc Hạo. Đừng bao giờ nói với em ba tiếng ấy nữa, em là người vợ không trọn vẹn.

Hạo nói nhanh :

– Anh tha thứ tất cả cho em. Dù em có lỗi làm gì với anh.

– Hạo ạ ? Chúng ta nên chia tay. Em đã nói nhiều lần về việc này. Anh và em không hợp nhau. Anh cố chịu đựng, nhưng em thì không yêu anh, em chỉ làm khổ anh, dằn vặt trong ray rứt. Lần sau cùng, em nhất định ra đi để xa anh ...

Hạo kêu lên đau khổ :

– Đông Hà ! Em nói ...

Giọng cô chùng xuống, nhưng cô nói nhanh ngăn lời anh lại :

– Vâng ! Em nói ... lần cuối là giữa chúng ta nên ký đơn ly hôn.

Sự nhịn nhục dằn nén không còn được nữa, Hạo nắm mạnh nắm đấm xuống bàn. Anh chợt giận dữ nhìn thẳng cô hét to :

– Em im đi. Không cần em dạy khôn tôi. Tôi không bằng lòng chấp

nhận ly hôn. Em mãi mãi vẫn còn là vợ của tôi.

Cô nhìn anh chán nản :

– Cái gì cũng có điểm kết thúc, em không tranh cãi với anh. Mong sự suy nghĩ của anh đâu là đúng đâu là điều cần giải quyết êm đẹp ! Với em nên chia tay nhau là điều cần thiết !

Hạo ôm lấy đầu, đau đớn hét to :

– Im đi. Tôi bảo em im đi. Rõ chưa ?

Hà chùng lòng nhưng không thể làm gì khác hơn. Chỉ đứng nhìn Hạo trong im lặng.

Chương 8

Chia tay với Đông Hà cuộc sống của Hạo tuột dốc hẳn. Anh ít nói, trầm tư:

Dường như quanh anh chỉ còn lại công việc và nỗi buồn khép kín.

Bà Thịnh buồn vô cùng nhưng không thể nào ngăn cản được vợ chồng Hạo ly hôn. Hà ra đi khiến Hạo đã già đi thấy rõ.

Ngồi trước bàn làm việc. Hạo nhớ đến Hà, đến Hải Mi, từ dạo chia tay với Đông Hà. Hạo không biết Hà có hạnh phúc với người đàn ông ấy?

Với Hải Mi, như thế nào rồi? Dường như Hà đã hiểu được bản tính của Hạo.

Anh không yêu Hải Mi, chỉ xem đó là mối quan hệ bạn bè chuyện bình thường.

Hạo có nhắn tâm với cô ấy không ? Có lẽ Hải Mi không trách giận anh, dù sao vợ anh vẫn còn đó, anh đã có gia đình, có sự ràng buộc. Mi vẫn còn Trọng Thức chồng của cô.

Hạo lắc đầu thở dài, xua đi bao ý nghĩ trong đầu. Xuân đến Hạ đi, thời gian như thoi đưa thế mà vết thương lòng vẫn còn vương vấn chưa phai nhòa.

Hạo trở về thực tại khi tiếng gõ cửa phòng vang lên từ phía ngoài. Hạo nói vọng ra:

– Mời vào. Cửa không khóa.

Nhẹ đẩy cửa bước vào, ánh mắt cô gái nhìn Hạo đắm đắm vẻ dò xét.

Bất chợt cô giơ cao bàn tay tát thẳng vào má Phúc Hạo.

– Bốp!

Thật bất ngờ, Hạo ôm mặt ngó người nhìn cô gái vẻ đầy tức giận. Đôi mắt cô ánh lên nét ngạo mạn đáng ghét.

Cơn giận tràn đến ào ạt. Hạo không biết cô ta có chứng bệnh tâm thần hay không? Lại hành động táo tợn như thế?

Mắt Hạo đỏ hào quang, nhưng anh không hành động trả đũa mà chỉ gay gắt giọng:

– Cô làm gì thế hả? Sao ngang nhiên đến đây tát tai tôi?

Cô cười ngạo mạn, hét lên:

– Ông là đồ vô loại không một chút lương tâm, ông rõ không ?

Hạo không vừa, ánh mắt anh long lên – Đúng là một con điên. Ngang nhiên vào phòng chửi rửa tội. Xin lỗi cô nhé, mời cô ra khỏi đây cho.

Cô hừ giọng :

– Ông không cần đuổi tôi. Riêng tôi cũng không cần đến đây nói chuyện với kẻ vô lương tâm như ông. Tôi chỉ thương cho cô bạn gái đã ngốc nghếch yêu một người như ông, đến phải thiệt thân.

Hơi dịu giọng, Hạo ngạc nhiên :

– Cô nói gì tôi không hiểu. Cứ nói thẳng ra đi !

Giọng cô đầy phần uất ghen ngào :

– Hải Mi chết rồi ... Ông biết không ?

Hạo bật thốt :

– Cô nói sao ? Hải Mi đã ...

Một giọt lệ rơi ra khóe mắt cô gái :

– Vâng ! Hải Mi đã chết ... Bệnh dạ dày tái phát.

Hạo ôm lấy đầu đau xót :

– Cô ấy chết rồi ư ? Tôi không ngờ. Thật không ngờ. Cô là gì của Hải Mi ?

– Tôi là Bích Giao, bạn của Mi !

– Tin buồn quá bất ngờ đến với tôi Bích Giao ạ !

Cô ngậm ngùi nói cùng Hạo, vẻ trách móc :

– Hải Mi yêu anh, tôi đã biết từ lâu, tôi đã khuyên đủ điều nhưng Hải Mi chẳng nghe, luôn tin tưởng đặt tình yêu vào anh. Tôi đến đây báo tin buồn, nhưng không bắt buộc anh. Đi viếng hay không đó là tùy ở sự suy nghĩ của anh thôi.

Giọng nói đầy chất cay đắng của Giao làm anh khó xử. Anh khẽ nói :

– Vâng ! Tôi sẽ đi đến đó để đưa tiễn Hải Mi lần sau cùng.

Cô buồn giọng :

– Tôi không hiểu anh có gì quyến rũ nó, cho đến lúc nhắm mắt lìa trần
vẫn còn gọi mãi tên anh ...

Đôi mắt Hạo khép lại rồi mở ra hướng nhìn về phía xa xăm nào đó như
chờ đợi ai ...

Hạo cúi đầu xót xa :

– Tôi hiểu rồi cô ạ. Tôi đã sai lầm gây đau khổ buồn phiền cho Mi. Tôi
luôn tôn trọng Mi, không muốn cô ấy lỗi đạo khi biết Hải Mi chưa ly
hôn Trọng Thức.

Cô trách cứ :

– Tôi không ngờ Mi lại yêu anh tha thiết đến thế.

Hạo thật buồn nhớ lại chuyện cũ. Nó đã qua đi hơn một năm nay, giờ
bỗng sống lại trong anh như mới hôm qua ...

Hạo đang phân vân không hiểu có nên đến nơi đám tang của Hải Mi ?
Mưa lác đác bay bay, mưa cao nguyên sùt sùi nhẹ hạt, nó day dứt mang
nhiều nỗi nhớ cho kẻ cô đơn ...

Hạo lắc đầu cho những hạt mưa trên tóc chơi vơi hòa cùng cõi lòng
anh.

Nhưng hiện tại không thể nào không làm anh nhớ đến ...

Hà ơi ! Em đã ra đi bỏ lại cho anh nỗi đau tê buốt, phương trời xa em
có nhớ đến anh, dù trong giây phút ?

Hà ơi. Bây giờ anh không biết anh và em ai là người có lỗi ? Ai là
người đang đau khổ nhất ? Anh lang thang khắp cùng để tìm cho Hà
chút bình yên trong cuộc sống. Nhưng tất cả đã không bình yên đến

như anh mong muốn.

Rít một hơi thuốc Minh Thuận trầm trầm giọng nói với bạn :

– Phúc Hạo ! Hãy suy nghĩ chín chắn để tiếp bước quãng đường còn lại trong đời bạn. Nên làm lại từ đâu. Trước mắt bạn, đó cũng là bài học để bạn thay đổi cuộc sống. Đông Hà và Hải Mí không ai đem lại cho bạn niềm vui hạnh phúc nào cả, chỉ có những niềm đau day dứt trong lòng bạn thôi Hạo ạ.

Điều thuốc vẫn cháy trên môi Hạo, anh hút liên tục, đôi mắt buồn hướng về Thuận, người bạn cùng chí hướng cùng học chung ngày nào. Hạo đã làm cho ba mẹ buồn khổ, họ càng lo cho cuộc sống nổi trôi của Hạo.

Anh không ngờ sự sai lầm đã để lại nỗi ân hận trong lòng anh triền miên ...

Thuận tiếp lời :

– Phúc Hạo. Bạn đã quá nửa đời người, tuổi trẻ không còn quay trở lại, với bạn bây giờ cần phải làm những gì để cho hai bác niềm an ủi yên vui lúc tuổi già. Họ buồn vì bạn rất nhiều, lúc nào họ cũng xem bạn là niềm vui niềm an ủi duy nhất. Những đêm bạn say khướt vì men rượu,

bác gái đã khóc hết nước mắt, Bạn có nhìn thấy không ?

Nét mặt Hạo ưu buồn nhìn bạn, anh nhớ đến những hành động, lời nói tàn nhẫn của Hà dành cho anh mà đau buốt, Nhớ đến ngày đưa đám tang của Hải Mi, đối diện với sự thật về cái chết của Mi trong lòng anh thấm thía nỗi đau day dứt ...

Anh đã sai lầm, đã gây đau khổ cho cha mẹ, cho Hải Mi cho cả chính bản thân. Anh hiểu mình đã không đúng.

Lời khuyên của Thuần cũng là hồi chuông thức tỉnh lòng anh. Hạo đã mất tất cả, chính anh đã gây ra những đau khổ cho mình, để bây giờ hụt hẫng mất hết niềm tin trong cuộc sống.

Hạo nhìn Thuần, buồn giọng :

– Thuần ạ. Phải chi ngày ấy tôi đừng vội vã, biết suy nghĩ chín chắn nhìn thấy tình cảm nơi Đông Hà dành cho mình. Chính sự sai lầm đó đã đưa mình đến tình thế làm khổ cho Hải Mi, làm buồn lòng ba mẹ.

– Thuần ! Tôi vừa gặp Đông Hà cách đây mấy hôm.

Thuần nhìn Hạo như hiểu được sự việc. Thì ra Hạo đang buồn vì chuyện đó Thuần lên tiếng hỏi bạn :

– Bạn gặp Đông Hà cô ấy nói gì với bạn ?

Hạo buồn bã đáp :

– Đông Hà gửi thiệp hồng cho mình Thuần ạ.

Thuần nhìn bạn lòng chùng xuống vương buồn. Anh thở dài :

– Thôi Hạo ạ, có lẽ giữa bạn và Đông Hà không duyên nợ. Bạn hãy nên chúc mừng hạnh phúc cho Hà. Hà được như thế cũng là điều đáng chia vui cùng cô ấy Rồi khế siết vai bạn, an ủi :

– Còn Hạo, bạn phải làm lại cuộc đời. Chẳng lẽ sống lang thang trong tình cảnh nghiệt ngã này mãi sao ?

Hạo cắn môi, cúi đầu khổ sở :

– Minh Thuần ! Thật ra mình không biết phải sống sao trong lúc này ? Tất cả đều là sự vội vàng không cân nhắc kỹ của chính mình mà ra. Thuần nhìn Hạo. ánh mắt đau buồn thâm thiết của Hạo làm Thuần thấy xót thương vô cùng.

Hạo đau khổ dần vật không ít cũng vì mất Đông Hà, cô ấy đã sang

thuyền khác. Hải Mi đã chết đi, để lại niềm hối hận. Bây giờ Hạo thấy
hụt hẫng chẳng biết tính sao ...

Thuần nhìn bạn, thông cảm ...

– Đừng buồn đừng than thở nữa Phúc Hạo. Tôi tin rằng cuộc sống sắp
tới của bạn sẽ tốt đẹp hơn. Dù sao bên bạn vẫn còn hai bác và tôi.

Hạo miên cưỡng :

– Vâng. Mình hiểu Thuần ạ. Cảm ơn lòng tốt của bạn đối với tôi.

Nhìn nét mặt Hạo, Thuần biết anh nói thế an ủi mình với bớt nỗi buồn,
chứ thật ra Hạo đang bị cú sốc quá nặng nề .

Thuần không biết Hạo có vui đi nỗi đau hay sẽ dần sâu vào men rượu
đắng.

Để rồi, chẳng đi đến tốt đẹp như lời Thuần khuyên.

Công việc của Hạo ngày dồn dập nỗi đau buồn vẫn vây quanh anh, thời
gian nào để Hạo được yên ổn ? Anh cần có sự an ủi sẻ chia của bạn bè,
xã hội.

Thuần lên tiếng :

– Về phòng nghĩ Hạo ạ. Đà Lạt đêm nay sương rơi nhiều quá. Mình
cảm thấy lạnh vô cùng.

Hạo khô gật đầu :

– Đà Lạt đêm nay lạnh thật. Nhưng nó không nạnh giá bằng cõi lòng
của mình, Thuần ạ. Chiều bạn, chúng ta về vậy.

Phúc Hạo nhìn quanh những quan khách đến dự lễ cưới. Cô dâu lộng
lẫy trong áo cưới màu hồng.

Họ choàng tay đi bên nhau trông hạnh phúc vô cùng. Họ được bạn bè
người thân chúc tụng, trăm năm hạnh phúc.

Hạo ngồi đấy, hôm nay anh cũng đến đây dự lễ cưới của Đông Hà. Lễ cưới của người vợ anh yêu thương ngày nào.

Hà ơi, bây giờ em đã thật sự hạnh phúc bên người em yêu rồi đây ! Chỉ cay đắng xót xa cho anh phải chứng kiến cảnh hạnh phúc này.

Ánh mắt Hạo không rời đôi uyên ương trong ngày cưới ; Đông Hà nhìn Hạo đăm đăm, nỗi buồn vương trong ánh mắt Hạo cô cảm thấy thương cho Hạo, anh đau khổ vì cô như thế sao ?

Nỗi buồn lại tan nhanh, được xoa dịu bởi bàn tay ấm áp đang siết nhẹ bờ vai Hà.

Cô trở về thực tại trước sự âu yếm của Kiến Quốc. Cô đang hạnh phúc bên Quốc, anh là người tình đầu và vĩnh viễn sống bên cô bắt đầu từ hôm nay.

Hà lại hướng mắt về Kiến Quốc nở nụ cười sung sướng hạnh phúc, Bước bên Quốc đi đến từng bàn tiệc đáp lễ với bạn bè.

Cử chỉ âu yếm của Kiến Quốc đem đến cho Hà làm Hạo nhói đau nơi lồng ngực. Anh không muốn nhìn hai người để chứng kiến cảnh hạnh phúc đó.

Nhưng tại sao anh cứ mãi hướng mắt về phía họ.

Đông Hà bước đến bên Phúc Hạo, cô khẽ cất tiếng :

– Anh Hạo. Anh say quá rồi. Đừng nên uống nữa, anh nên về đi ...

Đôi mắt lơ lơ của Hạo chợt nhướng lên, anh nhạ giọng :

– Cám ơn Hà. Tôi không say đâu, tôi rất tỉnh táo, tôi còn biết ... hôm nay là đám cưới của Đông Hà - Kiến Quốc. Cô hạnh phúc đó chứ ! Tôi xin chúc ...

Chúc hai người hạnh phúc ... trăm năm ...

Hà khẽ giọng :

– Phúc Hạo. Anh say rồi, nên về đi ...

Đôi mắt Hạo khép lại rồi mở ra, anh đau khổ mệt mỏi, nói :

– Cô đừng đuổi tôi nữa mà. Tôi không làm gì xúc phạm cô đâu, tôi còn nhớ tôi là thằng phúc Hạo và đang làm gì kia mà ... .

Rồi miệng anh lại lảm nhảm :

– Chúc mừng ... xin chúc mừng cô dâu chú rể hạnh phúc trăm năm ...

Kiến Quốc từ bàn bên bước gần phía Đông Hà, họ nhìn nhau đăm đăm.

Hà lên tiếng nói với Quốc :

– Đây là phúc Hạo, anh đã biết. .

Kiến Quốc cười nhẹ gật đầu cùng Phúc Hạo :

– Anh biết ! Chào anh Hạo.

Hạo cười bắt tay Quốc :

– Cảm ơn !

Quốc lên tiếng với Hạo :

– Cảm ơn anh đến chia vui chúc mừng ngày cưới của chúng tôi.

Đông Hà xoay lưng bước đi theo Kiến Quốc. Cô nghe lòng buồn man mác, tội nghiệp cho Phúc Hạo vô cùng ...

Hà cũng cảm ơn Phúc Hạo, anh đã đồng ý ly hôn. Và trong tiệc cưới hôm nay, anh cũng giữ được bản chất của người đàn ông lịch sự tế nhị.

Đông Hà thầm mang ơn anh, cô ngả đầu vào ngực Quốc, nghe niềm hạnh phúc tràn đầy ! Kiến Quốc cũng hiểu được nỗi buồn của Hà, anh siết nhẹ cô trong vòng tay.

Hạo vừa uống vừa đưa mắt nhìn Hà, nét buồn hiện rõ trên gương mặt hốc hác của anh, trông thảm hại.

Đôi mắt Hạo vẫn một nét buồn không đổi, anh thấy hạt hăng xót đau
sau ngày dự lễ cưới của Hà.

Lỗi do ai ? Chỉ có trời mới hiểu thấu. Hạo buồn bã thở dài. Thuận đã bỏ
anh một mình đi chơi với Thúy Hằng, để mặc anh cô đơn nơi hoang
vắng.

Hạo ngồi bên tay lái nhìn thẳng phía trước hôm nay trời cao nguyên
lạnh ghê gớm, sương rơi nhiều, mù mờ cả con đường trước mặt. Thời
gian hôm nay sao trở nên dài vô tận.

Những buổi tối xa nhà, xa tất cả người thân, Hạo nghe buồn đứt ruột
não lòng.

Hạo cô đơn trên phố vắng với cái lạnh mùa đông. Bây giờ anh chẳng
biết đi đâu cho vui buồn.

Hạo đưa tay mở chiếc máy hát trong xe, bài ca đang dở buồn đứt ruột
vang lên bên tai anh ...

“Tình ngỡ đã quên đi, nhưng lòng mãi lạnh lùng, người ngỡ đã xa ta,
nhưng người vẫn quanh đây ... Hạo cứ cho xe chạy. Nhưng đầu óc anh
dường như không còn chủ định, không nhìn thấy được gì phía trước
mặt.

– Kết ... kết ...

Tiếng xe tăng gấp rít lên một tràn dài, nghe như cả óc. Nhưng không
còn kịp, cô gái đã té xuống đường ...

Gương mặt Hạo chợt tái đi, anh giật mình nhìn người bị nạn, mở cửa
xe, anh nhảy xuống, đỡ cô gái ngồi vào xe.

Bóng tối, và ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường hắt ra không đủ sáng
cho Hạo nhìn rõ mặt cô gái.

Anh chợt lên tiếng :

– Cô có sao không ? Thật tôi vô ý quá, đã không thấy cô qua đường ...

Vẫn im lặng cô gái không trả lời, có lẽ cô đang bị đau do vết thương
đau đó,.

mà cả hai người chưa nhận ra nhau Hạo đưa tay bật chiếc đèn nơi mui
xe ánh sáng tỏa ra, anh bật thốt :

– Bích Giao ! Cô đây sao ?

Con đau ê ẩm nơi bàn chân đã tan biến sau lời gọi của cô.

Bật ngồi ngay lại, cô mở mắt nhìn người đối diện :

– Thì ra là anh ? Tôi không ngờ ...

Hạo hỏi lại cô :

– Bích Giao có sao không ?

Cô lắc đầu, giọng lạnh lùng :

– Không sao. Tôi có thể về được. Anh mở cửa xe giùm tôi.

Cánh tay Giao rướm máu do trầy xước dưới mặt đường. Hạo chột nói :

– Không. Cô không thể về được, tay cô đang chảy máu kia.

Giao nhích ra gần cửa xe, cô lắc đầu :

– Đừng lo cho tôi. Ông hãy mở cửa xe giùm tôi đi.

Hạo vẫn một mực từ chối :

– Tôi đã bảo là cô không thể về được. Cô cứ ngồi yên, tôi sẽ băng lại
vết thương cho cô. Tôi biết mình gây ra tai nạn cho Giao không phải
nhẹ đâu đấy.

Giao nhìn Hạo rồi như nhớ đến Hải Mi, người bạn gái thân thương của
mình.

Cô chợt nhúu mày lại vẻ bức bối. Tại sao hấn lại đụng cô mà không

phải là người nào khác ?

Một lần cô tát tay Hạo, một lần sỉ nhục anh ở đám tang Hải Mi, và cả lần này cũng hội ngộ trong bất ngờ.

Hạo khẽ nói với cô :

– Cô có vẻ đau lắm phải không ? Hay là nằm xuống nệm xe đi, tôi cố gắng băng vết thương cho cô. Tôi có sẵn bông băng cả thuốc rửa vết thương. Tôi tin là sẽ làm việc ấy được, không gây đau đớn cho cô đâu.

Đồng ý nhé !

Cô ngẩng nhìn anh, bĩu môi và suy nghĩ. Con người của Hạo chai lì hay anh ta đang nói thành thật ? Có lẽ hẳn ta hành động như thế để cô cảm động mà tha thứ lỗi lầm cho anh ?

Hừ, những hạn đàn ông lòng dạ không tốt hay giở thói lừa gạt những cô gái nhẹ dạ của Phúc Hạo đáng được trừng trị đích đáng. Đừng hòng Hạo ạ, anh sẽ biết tay Bích Giao này. Tôi không nhượng bộ anh đâu. Đang cúi người tìm thuốc và bông băng trong cốp xe, Hạo xoay lại nói với cô :

– Cô ngồi yên nghe. Tôi băng vết thương cho cô.

Giao xoay người giấu đi cánh tay mang vết thương, cô nói nhanh :

– Không cần. Ông mở xe cho tôi về .Tôi sẽ lo cho tôi được.

Hạo nhìn cô đầy vẻ thất vọng :

– Bích Giao, cho dù cô có thù hận tôi cách mấy, thì cũng để tôi băng lại vết thương cho cô rồi hãy về. Tôi làm thế cũng chỉ để chuộc lại lỗi tôi gây ra tai nạn cho cô.

Giao hơi chùng lòng, đưa mắt nhìn anh do dự :

– Tôi. Tôi cảm ơn sự thành tâm của anh ? Tôi ...

Anh lắc đầu, thúc giục :

– Phiên lắm rồi Bích Giao, cô hãy để tôi băng bó vết thương, hay là ...
tôi đưa cô đến bệnh viện ?

Cô mím môi ngoảnh nhìn đi nơi khác không trả lời. Hạo khẽ ngồi xuống bên cô, nắm cánh tay bị thương của cô. Lần này cô không phản đối anh nữa, cô ngồi im lặng cho Hạo rửa vết thương băng bó cho cô.

Anh hỏi khẽ :

– Cô thấy sao ? Có đau lắm không ? Cô ở đâu tôi sẽ đưa cô về ?

Giao ngoảnh mặt, đi không nhìn anh. Là gì của tôi mà lo lắng nhiều thế chứ ?

Đừng hòng lung lạc được lòng tôi, ông Hạo ạ. Vết thương đau rát, tôi phải ngồi yên nhờ đến ông băng bó. Đừng hiểu lầm, tôi dễ yên như thế là tôi thích ông đấy ! Con người như ông không đáng làm thân với tôi đâu ...

Thấy không khí ngột ngạt, Phúc Hạo khởi giọng nói :

. Sao ? ý cô thế nào. Tôi đưa cô về được chứ ?

Khó chịu nhưng cô cũng thản nhiên nói :

– Cảm ơn. Bây giờ tôi đã khỏe. Tôi về đây Nói rồi Giao khẽ nhấc đôi chân lần mở cửa xe, xuống thật nhanh, nhưng bất chợt cô khuyu xuống, không gượng dậy nổi.

Hạo vội vàng bước xuống, đỡ cô ngồi lại xe, anh nói :

– Cô thấy chưa ? Tôi đã bảo là cô không thể về một mình.

Giao tỏ ra bức tức, tại sao cô lại thế này. Bàn chân cô nghe đau buốt khi bước đi ? Dường như nó đang sưng lên thì phải ? Nhưng cô cũng
lên tiếng đuổi anh :

– Anh cứ để mặc tôi. Anh về được rồi đó.

Hạo chột thở dài, thất vọng :

– Cô thù ghét tôi lắm phải không ? Nếu như tôi làm điều gì không vừa lòng cô, thành thật cho tôi xin lỗi đi Bích Giao ạ. Cô làm tôi khổ tâm quá.

Cô hơi chùng lòng trước lời nói của anh. Thật ra cô cũng muốn trò chuyện cùng anh, nhưng thành kiến đối với Hạo còn quá lớn về cái chết của Hải Mi.

Giao chột hướng mắt nhìn anh không nói gì.

Hạo nhìn cô hỏi lại :

– Thế nào ? Bích Giao chớ phép tôi đưa về chứ ?

Giao ra chiều suy nghĩ rồi nói :

– Anh theo địa chỉ trong giấy này, tôi về nơi đó, phiền anh vậy !

Hạo mỉm cười sau lời nói của cô, cô ta bực mình với anh lắm đây. Người cô cũng dễ mến, nhưng có tính ngang bướng khó gần. Có lẽ quá đau bởi tai nạn đưa đến, nên cô mới buộc lòng để anh đưa về nhà. Hạo nhìn thẳng phía trước cho xe chạy ,anh chột hỏi cô – Trong người cô có sao không ?

Cô lắc đầu :

– Tôi không sao cả.

Họ im lặng cho đến lúc. Hạo đưa Giao đến nhà trọ.

Bích Giao giật mình tỉnh giấc, đưa mắt nhìn đồng hồ đã bảy giờ. Thế là đã trễ chuyến xe tài nhất về thành phố.

Nét mệt mỏi trên gương mặt cô hiện rõ, cô ngồi dậy nghe đau buốt nơi chân.

Bây giờ cô mới nhận rõ bàn chân đã bầm xanh lên, dường như hôm qua do trượt ngã xuống đường. Thế này thì đành phải ở lại đây rồi. . .

Hạo cũng vừa đến phòng trọ tìm Giao, cô chủ phòng trọ trả lời câu hỏi của Hạo :

– Thưa ông, tôi chưa thấy chị ấy xuống đây ạ.

Hạo nhìn cô ta với ánh mắt lo ngại, rồi khẽ giọng nói :

– Xín phép cô cho tôi gặp cô ấy !

Cô chủ nhẹ gật đầu :

– Vâng ! . . .

Hạo vội vàng bước nhanh về phòng Bích Giao, anh gõ cửa cất tiếng gọi :

– Bích Giao ? Cô sao rồi ?

Nghe tiếng của Phúc Hạo vọng vào, Giao ngồi một góc không lên tiếng trả – !

Anh lại gọi vọng vào dồn dập :

– Bích Giao. Mở cửa cho tôi đi.

Cà nhắc chiếc chân đau đi đến cửa cô mở chốt, rồi nói :

– Vào đi Đấy cửa Hạo bước vào hỏi dồn :

– Đêm qua cô có ngủ được không ?

Giao đáp khẽ :

– Người tôi ê ẩm vì vết thương, cũng may nhờ có thuốc anh mua nên tôi ngủ ngon giấc.

– Bây giờ cô định đi đâu không ?

– Tôi định về thành phố, nhưng đã trễ chuyến xe. Đành chờ. Anh ngồi đi.

Hạo ngồi xuống đũa mắt nhìn cô .

– Tôi thật có lỗi, tôi qua tôi không cố ý gây thương tích cho cô. Bây giờ cô có muốn về lại thành phố, tôi sẽ đưa cô về ?

Cô cười khỏá lấp, tại sao cô luôn ghét con người như anh, mà phải đối diện cùng anh mãi như thế ?

Giao không muốn anh thương hại cô trong lúc này, nên cô lên tiếng :

– Cám ơn anh. Tôi sẽ tự lo về chuyến xe sau vậy ! Nếu anh có việc cứ làm đi.

Hạo nhìn cô âu lo :

– Bích Giao. Cô nói thế để tôi yên lòng chứ thật ra tôi biết cô không được khỏe !

Cô chối quanh :

– Không ! Tôi không sao đâu. Tôi vẫn khỏe đây chứ ?

– Cô đừng dối tôi nữa Bích Giao ạ.

Tôi đến đây có ý là đưa cô đến bác sĩ, tôi biết chân cô không đi được ! phải thế không ?

Giao nhìn anh ngạc nhiên, cô bật thốt :

– Anh Hạo. Tôi ...

Anh khoa tay :

– Cô định bảo là chẳng có gì phải không ? Tôi định đưa cô đi lúc tối kia nhưng thấy cô không mấy thiện cảm với tôi nên đành thôi. Nào bây giờ cô có thể cho tôi xem vết thương thế nào ?

Không đợi sự đồng ý của Giao, anh chột ngồi xuống nắm bàn chân cô lên xem xét ? Anh kêu lên :

– Không xong rồi. Thế này là lâu lắm mới đi lại được. Nên nghe tôi

Bích Giao.

Giao cũng đưa mắt nhìn bàn chân mình. Hạo nói cũng đúng, nếu không trị sớm sẽ khó đi lại mau chóng.

Thấy Giao ngồi yên không nói, anh ngẩng lên khẽ giọng :

– Cô hãy đi tiêm ngừa. Xem vậy chứ nguy hiểm lắm đấy !

Giao thoáng xúc động sau câu nói lo lắng của anh, cô từ chối :

– Tôi biết chỗ đau ấy. Anh cứ đi đi Phúc Hạo, tôi sẽ đi một mình cũng được mà ...

Bất chợt Hạo siết nhẹ bờ vai cô, giọng anh van vỉ ?

– Sửa soạn đi Bích Giao. Tôi đưa cô đi tiêm ngừa, sửa lại chân cho cô.

Đừng xem thường vết thương không tốt đấy Tôi sẽ không yên tâm vì tôi là người gây thương tích cho cô.

Giao ngần ngại, im lặng lo nghĩ. Nếu không đi cùng Hạo, ai sẽ đưa cô đi bây giờ ? Giữa thành phố xa lạ cô chỉ đến đây công tác rồi về. Trường hợp chẳng đáng đừng buộc Giao phải gật đầu đồng ý thế nhưng trong tâm cô không hề muốn.

Giao lên tiếng :

– Vâng ! Anh chờ tôi thu xếp đã. Tôi sẽ đi cùng anh.

Anh cười nhẹ :

– Vâng ! Tôi đưa cô đi.

Chiếc xe rời khỏi phòng trọ, Giao khẽ lên tiếng với anh :

– Tôi thành thật cảm ơn anh đã giúp tôi lúc này.

– Việc đó là trách nhiệm của tôi. Cô đừng bận lòng đến thế mà cô không trách tôi là tốt rồi.

Giao mím môi đáp khẽ :

– Tôi hiểu ... Anh Đừng bận khoăn nữa.

Nhìn cô một thoáng, anh hỏi :

– Giao có thường đến thăm Hải Mi ?

Cô cúi mặt giọng buồn ngủi :

– Cũng ít lắm anh ạ !

Rồi giọng cô trở nên hờn trách :

– Mà dường như Giao thấy ít ai còn nhớ đến người đã vĩnh viễn nằm xuống đâu anh.

Hạo thở dài, ánh mắt anh thật buồn, hướng về phía trước :

– Giao đang trách tôi phải không ?

Cô lắc đầu :

– Không. Tôi không trách ai cả, đó là sự thật mà chính anh cũng nghĩ như tôi thôi.

Hạo buông lời :

– Giao ạ. Người đi rồi đã yên ổn. Đau khổ cho người còn sống trên cõi đời này ! Giao nghĩ tôi nói có đúng không ? Dù sao cái chết của Hải Mi cũng làm tôi hụt hẫng? và nhìn lại chính bản thân mình để sửa đổi sai lầm đó. Tôi buồn là đã gây ấn tượng không tốt cho Giao khi lần đầu tiên tôi và cô gặp nhau ở công ty của tôi Giao cúi mặt, nhỏ giọng :

– Tôi xin lỗi anh về việc hôm đó !Thật ra thì lúc đó tôi thù anh vô cùng

...

Giọng Hạo chùng xuống :

– Tôi hiểu ... Tôi tự hứa với lòng mình là sẽ chẳng bao giờ gây ra điều gì nữa để chuộc lỗi của tôi.

Bất chợt cô nhăn mặt, cô rên ên nho nhỏ :

– Ui da. Đau quá ...

Hạo nhìn cô, cười mỉm :

– Giao thấy chưa tôi nói đâu có sai phải không ? Vết thương đã làm cô đau nhức rồi đây ? Đừng cử động nữa ...

Hạo không nói gì thêm cho xe chạy thẳng đến phòng mạch bác sĩ..
Nhân bước vội theo Giao đang rời khỏi cổng công ty, anh lên tiếng gọi

:

– Bích Giao !

Nhìn thấy Nhân cô hỏi :

– Có gì không anh Nhân ?

Ánh mắt Nhân nhìn cô tha thiết :

– Anh muốn nói chuyện với Giao một chút được không ?

Khẽ chớp mắt, cô đáp :

– Vâng ! Giao nghe, anh nói đi.

Giọng anh chột buồn, nói một hơi :

– Bích Giao ! Em nghĩ thế nào về anh ? Anh cần câu trả lời của em,
Giao ạ !

Em cứ sống mãi thế này ư ? Năm năm trôi qua, em tôn thờ nhớ thương

Đình Quang cũng quá đủ. Em phải nghĩ đến em chứ, Bích Giao ?

Cô im lặng , không đáp, ánh mắt ấy gợn lên chút nỗi buồn sâu lắng, cô hướng về khoảng không vô định. Xa xa trước mắt cô hiện ra cả một
khung trời kỷ niệm ngày xưa ...

Cô và Quang có cả mối tình đẹp, lãng mạn không khác gì những mối
tình đẹp trong kịch trường. Nhưng tất cả những gì toàn mỹ dường như
không được tôn tại và được thượng đế ban phát cho. Nó đã trở thành bi

kịch phủ chụp xuống đầu Giao khi Đình Quang đã lìa xa cô vĩnh viễn.

Khi ấy, không biết Giao đã khóc bao lâu và bao nhiêu là nước mắt.
Ngất lịm bên xe tang đưa anh đến nghĩa trang, cô cũng không còn nhớ
nữa ...

Bây giờ trước Nhân, nhịp đập con tim dường như cô chỉ dành cho
Quang. Cô không còn thấy rung động trước tình yêu của Nhân dành
cho cô.

Nhận nhìn vào mắt Giao như dò xét, anh chợt nắm bàn tay cô nói :

– Bích Giao ! Sao em không nói ?

Cô giật mình, bừng tỉnh nói khỏá lắp :

– Ồ, không ! Em ... em không biết nói gì để anh hiểu Nhân ạ !

Nhân trầm giọng :

– Có lẽ em chẳng chút may mắn nào nghĩ đến anh phải không Giao ?

Đôi mắt cô chợt hướng nhìn anh :

– Anh Nhân. Xin anh đừng bao giờ hỏi Giao điều ấy nữa, thật ra Giao
không còn muốn gì nữa hết. Dường như em không còn rung động trước
một tình cảm nào khác, ngoài Quang.

Anh cười buồn :

– Bích Giao, em tự dối mình chứ không dối được anh đâu. Anh biết
hiện tại em đang yêu ... .

Cô tròn mắt hỏi :

– Yêu ai ? Anh nói gì, Giao thật không rõ ?

Nhân nén tiếng thở dài :

– Em yêu Phúc Hạo, đúng không ? Giao ơi bây giờ anh mới biết mình
thua thiệt hơn người nên em không đáp lại tình cảm của anh !

Cô lắc đầu ?

– Anh làm rồi Nhân ạ ! Hạo chỉ là người ơn của Giao thôi. Anh ấy đã cứu Giao trong một tai nạn.

Đôi mắt Nhân hướng nhìn cô cười buồn :

– Cứu Giao trong một tai nạn ? Hay chính Hạo đã gây tai nạn ấy cho Giao .Anh hiểu, anh biết mình đã sai lầm khi đặt tình yêu không đúng chỗ.

Cô khẽ giọng an ủi :

– Anh Nhân ! Hãy hiểu cho Giao, không hòa hợp cùng nhau có đến với nhau chỉ vương mang thêm đau khổ. Như thế cũng chẳng vui vẻ gì đâu anh.

Nhân buông thõng đôi tay, bước lặng lẽ :

Giao lại nói tiếp những suy nghĩ của mình :

– Anh Nhân à. Người tốt như anh Giao nghĩ là sẽ hưởng được hạnh phúc , Biết đâu anh gặp được cô gái nào khác vẹn toàn yêu anh thật nhiều thì sao ?

– Đó chỉ là niềm an ủi Giao ban phát cho anh thôi .Thật ra anh không biết được ngày mai thế nào nữa Giao ạ.

Anh thở dài buồn chán, đôi mắt nhìn Giao trong nỗi thất vọng hụt hẫng:

– Cuộc đời anh buồn nhiều lắm Giao ạ. Có thể nói nỗi buồn tiếp nối chẳng có được mấy ngày vui. , Khi gặp Giao anh cứ ngỡ sẽ lấp được nỗi đau khoảng trống trong đời anh và lòng Giao cũng vui đi phần nào.

Nhưng anh đã thất vọng.

Người anh đặt hết tình thương yêu lại không thương tưởng đến anh.

Giao mím môi khẽ thốt :

– Hãy quên đi tình cảm ấy. Hãy xem Giao như đứa em gái được rồi
Nhân ạ.

Giao không xứng đáng để anh yêu, Giao không tốt như anh nghĩ.

– Anh nghĩ, chỉ có anh mới không xứng đáng, khi đã nói lên tiếng lòng
mình thôi Giao.

Cô chối cãi :

– Giao không bao giờ có ý nghĩ như anh Nhân vừa nói, mà Giao chỉ nói
thật chính lòng mình thôi.

Nhân thình lặng thở dài tự buồn cho thân phận, sao cuộc đời anh cứ
mãi rơi vào bất hạnh trong tình yêu.

Ánh mắt Nhân buồn vô tâm khi nhớ đến Giao và Hạo lưu luyến bên
nhau trước lúc chia tay.

Cay đắng xót xa đang âm ỉ gay nên bão tố trong tim Nhân. Anh muốn
làm bất cứ điều gì đó để được Giao yêu anh. Nhưng bây giờ Nhân lắc
đầu thở dài mệt mỏi ... Nhân ơi, hãy an phận theo hiện tại của mày đi,
Giao không bao giờ yêu lấy mày, một thằng đàn ông tay trắng ...

Chương 9

Bà Thịnh nhìn con trai khẽ cất tiếng hỏi :

- Phúc Hạo ! Con thấy Dạ Thảo thế nào ? Nó có được không con, có hợp với con không vậy ?

Hạo thở dài, tay chặn lấy bờ môi, nhìn mẹ. Một thoáng, anh khẽ giọng nói :

- Thưa mẹ, chia tay với Đông Hà con vẫn chưa ổn định được tinh thần,xin mẹ cho con một thời gian nữa con sẽ lập gia đình làm vừa lòng mẹ.

Bà Thịnh nghiêm giọng chậm rãi nói :

- Mẹ không cấm con tìm người hợp ý. Một lần tan vớ đó cũng là bài học con đáng nên nhớ. Thật ra mẹ thấy Dạ Thảo đẹp nét hiên dịu nên mẹ chỉ gợi ý cùng con vậy thôi. Con ưng hay không thì tùy ở con, Hạo ạ.

Anh siết nhẹ tay mẹ :

- Con hiểu, mẹ chỉ sợ con đau khổ phải không ? Con cảm ơn mẹ, con có lỗi để mẹ lo cho con nhiều như thế.

Bà Thịnh nhìn con nói :

- Mẹ chỉ muốn nhìn thấy con hạnh phúc bên vợ con, đó là điều duy nhất mẹ muốn nhìn thấy trước khi mẹ nhắm mắt, Hạo ạ.

Anh khẽ đầu gật :

- Vâng. Con hiểu.

Bà lại hỏi anh :

- Bao giờ thì con trở lại Đà Lạt lo cho chi nhánh trên đó ? Vắng mặt con, khách hàng cứ gọi điện tìm mãi không thôi Anh cười, giọng trầm trầm suy tính :

– Có lẽ ba hôm nữa mẹ ạ. Con phải ở lại giải quyết một số vấn đề ở công ty – Ngày lễ con cũng không nghỉ được sao ?

Anh cười nói với mẹ :

– Con muốn sắp xếp xong công việc. Đâu ai cấm con nghỉ hay không nghỉ đâu mẹ ?

– Thôi. Vào tắm đi rồi xuống dùng cơm với mẹ ....

Bà Phúc Thịnh đi rồi Hạo vẫn còn thù người ra ghế. Anh thấy thương mẹ vô cùng, suốt một đời chỉ biết lo cho chồng cho con, quên cả tuổi đời của bà trôi qua trong lặng lẽ.

Tiếng người giúp việc nhà vang lên nói với Hạo :

– Cậu Hạo ! Có khách tìm cậu.

Anh xoay nhìn bà ngân ngơ :

– À, à. Vú nói gì vậy ?

Bà nở nụ cười lặp lại :

– Cậu có khách tìm đấy !

Anh cười nhẹ gật đầu :

– Thế à ? Mời họ vào vú nhé.

Minh Thuận bước vào phòng khách, khẽ lên tiếng hỏi :

– Đang làm gì đó ông bạn ?

Hạo nở nụ cười nhìn bạn :

– Thuận đó hả ? Mình chẳng làm gì cả Ngồi đi.

– Xem ra mày đang nghĩ điều gì ?

– Mày đoán không sai, tao vừa nói chuyện với mẹ tao.

– Việc gì nữa vậy ông bạn ?

Hạo gãi gãi đầu :

– Thì chuyện cưới vợ, lập gia đình lần thứ hai. Mà lần này mẹ tao để ý đến Dạ Thảo nào đó. Bảo là cô ta giỏi, hiền dịu gì gì đó, đủ mọi thứ trên đời ...

Thuần hỏi nhanh :

– Rồi mà trả lời sao với bác ?

Nheo mắt, Hạo nhìn bạn cười :

– Thì tìm mọi lý do để trì hoãn thời gian, biết sao bây giờ ? Mà cũng khổ là thế này, mẹ tao bảo không ưng thuận Dạ Thảo thì cũng phải chọn lựa nàng khác hợp ý để cưới ! Thế mới là rắc rối cho tao đây.

Thuần cười khì :

– Thế có gì mà khổ ông bạn ? Tao thấy cô gì đó của mà hôm đưng xe ở Đà Lạt, cũng được lắm đấy Hạo.

Hạo cười nói :

– Chỉ thăm dò chứ chưa dám ngỏ đâu ông bạn ạ.

– Mà thật là tệ ....

– Mà ngoài cuộc thì nói hay lắm Thuần ạ, còn tao thì chịu thua ! Mà này, mà tính giúp tao cách nào đi.

Thuần liếc mắt qua bạn :

– Mà làm như còn ngây thơ lắm vậy ? Thật tức cười phải hót tao Hạo cười khì khì – Mà là bạn thân thì tao hỏi mà chứ biết hỏi ai đây ?

Thuần nheo mắt nói :

– Viết thư tỏ tình đó là điều hay nhất đấy ông bạn. Nhờ vào trang giấy tình cảm dễ dàng nói ra hơn ...

Giọng Hạo trầm trầm :

– Tao chỉ ngại ...

– Ngại là nàng không đáp lại tình cảm của mày thôi.

– Đó là điều tao đang lo ngại.

Siết nhẹ vai bạn, Thuần nói :

– Tao nghĩ là tình trong như đã mặt ngoài còn ế thôi Hạo suy tư chỗi
cầm :

– !

Thuần vỗ vai bạn nói tiếp :

– Đây, mày nên quyết định đi nhé.

Hạo nhìn bạn, hỏi khác đi :

– Thứ hai mày có rảnh không ?

– Có gì không Hạo ?

Mỗi điều thuốc, Hạo nói :

– Mày đi Đà Lạt cùng tao một chuyến.

Thuần kêu lên :

– Thế hả ? Tao đến đây cũng định rủ mày đi Đà Lạt nữa đây – Vậy thì
sửa soạn đi nhé. Hôm đó đi sớm đấy Thuần.

Thuần lại trêu bạn :

– Rủ em đi luôn sẵn tiện bày tỏ lòng của mày luôn.

Hạo lắc đầu :

– Thôi ông bạn, cần phải suy nghĩ một tháng khi quyết gặp cô ấy.

Thuần rùn vai :

– Nhiều thế sao ? Tao chịu ...

Rồi Thuần đứng lên nói với Hạo :

– Tao về còn ghé nhà Cẩm Hà bàn vài việc quan trọng.

Hạo hỏi Thuần :

– Bao giờ hai người làm lễ cưới ?

Thuần nhẹ cười nheo mắt :

– Mười chín tháng mười hai. Cưới xong ăn Tết.

– Chúc mừng.

– Tao về nghe.

Hạo nhìn theo bạn nở nụ cười vui, Thuần thật là diễm phúc, có sẵn một sản nghiệp, có cả tình yêu của Cẩm Hà, họ thật hạnh phúc.

Sài Gòn đêm ...

Bích Giao thân mến, Lần đầu tiên anh viết thư cho Giao, anh rất ngại ngại, từ lâu đã có những điều anh muốn tỏ bày cùng Giao, nhưng rồi anh không thể nói ra được. Có phải chăng anh còn đắn đo khi nói lên những điều anh cần phải nói cùng Giao.

Giao em, những đêm buồn cô đơn vắng lặng, anh thấy nhớ em da diết.

Phải chăng tim anh đã bắt đầu rung động trước những kỷ niệm khó quên mà Giao đem đến cho anh, dù chỉ là giây phút ngắn ngủi.

... Giao ơi, anh nhớ mãi cái tát tai, trả thù của em thay cho Hải Mi, nhớ mãi dáng nhỏ nhắn của em qua đường anh đụng phải, gây thương tích đau đớn cho em. Có lẽ những hình ảnh ấy của em đã in đậm nét trong tim anh.

Bích Giao, anh muốn viết thư cho em thật nhiều trong trạng thái này, nhưng anh chưa dám nói hết những gì muốn nói. Anh nói thế chắc rằng em đã hiểu được lòng anh ?

Bích Giao, anh hẹn em nơi chốn cũ mình thường gặp, anh mong rằng em sẽ đến và dành nể cho anh một niềm tin yêu hy vọng ... Được không em ? Anh vẫn chờ em nơi mình đã thường đến ... Anh vẫn chờ

cho dù em không đến ...

Anh chúc em ngon giấc.

Phúc Hạo.

Xếp lá thư lại Giao ngồi thờ ra ghế nhớ lại từng cử chỉ, lời nói của Hạo. cả những lời lẽ trong thư, cho dù anh không nói thẳng ra sự thật, Giao cũng đủ hiểu anh đã yêu cô từ lâu nay.

Có nhìn lên trần chung cư, buông tiếng thở dài ...

Thấm thoát mà đã hơn hai năm trôi qua, chứng kiến đám tang của bạn rồi đến người bạn gái thân thương. Rồi nhiều chuyện buồn vui đưa đến cho Giao bên cạnh Phúc Hạo.

Cô chợt nghe lòng rung động với trang thư Phúc Hạo viết cho cô. Anh bảo rằng không thể quên cô sau tai nạn đụng xe.

Hạo đã phải đưa cô vào bệnh viện lo cho cô từng viên thuốc, ly nước, cho đến khi cô đi lại được. .

Hạo còn bảo rằng nhớ cô da diết. Tình yêu nơi Hạo đang dần đến với Giao trong êm đềm. Bây giờ cô nhận ra và thấy rằng sau tai nạn ấy cô càng nghĩ đến Hạo nhiều hơn.

Cảm giác khác lạ trong ánh mắt sâu thẳm nơi Hạo không làm cho cô quên được, anh luôn nhìn cô đắm đắm làm sao ấy !

Tiếng dếp lết trên nền gạch mỗi lúc một gần. Giao biết ngay nhờ bạn Bích Đào đã về đến.

Hướng mắt ra cửa đã thấy Đào, Giao lên tiếng hỏi :

– Nhỏ về đó hả Đào ?

Thuận tay khép cửa lại, Đào nói:

– Vâng ! Mới về ? Nhỏ đang làm đó hả ?

Giao chưa trả lời, thì Đào chợt hỏi khẽ :

– Nhỏ đang có khách ư ?

Giao ngạc nhiên :

– Khách nào ? Sao nhỏ biết có khách?

– Xi nhẹ ngón tay vào má Giao, cô rí nhỏ :

– Này nhé, gian mà không ngoa., Thế cái gạt tàn thuốc trên bàn còn bay
khói là gì ?

Giao chớp nhẹ mắt, chím chím cười :

– À.. thì ... thì có, mà khách của nhỏ đây Đào lém lỉnh hỏi tiếp, không
chú ý lời Giao nói :

– Phúc Hạo hả ? Hạnh phúc quá ta ơi, chúc mừng nhỏ vả nhẹ vào vai
bạn, Giao gắt nhỏ :

– Làm gì mà ùm lên thế ? Không sợ hai bên họ cười cho !Anh Chiến
của mày đó.

Chống tay vào chiếc dây nịch, Đào cười tươi :

Chẳng gì phải sợ mà đây chơ ta.Bích Đào mày còn mong đến ngày ăn
lễ cưới nữa là khác.

Giao gắt nhẹ :

– Trời ơi ! Nhỏ nói gì bậy bạ vậy ? Không sợ anh Hạo cười cho, lúc đó
có nước chết chơ rồi.

Đào bĩu môi :

– Này, đừng có nói đại. Tình cảm lay lắt anh Hạo dành cho nhỏ ta đã
biết lâu rồi.

Giao ngó ngẩn :

– O hay ... hôm nay ai đánh mà khai lung tung ra thế .. Biết là thế nào ?

Đào háy mắt trêu ghẹo :

– Nghe đây, em yêu ơi ! Anh yêu làm sao ánh mắt em đăm đăm nhìn anh ...Để đêm về anh không hề chớp mắt. Nhớ em đến điên cuồng vì cặp mắt long lanh quyến rũ của em.

Giao đấm mạnh vào vai Đào hét lên :

– Đồ quỷ chẳng thèm nói với nhỏ nữa. Ghét ghê.

Đào uốn người chun môi :

– Đừng giận ta nhỏ ạ. Biết nhỏ đang có tin vui nên ta mới chia sẻ, không cho nữa sao hả ?

– Giao liếc bạn thật sắc :

– Muốn gì nữa đây. Có gì mà tin vui tin buồn ?

Cúi khom người Đào nhận bì thư nằm dưới nền gạch, cô đưa lên đọc vội :

– Gửi :

phúc Hạo ! Nhận:

Bích Giao.Cái này là gì đây ? Không phải là tin vui ư ? Rõ rồi nhé !

Giao then cả mặt, cô trờ tới bên Đào giật lấy bì thư lại miệng lau bầu :

– Nhỏ này ... Kỳ ghê ... Trả đây Đào lại nheo mắt :

– Hết chối cãi nhé ! Thư đâu cho nhỏ nầy xem với chứ !

Giao bữu môi dài giọng :

– Còn lâu nhỏ ạ.

Đào cười :

– Thôi. Ta biết rồi, chắc là anh Hạo viết thư mùi lăm nên nhỏ chẳng dám cho Đào xem chứ gì ?

– Nhỏ nên nhớ, xem thư của người khác là bất lịch sự đúng không ?

Đào cười mà chẳng có ý giận bạn :

– Đành vậy ! Nhưng ta thì lại thích như thế !

Giao cười nói khỏá lấp cho qua :

– Thế này nhé, ta sẽ đưa cho nhỏ xem, với một điều kiện.

Đào nhướn mắt hỏi :

– Điều kiện gì ?

– Mà nhỏ có đồng ý không ?

Đào gật gù :

– Được ta đồng ý ? Thế nào, đưa đây ta xem.

Giao khoa tay :

– Chưa vội, nhỏ nghe điều kiện ta nói đây ! Bao giờ anh của nhỏ gửi thư cho nhỏ, lúc ấy ta và nhỏ trao đổi mà xem. Nhỏ đồng ý, không được nuốt lời đấy Đào vội đứng lên tiến lại phía Giao, cô chạy khỏi nơi đấy. Đào hét toáng lên vang cả khu chung cư lòng tức anh ách vì đã bị lừa.

Đôi mắt Hạo vẫn nhìn cô đắm đắm. Một lúc sau anh khẽ hỏi:

– Bích Giao anh không xứng đáng với tình cảm của em phải không ?

Cô ngẩng lên nói :

– Tại sao anh lại có ý nghĩ đó hả Phúc Hạo ?

Giọng anh buồn , buồn :

– Không vì lý do đó , tại sao Giao không muốn gặp anh như lời anh hẹn trong thư ? Mà em để anh phải chờ đợi em. ?

Giao thở dài – Anh Hạo có những cái Giao chưa thể mở lời cùng anh được. . .

Ngó Giao, anh đôi giọng trách giận :

– Nếu hôm nay anh không đến đây tìm em, có lẽ phải ngồi chờ em nói điếm hện?

Giao lên tiếng hòa hoãn :

– Thật ra thì Giao định hôm nay sẽ đến gặp anh. Nhưng mà ...

Anh chợt hỏi :

– Nhưng mà ... Sao hả Giao ?

Cô mím môi đáp nhỏ :

– Em không xứng đáng ... Chỉ sợ tai tiếng đèo bồng với một ông giám đốc như anh ... Giao chỉ mong anh ...

Hạo cướp lời Giao :

– Chỉ mong anh quên Giao đi chứ gì ? Có phải em muốn nói thế không ?

– Em nên nhớ rằng, anh khác, người ta khác. Anh không lấy chức quyền tiếng tăm của anh mà vụ lợi với em đâu Giao ạ !

Ngừng một thoáng cho nỗi buồn lắng sâu, anh khẽ giọng nói tiếp :

– Bích Giao ! Anh yêu em, một thứ tình yêu chân thật chứ không phải là ngộ nhận. Anh rõ chính mình, chỉ có em không hiểu anh mà thôi.

Giao cúi mặt suy tư, giọng ngập ngừng :

– Anh Hạo ... Giao ...

– Ánh mắt anh hướng nhìn cô thật sâu lắng. Anh chờ đợi Giao nói ra một điều gì đó. Cái điều mà anh mong đợi lâu nay chứ không phải là lời chối từ tình anh ...

Giao lảng tránh cái nhìn của Hạo, tránh đi ánh mắt tha thiết như đốt cháy của anh đưa đến.

Chưa bao giờ cô đối diện với ánh mắt ấy trong hoàn cảnh thế này.

Trong lòng ngổn ngang âu lo, anh đã hiểu tình cảm sâu kín của Giao rồi
ư ? Nhưng không vì thế mà tình yêu lại đến dễ dàng với Giao như đang
đến với Phúc Hạo.

Ánh mắt tha thiết kỳ lạ của Hạo vẫn cứ mãi nhìn Giao, bây giờ cô nhận
thấy rõ.

Cô thở ra, cúi mặt nhỏ giọng :

– Không phải có tình yêu là có được hạnh phúc đâu Hạo. Nó còn những
vướng mắc, khúc ngoặt khó vượt qua.

Hạo buồn giọng trách móc :

Trong mắt Giao lúc nào cũng cho rằng anh không xứng đáng, không
chân thật với Giao ? Tại sao em không cho anh một cơ hội để chứng
minh mình ? Anh nghĩ khi yêu tất nhiên mình không thể so sánh những
điều kiện về danh lợi mà phải bình đẳng với nhau. Chấp nhận yêu Giao
là anh chấp nhận đương đầu với tất cả mọi nghịch cảnh đưa đến.

Anh lại nhìn cô, mong tìm được sự đồng cảm. Nhưng Giao vẫn thờ
trước cái nhìn nồng nàn đó.

– Hạo à, tại sao không nói gì khác hơn, mà anh cứ mãi nói đến chuyện
tình cảm yêu đương ...

Anh thở dài :

– Tại Giao. nếu như Giao trả lời anh câu hỏi anh hỏi thì sẽ chẳng có
điều gì khó hiểu. Em nghĩ đúng không ?

Cô lúng túng đáp :

– Nhưng mà ... Giao không thể ...

Hạo nhìn cô, rồi cất giọng trầm trầm :

– Giao à, anh thấy Đình Quang anh tán phục ... Có được một người

yêu như em, anh ấy diễm phúc hơn anh nhiều, dù rằng bây giờ đã vĩnh viễn không còn trên đời này.

Đôi mắt Giao ẩn hiện nỗi buồn, cô cúi đầu cất giọng :

– Tất cả mọi người chúng ta chẳng mấy ai có được cái diễm phúc trọn vẹn đâu anh. Mọi thứ đều do ý của trời sắp đặt.

Anh cãi lại :

– Nhưng Đình Quang vẫn còn mãi trong tim, Giao Đúng không ?

Hạo im lặng bước bên Giao, lòng ngổn ngang những tình cảm sâu kín trong lòng. Một lúc sau Hạo tiếp lời :

– Nếu anh được Giao đáp lại tình yêu, có chết đi anh cũng mãn nguyện

...

Giao khẽ liếc mắt nhìn Hạo sau lời nói. Cô nhận thấy ánh mắt Hạo đang nhìn cô cháy bỏng.

Giao cúi mặt lắc đầu :

– Anh nói gì em nghe sợ quá. Lúc ấy, nếu như đúng như lời anh nói thì Giao có hạnh phúc hay sẽ đau khổ ?

Nụ cười nở trên môi Hạo, anh hướng mắt nhìn bầu trời đêm. Anh khẽ khàng:

– Giao ơi ! Anh cầu mong được vậy. Và mong rằng Giao đã thật sự yêu anh rồi Giao chớp nhẹ đôi mắt, cúi mặt không đáp Hạo nhìn cô, trong tâm trí anh luôn tin rằng anh sẽ được tình yêu nơi Bích Giao đáp lại. Ngày tháng trôi qua mau, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, Giao nhớ đã gần một năm trôi qua, những gì Hạo đem đến cho cô không thể nào quên. Có lẽ từ bây giờ và mãi mãi về sau, Giao không bao giờ xa Hạo được. Không bao giờ tình yêu của anh và Giao bị vùi lấp. Anh có nghĩ như

em không, Phúc Hạo.

Hôm nay Giao sửa soạn thật đẹp, cô ngắm mình trong gương, nụ cười sung sướng luôn nở trên môi. Giao nhoẻn miệng cười hài lòng với bộ quần áo anh vừa tặng hôm nào hai người đi chơi phố. Cô sẽ đẹp vô ngần khi anh nhìn thấy, Trang điểm xong, Giao ngồi trước phòng nơi bàn học, hướng mắt nhìn qua song cửa sổ, cô có ý chờ đợi Phúc Hạo. Cô biết hôm nay anh sẽ đến trong bộ trang phục áo sơ mi trắng, quần tây rất ịch sự trong mắt Giao, Hạo sẽ nổi bật như một diễn viên điện ảnh.

Đang miên man mơ tưởng đến Hạo, cô nghe có tiếng gõ cửa, cô cứ ngỡ đó là anh, nên ngồi yên một chỗ, giọng cô thật khẽ :

– Anh vào đi, cửa em không khóa. Anh Hạo đúng hẹn ghê vậy.

Giao bỡ ngỡ ngó người ra, mắt ngó trân vào Thái Huy :

– Ủa ! Anh Huy hả ? Giao cứ ngỡ là:

Huy hột hỏi. :

– Tưởng người yêu đến thăm phải không Giao.

Cô thở ra nói :

– Anh cứ vậy ! Giọng nói thốt ra là có ý trách móc Giao rồi Anh nhìn cô . :

– Anh nói thế không đúng sao, Giao lại trách móc anh chứ ? .

Thấy Huy còn đứng, Bích Giao nói .:

– Ngồi đi anh Huy.

Huy nhìn Giao hỏi :

– Giao định đi đâu vậy ?

Cô tủm tỉm cười .

– Giao có chút việc cần đi ra ngoài chiều nay. Huy thất vọng buồn
buồn:

– Vậy ư ? Thế thì để anh về vậy. Khí khác anh sẽ đến.

Không biết nói sao, đồng ý đuổi Huy đi là điều vô cùng bất lịch sự còn
bằng như cầm giữ anh lại e rằng sẽ gặp phúc Hạo, anh sẽ giận Giao cho
xem.

Cuối cùng Giao lên tiếng :

– Hay là ... anh Huy ngồi lại chơi một chút đi, Giao cũng chưa vội đi

Huy im lặng ngồi xuống ghế sau câu nói của Giao.

– Bao giờ Giao mới đi. Cho phép anh đưa Giao đi có được không ?

Giao vộ lắc đầu từ chối :

– Giao không dám làm phiền anh Huy đâu nhé.

Huy thở dài :

– Xin lỗi. Giao cho anh được hút thuốc ?

– Vâng. Anh cứ tự nhiên.

Giao nhìn Huy dò xét. Lâu rồi Huy ít gặp Giao, anh lại đến đây bất ngờ
thế này ?

Giao chợt hỏi :

– Anh Huy đến tìm Giao có việc gì ?

– Có chuyện nên anh mới đến tìm Giao. Ngạc nhiên lắm hả Giao ?

– Vâng. Giao ngạc nhiên vô cùng.

Anh chợt chùng giọng :

– Anh đến đây chia tay em. Anh sẽ đi xa Giao ạ.

Giao bật thốt :

– Đi xa ? Mà anh Huy đi đâu ?

Đôi mắt Huy nhìn xa xăm :

– Hướng đi ấy anh chưa định được, nhưng anh quyết định phải đi xa.

Đi để quên đi những nỗi đau trong tim anh, Giao ạ.

Giao im lặng cúi mặt nghe lời Huy nói. Nó buồn bã và xót xa vô cùng. Giao hiểu, Huy ra đi để quên Giao, quên đi mối tình không đoạn kết mà

Huy đã dần vất đón đau bao lâu nay.

Giao thấy rõ nỗi buồn chiều tan sở, anh lầm lũi bước phía xa xa nhìn theo dáng Giao đi về. Trông anh thật cô đơn lạc lõng, dường như anh buồn Giao lắm.

Nhưng Huy ơi ? Tình cảm trong Giao không thể nào chia sẻ cùng anh được.

Có những lúc em cảm thấy mình có hơi tàn nhẫn, biết làm sao hơn khi tim Giao không rung động trước anh.

Giao cũng thấy có những lúc anh thần thờ quên cả công việc, mà chính sự lạnh nhạt hờ hững của Giao đã làm anh phân tâm như thế.

Bích Giao ngẩng lên nhìn anh. Cô cảm thấy tội nghiệp cho anh. Xúc động trước tình cảm anh dành cho Giao sâu nặng quá.

Giao không biết nói sao, cô lên tiếng an ủi :

– Anh Huy ! Theo Giao thì anh nên suy nghĩ lại. Công việc nơi đây đang ổn định, ra đi như thế sẽ gặp nhiều khó khăn cho anh đấy.

Anh tròn mắt nhìn cô, cười buồn :

– Cảm ơn Giao. Anh cũng còn chút an ủi khi biết Giao không đến nỗi hờ hững với anh.

Giao ngập ngừng :

– Anh Huy à ! Cùng chung nhau làm việc, xem như anh em một nhà.

Giao phải lo lắng cho anh, đâu có gì anh phải cảm ơn chứ.
Huy nghe lòng đau buốt. Giao chỉ xem anh như bao nhiêu anh em khác trong công ty, không còn tình cảm nào khác Huy cúi đầu đau xót.

– Vâng. Anh hiểu.

Không đợi cô nói gì cùng anh, Huy đứng lên đến gần bên Giao. Anh vội nắm lấy bờ vai Giao, khẽ giọng ngọt ngào, nhìn cô đắm đắm trong ánh mắt nồng nàn.

– Bích Giao. Dù bất cứ ở phương trời nào, anh vẫn mãi mãi yêu em, Nét mặt hơn hờ vui tươi của Phúc Hạo chợt tối sầm lại. Nhìn thấy sự việc trước mắt cũng lờ lững nói ngọt ngào yêu đương, mặt Hạo chợt tái đi vì giận.

Bó hoa cùng túi giấy trên tay rơi xuống đất, Phúc Hạo xoay ra, gót giày anh gõ mạnh dưới nền gạch.

Giao bật ngồi dậy, chạy nhanh ra cửa, giọng cô run lên réo gọi rồ rít.

– Anh Hạo ? Phúc Hạo !

Giao chạy ào theo anh xuống thang lầu chung cư, nhưng không đuổi kịp chân anh.

Hạo lên xe nổ máy, chiếc xe anh chạy thật nhanh không màng ngoái lại để nhìn thấy Giao đang khóc nhìn theo anh.

Thái Huy nhìn theo Bích Giao mà lòng đau thắt, thì ra Giao đang chờ Phúc Hạo đến đón cô đi phố.

– Giao ơi, tất cả lỗi lầm do anh gây ra. Trước khi đến già từ Giao, anh đã tự hứa với lòng sẽ không làm điều gì cho em đau khổ. Nếu không có sự chia tay này, có lẽ anh Hạo đã không hiểu lầm Giao. Giao ơi ! Hãy tha lỗi cho anh.

Chương 10

Tan sở, Hạo sửa soạn ra về, điện thoại trên bàn bỗng reo vang. Hạo cau mày, cầm máy lên. Anh cao giọng hỏi :

– Gì đó cô Thẩm ?

Giọng Thẩm vang lên :

– Thưa giám đốc, có người cần gặp ạ Hạo khó chịu :

– Ai vậy ? Gặp tôi có việc gì ?

– Thưa, cô ấy bảo chỉ nói khi nào gặp mặt giám đốc.

Nghĩ ngợi một lúc, Hạo lên tiếng :

– Hẹn họ đầu giờ chiều đến. Hết giờ làm việc tôi cần về. Thôi nhé.

Đặt máy xuống, Hạo bước ra cửa. Anh bực tức bước trở vào. Khi tiếng máy điện thoại lại reo tiếp.

Cầm ống nghe lên, chưa kịp cúi gắt, Hạo đã nghe giọng nói quen quen vang lên :

– Nè, anh Hạo đừng vội nhăn nhó đấy nhé. Biết em là ai không hả ?

Hạo thấy bực mình nhăn nhó :

– Cô sao vậy ? Lúc nào cũng đùa được Bích Đào cười :

– Anh Hạo. Đào có việc cần nói cho anh biết đây. Rất ư là quan Trọng.

Bích Đào không đùa với anh đâu.

Anh thở dài :

– Được .Muốn gì hãy lên đây gặp tôi.Tôi đợi.

Một thoáng sau. Đào có mặt tại phòng làm việc của Hạo Đào cất giọng nghiêm chỉnh :

– Chào anh Hạo nói :

– Ngồi đi, Bích Đào.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hạo, Đào hỏi :

– Anh Hạo nè ! Sao lâu nay không thấy anh lại nơi tụi em ở vậy ?

Hạo khẽ cau mày :

– Lúc này anh bận lắm, vừa đi công tác không có thời gian rảnh.

Bích Đào trách :

– Đành ông các anh nếu việc gì muốn dù có bận thế nào cũng sắp xếp để đi được cả anh Hạo. Đào nghĩ anh không muốn tìm gặp tụi em, nhất là

Bích Giao.

Hạo nhìn cô :

– Tại sao. cô có ý nghĩ như vậy ?

Đào cao giọng :

– Anh đừng hỏi Đào câu ấy. Anh giận Giao cả tháng nay còn gì ? Một chuyện vặt vãnh cũng giận được ư ?

Hạo chột tức giận, như có người đè trút hết nỗi bức tức trong lòng, anh hét lên :

– Đào im đi. Em biết gì mà nói chứ ? Trước mắt anh thấy, mà là việc vặt vãnh ư ? Khó tin. , – Nhưng anh phải tin. Đó không là sự thật !

Giọng Hạo đánh lại :

– Không là sự thật. Thật nực cười, ôm chặt nhau trong vòng tay thế là gì kia chứ ? Như thế có xấu hổ không Bích Đào ? Cô bênh vực cho

Giao để được gì chứ ?

Đào cau mày nói :

– Em không bênh vực cho Giao, nhưng anh cần phải suy nghĩ lại và nghe lời giải thích về Giao như thế nào. Tại sao Bích Giao tìm anh cứ luôn lẩn tránh là sao ?

– Bích Đào ? Sự vắng mặt của anh cũng đủ để cho Bích Giao hiểu cả rồi.

Đành chịu vậy. Anh không thể nào để kẻ khác phải đau khổ như anh.

– Anh chỉ bảo thủ lời nói và hành động của mình, chứ anh không hiểu Giao gì hết.

– Không hiểu Bích Giao hay là anh đang muốn đi xa ngay bây giờ hở Đào ?

Đào tấn công :

– Anh muốn chết, còn Giao nó sung sướng lắm ư ? Anh có biết là Bích Giao buồn khổ, khóc hết cả nước mắt, và ngã bệnh mấy ngày nay không ?

Hạo lắc đầu :

Tất cả do trời định, không ai muốn là được đâu, Bích Đào.

– Em không hiểu anh nghĩ gì lạ thế. Trong khi được người yêu chung thủy thế mà còn nghi ngờ. Em chỉ nhận thấy hiện tại anh là một thằng ngốc không sai.

– Bích Đào đi quá đáng rồi đấy.

Đào chột cười khẩy :

– Vâng. Em xin lỗi đã không đúng. Nhưng khi nghe em bày tỏ hết mọi chuyện, anh sẽ không còn cho em là quá đáng.

Hạo nhìn cô chăm chú .

– Anh thật không hiểu.

Đào khẽ giọng nói :

– Anh yêu Giao mà không hiểu rõ tình cảm Giao dành cho anh. Người thanh niên anh gặp hôm nào chính là Thái Huy, người đã yêu Giao. Nhưng trái lại Giao chỉ đặt trọn vẹn tình yêu thương vào anh thôi. Thế mà anh lại nghi ngờ phản bội không chung thủy. Anh Huy cũng là người đáng thương đã bỏ việc đến già từ Bích Giao để đi xa đó. Anh chỉ có được cái ghen là hay nhất, chứ không biết suy xét cho kỹ, đáng tiếc vô cùng.

Hạo nhìn Đào ngớ ngẩn :

– Tại sao phải gọi là đáng tiếc ?

Đào thản nhiên :

– Em nói anh đã sai lầm làm khổ Giao. Nó đã về cao nguyên rồi. Hôm nó đi, em cản ngăn nhưng không được, nên đành cho nó tự do quyết định ra đi.

Thật bất ngờ, Hạo nhồm dậy chụp vội tay Đào, kéo cô đứng lên cùng anh, giọng Hạo lạc hẳn :

– Em nói sao Bích Đào ? Giao đã đi rồi ư ?

Đào khẽ gật đầu nói :

– Vâng, nó đã đi rồi. .

Buông tay Đào ra, Hạo đau đớn ; – Trời ơi ! Tại tôi tất cả Đào ơi. Tại

anh tất cả.

Cô nhìn anh :

– Thế bây giờ anh Hạo tính sao ?

Hạo mím môi nói với Đào :

– Đừng phí thời gian nữa Đào ơi. Anh phải đi tìm Bích Giao.

Đào an ủi :

– Bình tĩnh đi Hạo. Hôm đó Giao đi, nó có đến chờ anh trước cổng công ty để gọi lại cho anh gì đó. Nhưng không hiểu sao khi gặp anh chạy xe ra cổng, nó đứng nhìn anh trong ánh mắt buồn đau khổ. Nó đã khóc thật nhiều.

Hạo buồn bã ghen lời :

– Anh không ngờ, anh thật có lỗi.

Đào ngồi xuống, buông giọng :

Thật sự là em cũng không ngờ là Bích Giao lại bỏ việc mà trở về cao nguyên bất ngờ như vậy. Chắc hẳn là Giao đau khổ nhiều lắm.

Hạo chợt hỏi Đào :

– Em có biết nơi Giao đến không ?

Cô gật đầu :

– Nơi đó là nhà ngoại của Bích Giao. Em có đến đó một lần.

Hạo lên tiếng.

– Em đưa anh đến đó được không ?

– Được chứ. Nhưng anh phải hứa là gặp lại Giao, anh không được làm khổ nó nữa ghen.

– Anh hứa.

Hai người bạn bước đi bên nhau. Trên môi họ nở nụ cười đầy tin tưởng.

Phúc Hạo nhìn chăm chú vào trang giấy, bức thư bà Phúc Thịnh vừa trao cho anh.

Anh Hạo !

Có lẽ anh rất là bất ngờ khi nhận được thư tôi viết cho anh. Vì yêu cô gái ấy tôi không muốn Bích Giao đau khổ về sự hiểu lầm của anh về tôi và Bích Giao.

Tôi thật sự yêu Bích Giao, nhưng trái lại cô ấy không đáp lại tình tôi, anh Hạo ạ. Đau khổ, tôi quyết định đi xa để chôn lấp tình yêu vô vọng ấy. để Bích Giao được hạnh phúc bên anh. Anh hãy hiểu và thông cảm cho tôi. Chính ngày tôi ,đến chia tay Giao, đã gây ra sự hiểu lầm cho anh. Đọc thư này, có lẽ anh đã hiểu, Bích Giao là người con gái luôn yêu anh và chung thủy với anh. anh phải trân trọng và thương yêu một đóa hồng tinh khiết anh Hạo ạ.

Được như thế sự ra đi của tôi không phải là vô nghĩa phải không anh ? Lần cuối tôi chân thành chúc anh và Bích Giao đầy hạnh,phúc. Đừng bao giờ gộp mặt chuyện vật vãn để tình yêu đẹp mãi không phải tan vỡ đi nhé.

Tôi mong sao mọi việc đều tốt đẹp như lời tôi tâm sự với anh.

Tạm biệt Phúc Hạo.

Thái Huy Xếp lá thư lại, Hạo nhìn vào khoảng không trong phòng, anh xúc động nói với chính mình :

– Mình thật hồ đồ, nông nổi, luôn nghi ngờ, để bây giờ phải xa cách Bích Giao, vô cùng ân hận.

Đặt tay lên vai Hạo, Đào cười thông cảm khi vừa đến tìm anh.

– Tất cả đã qua hết rồi, Hạo ạ. Giờ đây hẳn là anh đã hiểu nỗi lòng của

Bích Giao.

Anh nhẹ gật đầu :

– Vâng. Nhờ bức thư của Thái Huy và lời nói của Đào đưa đến cho tôi.

Cô lại hỏi Hạo :

– Bây giờ mình phải đi tìm Giao ?

– Ngay bây giờ Đào ạ. Cớ muện không ?

Đào trầm giọng :

– Em nghĩ là chưa muện? chỉ mới bắt đầu thôi anh Hạo. Bích Giao cố gắng đến với anh, yêu anh. Bắt đầu từ bây giờ anh hãy tạo điều kiện giúp Giao dễ dàng thực hiện được điều đó nghe anh Hạo. Rồi đây trong tương lai, hai người sẽ hạnh phúc.

Rồi nắm tay Hạo, Bích Đào nói :

– Xem như đây là lời chúc mừng tôi dành cho cả hai người vậy.

– Siết chặt tay Đào, Hạo mỉm cười rạng rỡ :

– Cảm ơn em. Thành thật cảm ơn Bích Đào.

– Thôi, chúng ta cùng đi anh Hạo. Đi sớm càng hay.

Chiếc xe vẫn lướt êm trên đường đèo, Bích Đào tựa đầu vào băng nệm, đôi mắt hướng ra ngoài, đồi núi chập chùng, hàng thông xanh mượt đan xen nhau đâm chồi nẩy lá.

Đào lên tiếng hỏi Phúc Hạo để phá tan sự im lặng. :

– Anh Hạo thường đi trên con đường này lắm phải không .

Vẫn nhìn thẳng phía trước, Hạo trả lời bằng một câu hỏi :

– Có gì không, Bích Đào ?

– À, cũng chẳng có gì. Thường thì Đào thấy những công ty kinh doanh lớn hay hợp đồng mua bán nơi vùng cao nguyên này nhiều. Tỉ như

công ty của em và Giao đang làm đây.

Hạo nhẹ gật đầu :

– Vâng. Anh cũng thường đi lên đây liên hệ hợp đồng cà phê và trà
đây.

Cả hai lại im lặng nhìn ra ngoài những bông hoa sim tím nở rộ trên
đồi dưới ánh nắng như sưởi ấm lại sau một đêm ngủ vùi trong sương
lạnh.

Tới Lâm Đồng nắng đã lên tới đoạn dốc của một khu đồi, Bích Đào lên
tiếng cho anh ngừng xe lại.

– Dừng lại đây đi anh Hạo. Đã đến nhà ngoại của Bích Giao rồi.

– Thế hả ? Nơi nào vậy Đào ?

Cô nở nụ cười nhìn anh :

– Nóng ruột lắm rồi phải không ? Còn phải đi bộ vào khoảng một cây
số mới đến nhà của Giao, trên đồi kia đấy.

Hạo cũng cười nói :

– Có xa đến đâu anh cũng phải tìm cho được Bích Giao thôi, Đào ạ.

Đào nhắc nhở :

– Anh gọi xe đi. Chúng ta lội bộ vào đấy. .

Anh gật đầu :

– Vâng. Đào chờ anh một chút.

Hạo và Đào đi xuống con dốc, có hoa dại mọc hai bên đường, chỉ còn
trơ lại con đường mòn nhỏ như hình một con rắn lượn. .

Phong cảnh nơi đây rất hữu tình, đẹp một cách thanh thoát, tạo cho
người nhìn ngắm phải nao nao vương vấn khi đến rồi đi khỏi chốn này:

Đi một khoảng khá xa Bích Đào dừng chân lại trước căn nhà gỗ nằm

cạnh dốc thật xinh xắn, gọn gàng. Đào gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ khe khẽ gọi .

– Ngoại ơi, .ngoại ơi ngoài !

Một bà cụ tóc bạc trắng độ khoảng bảy mươi lăm ra mở cửa. Bà mặc bộ đồ đen, trông bà già thật phúc hậu, giản dị.

Bà ngẩng nhìn Đào, hỏi :

– Cháu là ai :

Choàng vai bà, Đào khẽ. hỏi :

– Cháu chào bà. Ngoại đã quên con rồi ư ?

Bà chắc lưỡi :

– Già rồi mắt cũng mờ, bà không nhìn thấy rõ, không nhớ rõ cháu là ai ?

Đào cười :

– Cháu là Bích Đào, bạn của Giao, cháu có đến đây một lần, ngoại nhớ lại chưa ?

Vuốt mái Đào, bà vui mừng. :

– À bà nhớ rồi Đào, con nhỏ nghịch ngợm bướng bỉnh nữa đây mà. Bà đã quên mất cháu – Vâng, cháu đây. Bà không quên cháu là tốt lắm rồi.

Bà siết tay Đào nói .

– Vào nhà đi cháu. Còn ...

Đạo hướng mắt nhìn Hạo nói với bà :

– Đây là anh Hạo. Bạn con và Bích Giao đó ngoại.

Bà gật đầu với Hạo :

– Vào nhà đi Hạo.

Rồi bà nhìn cả hai lên tiếng :

– Cháu Hạo và Đào đến đây thăm Bích Giao phải không ?

– Vâng, Bích Giao về đây hả bà ?

Bà nhìn Đào ngạc nhiên ?

– Nó không cho cháu hay sao ?

Đào khò lấp :

– Dạ có, nhưng cháu muốn hỏi ngoại, Giao đi đường có khỏe không ?

Bà chặc lưỡi nói :

– Không biết thế nào mà cứ nằm vùi, bảo là nhức đầu, ngoại vừa sắc thuốc cho uống đấy.

Đào nhướn mắt nói với Hạo :

– Vào thăm Bích Giao đi, anh Hạo.

Xoay qua ngoại, Đào hỏi :

– Bích Giao nằm nghỉ ở đâu hả ngoại ?

Bà giơ tay chỉ Đào :

– Hai cháu vào đi, nó đang nằm nghỉ trong phòng đấy.

Phúc Hạo nhìn Bích Đào, ánh mắt anh thật buồn. Dường như anh đã bình tâm suy nghĩ chín chắn mọi chuyện.

Anh nhận thấy Bích Giao không dối trá phản bội anh, anh đã hiểu lầm cô.

Nếu thật sự có tình ý với Huy, chắc chắc Giao không bỏ về quê như thế này.

Hạo nhớ lại khoảng thời gian yêu Giao, cô luôn lo lắng cho anh, mặn nồng cùng anh. Vậy mà anh lại nghi ngờ.

Chuyện ra đi của Thái Huy, anh đến từ già Giao đó là chuyện bình thường.

Chuyện không có gì anh lại ghen tương bỏ đi. chính anh là người có lỗi, anh đã làm Giao khổ đến ngã bệnh.

Càng nghĩ đến Giao, đầu óc anh thêm giãn ra, anh nhận thức rõ được sự ngốc nghếch của mình.

Tại sao anh lại tới thăm đầu óc không nghĩ suy tường tận, để gây ra nỗi buồn cho Bích Giao nhỉ ?. Tội cho anh biết bao. Thật sự anh có lỗi với Giao. Mọi việc phải được cứu vãn trong lúc này.

Suy nghĩ thế, Hạo quyết định, anh mạnh dạn bước cùng Đào vào phòng của Bích Giao.

Đứng bên ngoài phòng, Phúc Hạo lắng tai nghe mọi động tĩnh bên trong.

Hạo đẩy nhẹ cánh cửa khép hờ thật nhẹ nhàng, anh sợ làm kinh động đến giấc ngủ của Bích Giao, Đào đưa mắt ra hiệu cho anh hãy bước vào.

Khép cửa lại, Hạo nhẹ nhàng bước vào tiến lại phía giường, anh muốn ngắm nhìn Giao trong giấc ngủ. Giao ơi! Em đẹp và đáng yêu vô cùng. Hạo chợt sững người lại, anh khẽ ngồi xuống bên Giao. Giọng Hạo lạc hẳn đi. .

– Bích Giao ! Tại sao em lại như thế này, Tại sao bỏ anh ra đi hả em .

Tại sao vậy ?

Hạo phục quỳ xuống giường gục đầu vào mặt Giao, giọng anh nghẹn lại:

– Bích Giao ! Hãy tha thứ cho anh. Anh có lỗi với em, cũng vì quá yêu em, sợ mất em.

Không nghe Giao nói một lời nào, anh sờ vào người cô, mô hôi trong người Giao đổ ra, Người nóng như lửa đốt.

Bồng Bích Giao trên tay Hạo chạy ra cửa gọi Bích Đào.

– Bích Đào ! Giao sốt cao lắm, cần đưa đến bệnh viện ngay.

Đào kêu lên :

– Bích Giao ! Tỉnh lại đi Giao. Giao cần phải tỉnh lại, cần phải sống.

Hạo cũng đau đớn rồi bời :

– Bích Giao ! Tỉnh lại đi Giao. Em đừng bỏ anh. Nếu em có mệnh hệ nào, anh ân hận suốt đời, Giao ơi.

Hạo ôm chặt ,người yêu trong vòng tay và đưa cô ra xe.

Mỗi điều thuốc, Hạo rít một hơi thật dài. Vòng khói thuốc tỏa ra bay loãng vào hư không. Nét mặt buồn bã của anh hằn lên nổi hốc hác.

Hạo cất giọng buồn :

– Bích Giao ! Em hãy nói gì cùng anh đi em, anh không muốn em mãi im lặng như thế, anh đã bày tỏ hết nỗi lòng của anh cùng em. Anh vì quá yêu em nên mới có hành động hồ đồ như thế đó.

Giao mím môi lảng tránh cái nhìn của anh. Lời nói đó của Hạo đáng để cho cô tin không ? Hay chỉ là những lời thương hại rồi sẽ đầu vào đó để gây đau khổ cho cô nữa.

– Giao ơi ? Em có nghe những gì anh nói không ? Anh yêu em, em mới đúng là tình yêu thật trong tim anh.

Tôi có nên tin anh không hả Hạo ? Tôi có nên mềm lòng trước lời nói của anh ?

Cô ngẩng nhìn Hạo, nhỏ giọng nói :

– Anh Hạo ơi ! Đừng làm khổ em. Đừng dối lừa em nữa được không ?

Hạo siết nhẹ bờ vai cô, anh nói :

– Anh chẳng dối em bao giờ đâu. Nếu không vì yêu em, anh đâu buồn

khổ thế nào. Anh thật đáng trách đã làm khổ em. Tha lỗi cho anh nghe
Giao. Anh yêu em.

Cô chột ngã đầu vào ngực anh nức nớ, nước mắt hạnh phúc đã thấm
ướt cả ngực áo anh. Giao thấy mình cũng có một phần lỗi đã bỏ anh mà
đi trong lúc anh đang buồn khổ vì cô.

– Anh Hạo, tha thứ cho em. Em thật dại khờ ngốc nghếch đã bỏ anh mà
đi.

Em thật đáng trách.

Ôm chặt Giao trong lòng anh hôn lên tóc người yêu sau bao ngày
nhung nhớ.

– Em đáng đánh đòn lắm, em xem anh đã già đi thế này cũng vì ai chứ
?

Ánh mắt cô nhìn anh đắm đắm :

– Vâng. Em đáng bị trừng phạt nhưng anh hãy tha thứ cho em.

Giao mềm yếu đi với nụ hôn nồng ấm Hạo đưa đến. Anh đang trừng
phạt cô, nỗi nhớ nhung của anh như được trút cạn vào bờ môi Giao.

– Bích Giao. Anh yêu em !

Cô nhìn anh say đắm, ánh mắt cô lướt đều không bỏ sót nơi nào trên
gương mặt yêu thương ấy.

Nụ cười thật đẹp nở trên môi Hạo. Ánh mắt anh cũng đáp trả lại bằng
cái nhìn tha thiết như hâm nóng lại tình yêu của hai người bấy lâu.

Hạo như nghe ánh mắt cô reo vui réo gọi, anh lại cúi xuống hôn lên đôi
mắt long lanh của Giao.

Anh khẽ khàng nói :

– Bao ngày giận nhau, anh nhớ em phát điên lên được vậy.

Cô liếc anh thật sắc lạnh :

– Nhớ người ta mà em gọi điện không thềm nhắc máy.

Ngắt vào chiếc mũi Giao, anh nói :

– Anh biết em không thể nào quên anh được. Anh cứ đợi em năn nỉ xin lỗi trước mặt anh. Nhưng thật là xui xẻo, sau cùng rồi anh cũng đành chịu thua, phải tìm kiếm cô bé Bích Giao để mà năn nỉ, xin lỗi. Anh hiểu rõ lòng anh là không thể quên em.

Rồi anh nheo mắt hỏi tiếp :

– Em có biết vì sao không ?

Cô tròn mắt nhìn anh :

– Vì sao hả anh ?

– Vì anh yêu em.

Xỉ vào trán anh, Giao nói :

– Tham lam, dễ ghét. Cái mặt thế này mà ghen tuông không thể tưởng được Anh lại nheo mắt nói :

– Nếu không như thế, chắc chắn sẽ mất người yêu thôi.

Cô chun môi :

– Không có em, có người khác. Anh tốt lắm sao ? Đếm xem đã bao nhiêu cô rồi hả ?

Hạo bật cười :

– Nhưng hiện tại bây giờ, anh chỉ có em thôi. Mà này ! Em không ghen anh sao hả ?

– Ủ, không ghen. Ai yêu anh mà ghen chứ.

Hạo lại hôn vào má cô, nói :

– Mặc kệ. Em không yêu anh, nhưng anh yêu em cũng được rồi.

Cô liếc anh rõ dài :

– Người gì dễ ghét, nói dai quá chừng.

Hạo lại cúi xuống hôn nhẹ vành môi của Giao, anh khẽ khàng :

– Cho ghét anh luôn em cưng ạ.

Cô vuốt cánh mũi anh, tinh nghịch :

– Đừng tìm em nữa đấy. Ngày mai em sẽ đóng cửa không cho anh vào
đây đâu Anh lắc đầu :

– Đâu có được. Em làm thế anh sẽ đứng hoài nơi cửa chờ đợi em cho
anh vào đấy Giao cười khúc khích, bẹo vào hai bên má anh thật đau.

Choàng tay nhắc bổng Giao đặt lên đùi, anh rí nhỏ :

– Giao nè ! Chủ nhật này anh đưa em đến nhà gặp mẹ. Em hãy nhận
lời làm vợ anh nhé. Cấm em từ chối, mẹ bắt buộc anh cưới vợ lâu nay.

Cô nhìn anh, ngần ngại :

– Liệu mẹ anh có bằng lòng em là dâu mẹ không anh ?

Anh cười nói với cô.

– Em đừng ngại điều đó. Mẹ cho anh tự do lựa chọn và quyết định em
yêu ạ.

Ngã đầu vào vai anh, cô thì thầm :

– Em chỉ ngại là mẹ anh sẽ không bằng lòng. Nếu đúng như thế anh sẽ
tính sao ?

Vuốt mái tóc người yêu, anh âu yếm :

– Hãy tin anh. Mẹ bảo anh đưa em về nhà ra mắt mẹ. Điều mong muốn
của anh không bao giờ mẹ phản đối, cô bé ạ.

Ánh mắt Giao nhìn anh chớp nhẹ, thì thầm bên anh, cô tỏ ra vui mừng :

– Vâng, em tin anh.

Phúc Hạo siết nhẹ người yêu trong tay anh yêu thương. Cúi hôn vào bờ môi Giao say đắm, anh nhỏ giọng, nói bên tai cô thật ấm nồng- – Bích Giao ! Anh yêu em ! Anh thật sự hạnh phúc khi có em trong cuộc đời của anh. Em yêu của anh.

Hết